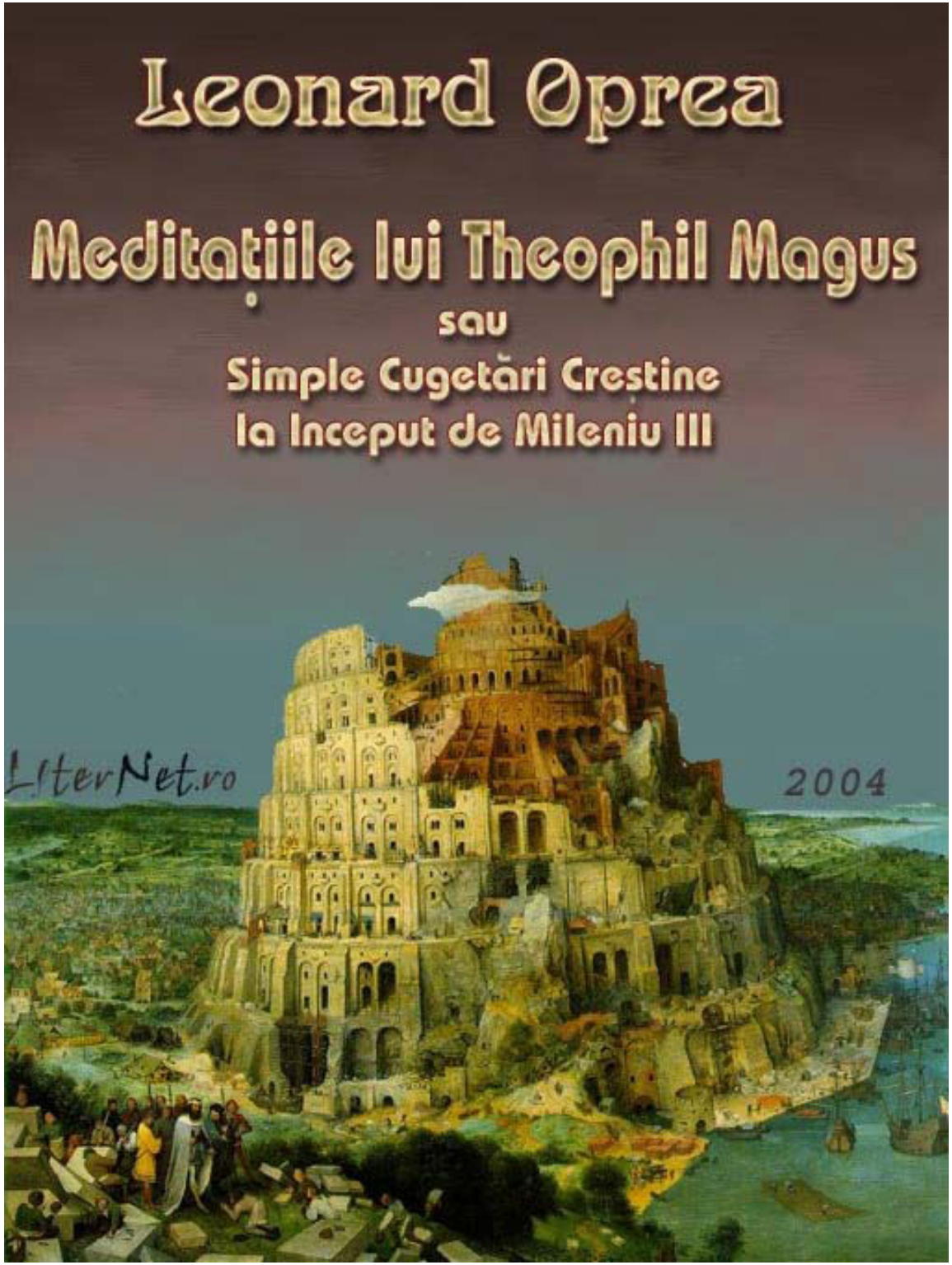
Leonard Oprea
Meditațiile lui Theophil Magus
sau
Simple Cugetări Creștine
la Inceput de Mileniu III
LiterNet.ro
2004

Redactori: Anca Şerban aserban@literNet.ro, Delia Oprea doprea@literNet.ro
Elisa Dora Ilinca edilinca@literNet.ro, Laura Chera lchera@literNet.ro

Editor format **.pdf** Acrobat Reader şi coperta: Anca Şerban aserban@literNet.ro

Ilustrații: Pieter Bruegel cel Bătrân (1525-1569)

Text: © 2004 Leonard Oprea.
Toate drepturile rezervate autorului. Prima ediție a apărut la Editura Polirom, 2002.

♓ ♓

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea **.pdf** Acrobat Reader
Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu i se aduce nici o modificare şi nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN: 973-8475-53-8

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro
office@literNet.ro

Mulţumesc cu inima curată şi dedic aceste mărturii întru Credinţă,
acelor prieteni care n-au pregetat nici măcar o clipă
în a mă sfătui şi a mă ajuta să înfăptuiesc astfel.
Mulţumesc lui : Brigitte&Ara, Volodea, Father Patrick,
dar şi celor nenumiţi acum, însă neuitaţi vreodată pentru gândul lor cel bun…

Mulţumesc doamnelor Delia Oprea şi Anca Şerban
pentru grija acordată acestei cărţi.

Dedic aceste cugetări prietenului Silviu,
a cărui şi Spirit şi Credinţă întru Domnul
mi-au sădit încredere în clipe de îndoială…lumească.

Leonard Oprea

Cuprins:

CUVÂNT ÎNAINTE....15
CEL CARE ESTE... 18
FACEREA....18
DE CE IISUS? 20
ZÂMBETUL LUI IISUS şi MILENIUL 3 21
SADUCHEILOR MILENIULUI III 25
TE IUBESC....27
TURMA ŞI DOGMA....28
COŞMARUL 28
O EPISTOLĂ DESPRE NIETZSCHE 29
DUPĂ VOIA DOMNULUI....34
MILOSTENIA DOMNULUI....35
BLÂNDEȚEA DOMNULUI 35
BISERICA....36
TU ÎNSUȚI 37

LIBER ARBITRU?… PREDESTINARE? 38
SETEA 41
JERTFA 41
MOISE 42
CREŞTIN? 42
CNN-ul şi ADEVĂRUL 43
PREZENTUL CONTINUU 45
DORUL 45
RUGĂCIUNEA 46
DULGHERUL 47
MOARTEA 48
CONDIȚIA UMANĂ 49
EU SUNT 50
A FI - A EXISTA 51
NEMURIREA 51
GLORIA POSTUMĂ 52
REGRETABILA CONFUZIE 54
PLÂNG, RÂD... 55

ATENȚIE! 55
ECCE HOMO! 56
GRIJA ZILNICĂ 57
CONTEMPLAREA 58
NĂSCUT DE DOUĂ ORI... 59
DESPRE PROSTIE 60
DIAMANTUL RUGĂCIUNII 61
PUTEREA CREDINȚEI 62
O IPOTEZĂ... 63
ÎNVIEREA ŞI VIAȚA 63
UMILINȚA LUI IISUS CHRISTOS 64
SOCIETAS JESU 65
SAREA PĂMÂNTULUI şi LUMINA LUMII 66
CALEA şi ADEVĂRUL şi VIAȚA 67
O AXIOMĂ 72
CYBER-OMUL 73
EGALUL LUI DUMNEZEU 74
CELE 10 PORUNCI 75

CARE ESTE NUMELE LUI?....76
SFÂNT ÎN MILENIULUI III....77
IMPOTENȚA GENIULUI....78
EGOCENTRISM CREŞTIN....79
ATEUL....79
BONA FIDE....80
RISCUL DE A CREDE....81
BIBLIA....82
BUCURIA DE A TRĂI....83
LUMEA LUI CAIN....83
ȚIPĂTUL PRUNCULUI....84
APOCALIPSA....84
SUBLIMUL EXISTENȚEI UMANE....85
TATĂL NOSTRU....86
RESPONSABILITATEA LUI DUMNEZEU....88
DEFINIȚIA RAIULUI....89
CRITICUL DE ARTĂ....90
TAINA TAINELOR....91

HARUL NEPREȚUIT 92
ALTĂ-VIAȚĂ 93
MÂNIA LUI DUMNEZEU 95
ASTĂZI 97
MORALA LUI DUMNEZEU 98
DOGEN ŞI THOMAS AQUINAS 99
EPIFANIA 100
DEMONSTRAȚII, NU MIRACOLE… 101
UNOR ATEI ŞI UNOR AGNOSTICI… 102
LEGEA LUI TOMA 103
DRUMUL CRUCII 105
DESPRE ARTISTUL AUTENTIC 107
O HIMERĂ… 108
FERICIRILE 109
O REMARCĂ 111
CREŞTINUL AMERICAN 112
DUMNEZEU E VIU 113
CONFESIUNE 115

FATHER PATRICK....115
CELEBRAREA SFÂNTULUI PAŞTE....115
JESUS CHRIST SUPERSTAR – 2001....116
IOAN, 4 / 1 - 3....117
BARABBA ŞI DON CORLEONE....118
MI S-A ÎNTÂMPLAT AŞA….....119
SFINȚIREA PRUNCILOR....120
DESPRE DUMNEZEU....121
DOUĂ CUVINTE....122
CHRISTOCENTRISMUL....123
O RUGĂCIUNE....124
DUHUL SFÂNT....124
TIMPUL....125
UN GÂND....126
PSALMUL 119....127
LIMBAJUL FIRESC....128
MÂNGÂIETORUL....129
MÂNTUIRE ŞI SALVARE....130

PAROUSIA 131
TOLERANȚA CREŞTINULUI 134
APOSTOLUL NEAMURILOR 136
SĂ-L FEREASCA DUMNEZEU… 137
CHENOZA 138
AŞ ŞOPTI DOAR… 139
ISPITIREA LUI SATAN 140
CARTEA LUI IOV 141
SCHIMBAREA LA FAȚĂ 142
PILDA FIULUI RISIPITOR 143
A FI ÎNTRU LUMINĂ 143
ÎNVIEREA LUI LAZĂR 144
GRIJA ZILEI DE MÂINE 146
ATRIBUTELE LUI IISUS CHRISTOS 147
METANOIA 149
PSALMUL 50 150
PROOROCII MINCINOŞI 151
ÎN VIDUL NECREDINȚEI 152

"UCENICUL PE CARE-L IUBEA IISUS"....153
OMUL TEHNOLOGIC....154
CLONAREA LUI IISUS CHRISTOS....155
DOMINUS JESUS....156
QUO VADIS, DOMINE?....157
BERTRAND RUSSELL....158
CRUCEA CREŞTINĂ....160
RUINA....161
ÎNĂLȚAREA DOMNULUI....162
LEGĂMÂNTUL FAUSTIC....163
FAPTUL ISTORIC....164
GENOCID....165
DISCONFORTUL LIPSEI DE CREDINȚĂ....166
CÂTEVA CONFIRMĂRI…....168
ÎN LOC DE EPILOG....170
O POVESTE DESPRE HOLOCAUST....172

La Început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu,
şi Cuvântul era Dumnezeu.
Şi Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi
(şi noi am privit Slava Lui, Slavă ca a Unicului Fiu din partea Tatălui),
plin de Har şi plin de Adevăr.

(Ioan 1 / 1 ; 14)

“Aceste scrieri ale lui Leonard Oprea se află în sfera gândirii filosofice de tip religios
reprezentată de S.Kierkegaard, V.Soloviov sau Teilhard de Chardin,
fără a fi însă inspirate de lucrările acestora.
Importanța deosebită şi frumusețea simplă a acestor meditații constă în originalitatea cristalizării limpede,
luminoasă, a ideii de salvare a omului prin credință.
Carte cu valoare de unicat, “Meditațiile lui Theophil Magus” tulbură, incită cititorul,
invitându-l la reflexie sinceră şi responsabilă asupra condiției umane acum, în zorii mileniului III.“

(Vladimir Tismăneanu, iulie 2001, Washington DC)

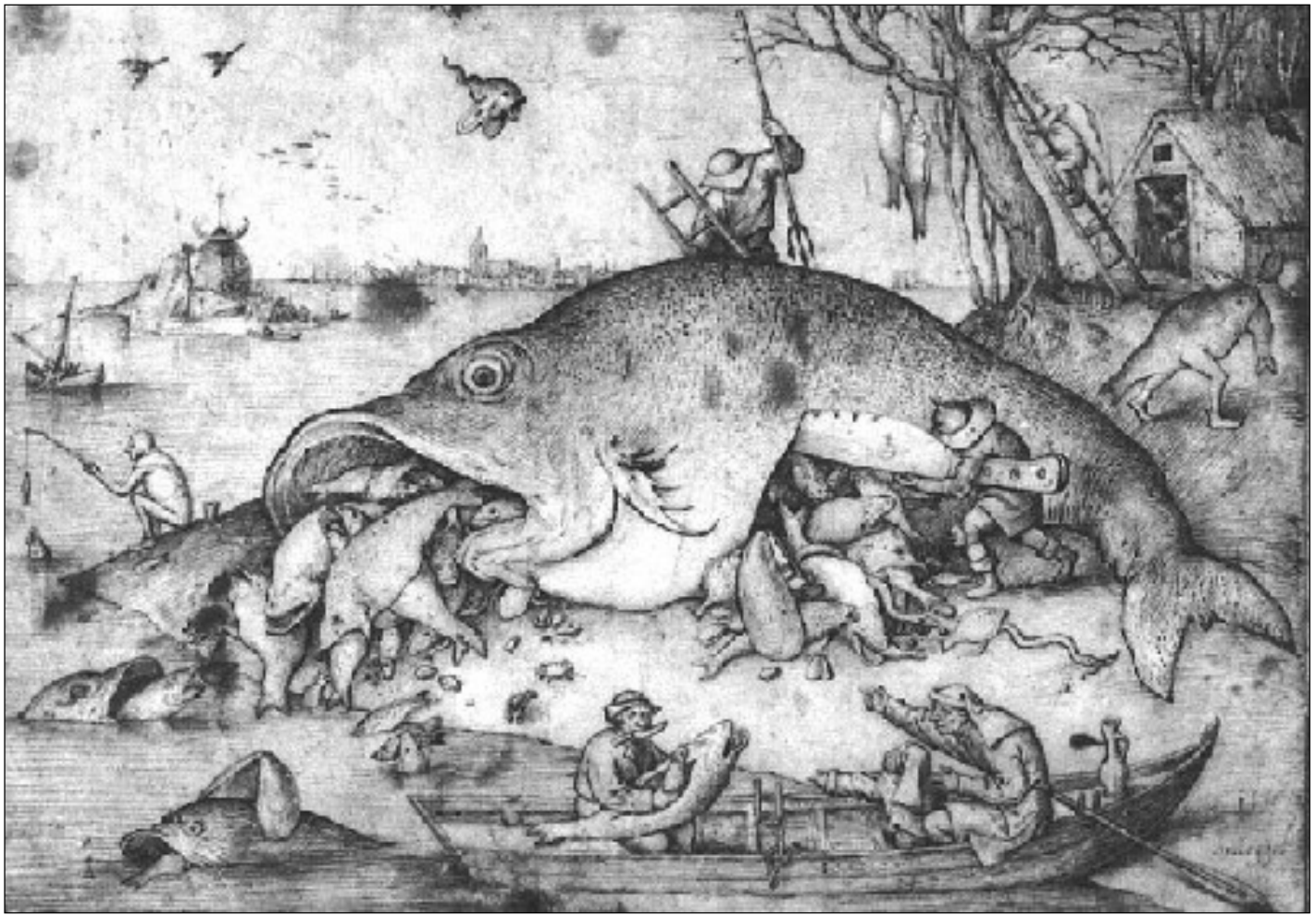

CUVÂNT ÎNAINTE
CRUCEA CELOR CINCI PRINCIPII

Chiar dacă filosofii şi filosofiile lor vor susține şi demonstra că au răspuns întrebărilor acestei lumi, trecute, prezente şi poate viitoare, chiar dacă la fel vor afirma artiştii şi artele lor, precum nu vor fi mai prejos savanții şi ştiințele lor şi, în nici un caz nu vor pierde ocazia să susțină cel puțin aceeaşi afirmație - dacă nu cumva peste – prelații, religiile sau cultele lor, totuşi, vor rămâne fără răspuns cu înțeles firesc, aceste următoare patru întrebări (pe care le voi exprima simplu şi inteligibil, primind provocarea de a fi considerate întrebări "copilăreşti"; însă, vă rog să acceptați şi faptul că nu am pretenția de a fi decât ceea ce şi cine sunt, Theophil Magus; nu un filosof, ori poet, ori savant şi cu atât mai puțin, un teolog):

- există sau nu ratare?
- există sau nu hazard?
- există sau nu bine şi rău; frumos şi urât?
- există sau nu predestinare?

Acestea sunt întrebările unice (şi vitale) pe care, într-o formă mai clară sau nu, cu un conținut mai coerent sau mai confuz, fiecare dintre noi şi le pune **–** conştient, mai devreme ori mai târziu. Dar mereu, inevitabil, le rosteşte lăuntric (cvasiconştient sau inconştient) şi de fiecare dată cu mare nelinişte, pe tot parcursul vieții lui.

Din perspectiva proprie Credinței **creştine** şi a experiențelor **mele** spirituale, precum şi a vieții **mele** trăită până acum, înainte de şi în acest început de mileniul III, vă pot îndemna **să credeți şi să practicați ca răspuns simplu, dar şi extrem de eficient**, **Crucea celor Cinci Principii**[1].

Ea va cuvânta în acest fel:

- **nu există ratare;**
- **nimic nu e întâmplător;**
- **bine şi rău; frumos şi urât – sunt doar apropierea ori îndepărtarea ta de Dumnezeu;**
- **nu există predestinare; există doar posibilitatea de a fi în armonie cu propriul tău destin şi se cheamă astfel: eu însumi şi Iisus Christos;**

[1] Pentru o înțelegere practică**,** vezi capitolul "***Crucea celor Cinci Principii"*** din volumul "Cele Noua Învățături ale lui Theophil Magus despre Magia transilvană", ed. "Polirom", colecția "Hexagon", anul 2000, România, şi Editura LiterNet, 2003 (n.a.)

(acest ultim răspuns este similar cu ceea ce în catolicism se cheamă dogma predestinării dumnezeieşti prin paradox, admițându-se deci şi liberul arbitru omenesc, spre exemplu doctrina Sfântului Thomas Aquinas; sau, în ortodoxism, precizarea Sfântului Ioan Damaschin: "Dumnezeu prevede totul, dar nu predestinează totul". (Dogmatica, II, 30).

DAR, la toate nivelurile înțelegerii şi acțiunii noastre în lume, aceste patru răspunsuri **–** în această ordine, de mai sus, şi în rotire către / întru Cel de Sus Dumnezeu Unul **-** sunt inoperante fără axa, practic infinită (desigur, dacă vreți numiți-o, axis mundi), care străbate centrul crucii **-** îi uneşte brațele şi o eternizează **-** fiind:

Credința este Revelația Lui Dumnezeu, întru Iisus Christos, prin Duhul Sfânt, iar Credința este eminamente individuală şi neîmpărtăşibilă.

Într-adevăr, dacă totul este atât de simplu precum pare prin cele slovenite mai sus, de ce mai este nevoie de această carte?!

Într-adevăr, totul "pare" simplu şi reductibil imediat chiar şi numai la textul de până acum.

ÎNSĂ, textul mai înainte rostit este până la urmă doar o concluzie. Şi, nicidecum o capcană menită a te prinde, pierde şi finalmente a te sfârşi / devora în labirintul infinit al speculațiilor şi divagațiilor, al demonilor discuțiilor şi considerațiilor aşa-zise filosofice, ori chiar filosofice.

♓ Este doar şi numai concluzia **mea** referitoare, în primul rând, la existența mea în această lume. ♓

Şi ca orice concluzie de acest gen (ieri, astăzi şi mâine) şi aceasta nu poate fi acceptată în mod obişnuit, şi mai ales de omul obişnuit **-** fără explicațiile / argumentele care o preced şi o susțin; şi o fac viabilă. Sau **-** de ce nu?! **–** cel puțin, comestibilă…

Ca urmare, am considerat firesc şi necesar ca, acelora care vor să mă asculte, să mă înțeleagă şi să urmeze asta cale, tuturor să le împărtăşesc măcar o parte dintre cugetările ce m-au călăuzit înspre şi întru această concluzie, **"Crucea celor Cinci Principii".**

Şi cum, de 2000 de ani atestați istoric, trăim într-o lume schimbată / transformată şi modelată, iar în cele din urmă, evident, dominată categoric de civilizația creştină, conținutul acestei cărți, după cum şi titlul, nu este altceva decât Încercarea **mea** de înțelegere şi cuprindere, **creştină, a realității christice** a lumii în care trăiesc.

Poate, tocmai pentru a mă convinge pe mine-însumi, dar şi pe tine, cititorul şi aproapele meu, de adevărul **"Crucii celor Cinci Principii".**

Voltaire scria: "Şi Dieu n'existait pas, il faudrait L'inventer!"

Nu am pretenția de mă consideră, repet, decât ceea ce şi cine sunt, Theophil Magus, un om, un creştin care îşi asumă conştient riscul de a privi şi a asculta atent, de a simți sincer şi a înțelege cât de cât obiectiv lumea în care trăieşte, pentru ca, până la urmă, să-şi asume **în mod responsabil** celălalt risc: acela de a împărtăşi cugetările (concluziile) sale unei lumi aflată în prag de nou mileniu, Mileniul III, al cărui orizont uman, vrem nu vrem, nu e prea senin …

"**Eph'phatha**, adică, **Deschide-te!**, i-a zis Iisus, după ce a privit spre Cer şi a suspinat. Îndată i s-au deschis urechile, i s-a dezlegat limba şi a vorbit desluşit." (Marcu 7 / 34)

Pe scurt, cam acesta e rostul cărții mele.

Şi îmi doresc cu inima curata să fie şi rostul lecturii tale, cititorule.

♓ ♓

CEL CARE ESTE...

Dumnezeu este Cel care este (Vechiul Testament, Exodul, III / 14) - dar pentru om El a fost, este şi va rămâne pururea dorința / necesitatea unică şi continuă şi nesfârşită şi absolută de (a fi întru) Dumnezeu.

FACEREA

Suntem co-creatori cu Dumnezeu prin voia Lui Însuşi.

E scris în Biblie, în "Geneza", la capitolul 2, 19:

"Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului şi toate păsările cerului; şi le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; şi orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele." Apoi, tot acolo în "Geneza" e scris, în paragrafele 22 şi 23: "Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie şi a adus-o la om." "Şi omul" (nimeni altcineva decât omul, nu?, n. a.) "a zis: Iată în sfârşit aceea care este os din oasele mele şi carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om."

Nu are rost să mai continuăm cu citatele. Căci nu există nici măcar umbra-umbrei vreunei îndoieli - **suntem co-creatori cu Dumnezeu.** Şi prin acest tip de "înrudire" cu Dumnezeu, în mod incontestabil **omul este ființă divină**.

Şi, **suntem, putem fi mereu - aşa.** Nu, **am fost**, deoarece procesul continuă şi **poate** continua **veşnic,** fiind întru Dumnezeu, care este veşnic. Să nu uităm însă acest, **poate!** Fiindcă această posibilitate este condiționată irecuzabil de următoarea întrebare:

Când se va produce totuşi actul de conştientizare firească şi integrală a acestui **har**, poate **singurul dumnezeiesc, cel al divinității noastre**?

Sau, mai precis: când se va produce unitar şi constant acel proces de conştientizare care să ne ducă necondiționat la **asumarea responsabilității de a fi om**, **de a fi co-creatori cu Dumnezeu**, **de a fi - ființă divină?**

În aceste două mii de ani, dar şi înainte, au fost destule excepții; adică, s-au produs reale asumări ale responsabilității de a fi om, fapte "divine" care, într-un fel sau altul, putem afirma / susține că au schimbat istoria lumii. Însă, din păcate, acestea au fost doar cunoscutele excepții care au întărit mereu, mai mult, mai adânc, întrebarea de mai sus.

Totuşi, şi doar ştim prea bine asta, până la urmă: **pentru oricine, paradigma absolută a asumării integrale a responsabilității de a fi om a fost dăruită de Dumnezeu în singura Sa epifanie**: **omul Iisus Christos.**

Astfel, e prea târziu, ori prea devreme pentru a înțelege că, totuşi, condiția sine qua non a prezervării şi perpetuării **harului divinității**, mai înainte cuvântat **-** implicit a anulării chinuitoarei (pentru mine cel puțin!) întrebări mai sus rostită **-** fără doar şi poate **este simpla, dar constanta încercare de a fi tu însuți Iisus Christos?**

Să fie Mileniul III, mileniul **Învierii omului** sau începutul **Judecății lumii**?

DE CE IISUS?

Cineva m-a întrebat de ce tocmai pe Iisus Christos L-am ales drept Maestrul meu în această lume, cea a unui prezent-viitor în care valorile spirituale şi morale s-au retras într-o hibernare sine die?

De ce tocmai pe EL, în această "new brave world" în care dominația aşa-ziselor valori economice şi politice pare a fi, pe zi ce trece, o dinastie fără sfârşit?

De ce L-am ales tocmai pe El, Iisus Cel atât de curat, atât de incredibil de simplu şi atât de…neimaginat?

Tocmai pe El, acest **miel sacrificat**...?

Ar fi multe şi ample răspunsuri.

Ar fi infinit controversatul răspuns:

…pentru că El este Christos!

Ar fi tăcerea care vorbeşte în gura mare.

Dar, eu cred că singurul răspuns adevărat nu poate fi decât acesta:

Pentru că El este Dumnezeu.

ZÂMBETUL LUI IISUS şi MILENIUL 3

Şi Apostolii au zis Domnului:
"**Măreşte-ne Credința**." (Luca17 / 5)

"Dragul meu Pustnic, mai sunt exact 21 de zile şi strângem - încă nu ştiu cum - mâna domniei sale, Mileniul 3. Ei bine, Mileniul 3 sau III sau trei... Ei bine, să vedem cum stăm. Pesemne, americanul vine şi zice: "So what?!" sătul de scandaluri prezidențiale cu perdea sau fără cortină; de Saddam Hussein, de Kosovo, de Y2K, de Hollywood, de MacDonald, de Internet, de SIDA şi de UFO, de Seinfeld şi de imigranți asiatici şi est-europeni; şi... de bine, la urma urmei.

Pesemne, românul vine şi zice: "Mai dă-l în mă-sa!" că e şi el sătul de foame, frig, scumpirea benzinei şi contrabanda cu țigări, de convenții democratice şi manuale de istorie, dar şi de americani şi de FMI şi de toate câte-or mai fi.

Pesemne, chinezul vine şi zâmbeşte mut, amabil şi fără expresie, gândind însă o înjurătură sub formă de ideogramă la adresa Mileniului 3, că în America tot prea puține boabe de orez au ajuns, că în România CDR-ul i-a dat peste cap invazia şi că, în general vorbind, galbenul nu prea străluceşte autoritar în lumea asta.

Pesemne mulți, foarte mulți alții, într-o formă sau alta, la fel simt, gândesc, reacționează, şi, de ce nu?!, au şi ei dreptatea lor. Doar Eclesiastul (1 / 8-9) nu-i contrazice, dimpotrivă cugetă: **"Toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare, aşa cum nu se poate spune; ochiul nu se mai satură privind şi urechea nu oboseşte auzind. Ce a fost va mai fi, şi ce s-a făcut, se va mai face; nu este nimic nou sub soare."**

Alții sunt însă turtiți de groază că vine sfârşitul lumii, taman acum după două mii de ani de fabuloasă istorie şi năprasnice cuceriri omeneşti asupra Naturii rebele, asupra Cosmosului, asupra şi pe deasupra... Mai să fie! Pierim sau nu? Apocalipsa sau o simplă eclipsă?

S-a întâmplat cândva, demult…cu vreo 2000 de ani în urmă, ca un dulgher evreu să se nască miraculos, având ca mamă o fecioară. Apoi, la vârsta la care alții abia se dezmeticesc şi încep să trăiască, dulgherului nostru i se întâmplă să moară, apoi să învie şi să se înalțe la Dumnezeu Tatăl, binecunoscut încă de pe atunci. Dar, cum în lumea asta, aşa cum e ea, **nimic nu e întâmplător**, Cuvântul dulgherului Iisus devine Christos şi prin El, din şi întru El se nasc primii creştini. Plini de Credință şi râvnă, aceştia creştinează omenirea.

Toate bune şi frumoase. Dar numai la începuturi.

În nici câteva sute de ani creştinarea se transformă în cucerirea lumii.

Cuvântul dulgherului devine armă. Şi dacă ceva poate însemna ceva-anume mai nou sub soare, în istoria omenirii, în cei 2000 de ani care imediat ne vor spune adio şi n-am cuvinte, atunci este această evidență deloc mutuală şi nicidecum contradictorie:

Neta dominație creştină asupra lumii în care trăim.

O, nu; NU întru Cuvântul Christosului Iisus. Dar nici fără El, că deh..., creştinul nostru domină copios astăzi prin arsenal nuclear, Internet etc. şi, fireşte, totuşi şi prin Biserică.

N-o să aflăm poate niciodată dacă Iisus ştia de Platon sau nu, ori dacă filosoful îl intuise pe Iisus. Cert e că, gânditorul grec oftase: **"Oamenii politici se cuvine a fi religioşi în mod conştient."**

Inconştiența sau într-un fel (ne)creştin conştiența, asta a fost politica neclintită a creştinătății vreme de 2000 de ani. Şi a ajuns repede ultraperformantă prin arsenal nuclear, Internet etc. şi Biserică.

Dar dacă astăzi Politica este "evanghelia" creştinătății, ce se întâmplă cu acel creştin de pretutindeni, cel care când şi când îşi mai aduce aminte de Iisus Christos, sau chiar cu acela care încearcă în mod constant să reînvie în inima lui chipul şi învățătura Fiului Omului?

Pai, nu prea mai are de ales. Copleşit de imensa creştinătate şi pacea ei cu gheare şi colți, de darurile ei tehnologice, de îngerii şi demonii ei, aşteaptă şi el ca toți ceilalți Mileniul 3 şi, desigur, Apocalipsa groaznică, dar izbăvitoare...

Şi cum Îl vede el pe Iisus Christos?

Pai, ca şi ceilalți: Cel în numele căruia se produce Apocalipsa. Cel care în urma Apocalipsei va judeca, **Judecătorul suprem**. Cel încruntat şi încrâncenat şi mai ales fără strop de milă.

Creştinătatea la sfârşit de mileniu doi se teme cumplit de tare de Domnul Iisus Christos.

Dacă aşteaptă cumva întoarcerea Domnului, creştinul atoatestăpânitor de astăzi o face cu spaima-n oase şi sudoare rece pe spinare. Iisus Christos nu prea mai poate însemna pentru el, **Domnul este Mântuitor**. Îi este peste putință să mai înțeleagă aşa ceva. Dar, Iisus Judecător, DA!

Se conturează tot mai clar imaginea unui chip celest incapabil să fi zâmbit şi să zâmbească vreodată. Capabil doar să privească rece şi tăios, neîndurător. E chiar chipul înfricoşatei Judecăți de Apoi. Uiți să mai ceri iertare, aşa de mare e groaza! Un zâmbet, abia schițat, un zâmbet cald şi bun al Domnului, doar un zâmbet şi totul s-ar schimbă, nu-i aşa?

Dar eu personal, cu excepția nobilului învățător creştin, regretatul Sfânt Nicolae Steinhardt, n-am întâlnit pe nimeni, crede-mă, căruia să i se pară posibil aşa ceva. Replica obişnuită a fost mereu aceeaşi:

"Arată-mi şi mie în Evanghelii unde şi când zâmbeşte Iisus şi-ți fac rost de o audiență la Papa, sau la Teoctist... **Când zâmbeşte Iisus Christos? "**

Dar mai întâi când plânge, tună şi fulgeră, sau râde dulgherul Iisus în scurta Lui peregrinare lumească?

Plânge din înțelegere şi durere omenească, spre exemplu când îl învie pe Lazăr, sau în Ghetsimani, sau când, pe cruce, mai om ca oricând şopteşte: **Eloi, Eloi, lama sabachthani?**

Se mânie ca orice om simplu şi curat şi revoltat când înfruntă fățiş ticăloşia cărturarilor şi a fariseilor.

Tună şi fulgeră ca orice om, ca orice evreu cu adevărat iubitor de Dumnezeu când alungă vânzătorii din Templu.

Râde sincer ca un rabbi hâtru când Petru ține morțiş să-l imite şi vrea să umble pe apă; şi până la urmă se alege cu o baie bună.

Îl înveselesc teribil cele două femei istețe foc, canaaneanca şi samariteanca, dar şi stupoarea cărturarilor şi fariseilor când, la ospățul dat de Levi-vameşul în cinstea Lui, Îl văd stând la masă alături de colectorii de taxe şi vameşi.

"Bine, bine, mi se va replica cu satisfacție dată în rânjet, ăla a fost dulgherul, obişnuitul rabbi, în fine, **omul!** Dar **Christos**? Să nu-mi spui mie că Lui Iisus îi ardea de zâmbete încurajatoare!"

De necrezut, însă Iisus, Christosul, **zâmbeşte permanent**.

Şi zâmbeşte aşa de la **Naştere** şi până la **Înălțare.**

La modul propriu.

Fără acest zâmbet cum ar putea fi El Unicul neprihănit şi desăvârşit?

Cum altfel ar fi El Învățătorul şi Mântuitorul?

Cum altfel L-ar fi dat Dumnezeu lumii jertfă pe Unicul Său Fiu, ca dovadă a nesfârşitei Lui iubiri față de om?

Cum altfel ar fi fost posibilă însămânțarea Evangheliei în cei doisprezece bieți oameni, truditori de rând, temători şi de umbra lor, metamorfozarea lor prin Cuvântul Lui în apostoli ai creştinătății?

Cum altfel ar exista în toată simplitatea lor divină şi monumentală cele nouă fericiri, dar mai ales a 10-a: "**Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți**"?

Cum altfel s-ar fi născut atunci ideea revenirii salvatoare / mântuitoare a Christosului, **Parousia**?

Dar poate că mult mai simplu ar fi fost să te întreb doar atât: **poți tu, oricine ai fi, să împarți o pâine şi doi peşti la cinci mii de oameni fără să zâmbeşti...?**

În chip lumesc, **este acest zâmbet al Domnului Iisus Christos - acel zâmbet inefabil şi inconfundabil al omului cu adevărat bun; şi senin în inimă, suflet, cuget, în toată ființa lui**.

Şi... "**în ziua aceea veți cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, voi sunteți în Mine şi Eu sunt în voi."** (Ioan l4 / 20)

Pustnicul meu drag, un zâmbet bun şi cald, un zâmbet abia schițat al Domnului şi totul s-ar schimba, nu?

***

Dar iată ca zâmbetul Domnului a existat.
Şi încă există.
E nepieritor.
E semnul iubirii Lui eterne pentru om.
Şi se află după cum bine ştii, o spune Însuşi Domnul, nu?, în fiecare creştin.
Şi atunci cum rămâne cu Apocalipsa, cu Judecătorul neînduplecat, lipsit de orice zâmbet...?
În ziua aceea va fi Zâmbetul sau sinistra Judecată de Apoi?
Va fi ziua aceea în Mileniul 3 sau nu?
Nu ştiu... Ştiu însă ca nu de Revelația lui Ioan se teme creştinătatea arsenalelor nucleare, a Internetului etc. şi a Bisericii: ci pur şi simplu îi este groază de una şi mereu aceeaşi apocalipsă - cea a puterii copleşită de propria-i prostie şi îngâmfare...
Nu te temi de o revelație. O înțelegi sau nu, şi cu asta basta.
Chiar nu ştiu şi nici nu-ți pot răspunde ca toți ceilalți, fie ei americani, români, chinezi sau alții atâția, doar pentru că eu chiar cred în Domnul Iisus Christos.
Iar zâmbetul Lui ne va ocroti şi-n acest mileniu.
Hai, zâmbeşte! Vezi ce simplu e?
Ziua aceea e acum, este în fiecare zi.
Nu va fi altfel în Mileniul 3.
Haide, pregăteşte de pe acum o pâine şi doi peşti pentru întâi ianuarie 2000!
Nu zâmbi prosteşte!

Sfânt Crăciun fericit şi La Mulți Ani!
Sihastrul

SADUCHEILOR MILENIULUI III

Ca dintotdeauna, bine sau excelent aşezați în casa-banului şi declarându-se atei sau agnostici ori artişti; sau savanți sau business-men cu vederi liberale şi credințe multiple, şi azi avem, parcă mai spornic ca oricând, saducheii noştri. Ei sunt cei care se feresc ca dracul de tămâie să accepte Credința întru Iisus Christos aşa cum ne-a fost şi ne este (căci prezentul ei se află în infinită expansiune) dată prin Cuvântul Domnului.

Subliniez: să o accepte măcar. Nu să şi-o însuşească. Deci, măcar să admită ca fiind posibilă Credința întru Iisus Christos.

În anticul Ierusalim saducheii sofişti au încercat a-L încolți pe Iisus cu vicleana lor ghicitoare / capcană "metafizică":

… dacă vor învia cu toții, cui îi va aparține femeia / soția celor şapte frați (morți unul câte unul; în final murind şi femeia care, după legea lui Moise privind lipsa de urmaşi, fusese pe rând soție fiecăruia)?

Astfel încercau ei atunci să demonstreze că Iisus nu era decât un fals profet, iar Credința Lui doar o amăgire numai bună pentru neisprăviții striviți de viața…pământeană. (Vezi Matei 22 / 23 – 32, Marcu 12 / 18 şi Luca 20 / 27)

Astăzi însă, mult mai pragmatici şi mult mai categorici (desigur, tratați intensiv cu ştiința, tehnologia, dar şi filosofiile lumii moderne), deci renunțând la sofisme de orice fel (speculații inutile, pierdere de timp aiurea, surâd ei flegmatic) saducheii anului 2001 îți aruncă fără ezitare grenada amorsată:

"Credința creştină e abdicare de la viață!"

Vor fi fiind destui care nu au replică la această sentință.

Deşi, vorbind doar despre **Înviere** ca simplă înviere, vorbeşti despre chiar triumful vieții.

Eu însă le amintesc şi saducheilor contemporani, precum şi celor fără de replică în fața lor, acest răspuns scurt al Lui Iisus Christos despre Dumnezeu:

"El nu este Dumnezeul morților, ci al celor vii. Tare vă mai rătăciți!" (Marcu 12 / 27)

TE IUBESC...

Iubirea nu există prin ea-însăşi, ca simplu act de iubire între două ființe.

Nu poți numi astfel actul care, indiferent de motivația abil construită şi irezistibil exprimată, nu defineşte decât fuziunea dintre plăcere şi necesitate (ambele fie naturale, fie dobândite prin experiment şi experiență, sociale amândouă).

Iubirea este sublimarea existenței tale întru Iisus Christos.

Ea capătă acest nume şi înțeles, primeşte acest Cuvânt, **Iubire**, doar în clipa în care te rogi pentru înțelegerea celuilalt / celeilalte.

Te rogi pentru empatia ta cu acea ființă, dincolo de trup, de minte şi de suflet.

Tot ce îți rămâne în starea de iubire nu trebuie să fie altceva decât inima.

Atunci mila, smerenia, înțelepciunea şi puterea ta de sacrificiu pentru ființa iubită vor fi adevărate.

Şi, imediat, **reale întru Iisus Christos.**

Sau altfel, încearcă să practici christicul îndemn:

♓ **Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți!** ♓

Pentru a proba iubirea ta, începe prin a aplica îndemnul christic asupra ființei iubite, oricând şi în orice situație, dincolo de viața voastră rozulie doar pe amăgitoarea şi minuscula insulă a lui "Te iubesc!"

Luptă să fii total sincer cu tine însuți **-** şi vei vedea că asta e!… nu prea iubeşti…

Nu uita atunci, în acele clipe de disperare, că Iisus ne aminteşte mereu acest adevăr simplu, dar atotputernic şi indestructibil:

Întru Credință, rugăciunea ține lumea.

TURMA ŞI DOGMA

Personal, n-am să înțeleg niciodată, oricare ar fi ele motivațiile: teologice (începând, dacă vreți, cu marea schismă creştină de la 1054), istorice, economice, sau politice (chiar şi azi după 2000 de ani de creştinism **-** când omul mileniului trei comentează totul şi încearcă să explice totul **-** şi când civilizația creştină domină Pământul), cum este posibil să se persiste în această aberație: un singur Sfânt Crăciun şi două sărbătoriri ale Sfântului Paşte?!

Căci, deşi se întâmplă uneori ca data calendaristică a Sfântului Paşte ortodox să coincidă cu aceea a Sfântului Paşte catolic, Învierea fiind celebrată în aceeaşi zi şi de ortodocşi şi de catolici şi de protestanți, ritualurile rămân tot diferite între ele (uneori destul de drastic), în fapt, creştinătatea sărbătorind tot două Învieri ale Domnului.

O **singură** naştere a Domnului Iisus Christos şi **două** Învieri ale Sale?!

Prea-sfintele fețe bisericeşti tac.

Tace şi turma.

Chiar nu-L întreabă nimeni pe Domnul Dumnezeu?!

Din dragoste, dacă nu din teamă…

♓ ♓

COŞMARUL

Imaginația fiecăruia dintre noi (chiar şi a sfinților; şi de ce nu şi a profeților şi a îngerilor / vezi, despre cei căzuți?) naşte sau cheamă răul şi apostazia doar când nu te mai poți întoarce în realitate.

În realitatea christică.

O EPISTOLĂ DESPRE NIETZSCHE

Această epistolă nu este ceea ce s-ar numi o "încercare filosofică despre Nietzsche".

Nu sunt aste rânduri decât simple şi, cred eu, de bun simț păreri asupra unor scrieri, teorii şi uneori chiar convingeri ale celui care identificându-se cu Zarathustra a fost supranumit, practic simultan, **filosoful filosofilor** şi **filosoful nefilosofilor**.

Am scris toate acestea de mai jos, ca un scriitor care l-a citit totuşi pe Friedrich Nietzsche, dar nu complet şi nu pentru a-şi adânci sau întregi lecturile filosofice.

Le-am scris mai ales pentru a atrage atenția unui discipol nietzsche-iean că nu tot ce zboară se mănâncă şi că nu întotdeauna poezia este filosofie şi morală.

Dacă am greşit, îmi asum răspunderea.

Dar nu-mi schimb Credința.

Iată cele şapte înțelegeri ale mele despre un mare poet şi un mare romantic al veacului trecut, răspunzând unui discipol al său din anul 2000:

♓ ♓

1) "Îmbrățişându-l" pe Nietzsche, poți striga şi tu, discipol al lui Nietzsche, cu toată convingerea ta, "Gott ist tot!"?

Aşadar, Nietzsche strigă răspicat: "Gott ist tot!"

Eu îndrăznesc astfel:

Nietzsche a fost martorul morții Lui Dumnezeu.

Deci Nietzsche L-a cunoscut pe Dumnezeu.

Deci Nietzsche a trebuit să accepte lumea ca fiind a Lui Dumnezeu, ca fiind Dumnezeu.

Deci Nietzsche **nu putea fi** martorul morții Lui Dumnezeu.

Nietzsche Îl respinge pe Dumnezeu considerindu-L intangibil, invizibil, inexplicabil etc. – finalmente inexistent!

Nietzsche consideră lumea ca Univers de sine stătător, auto-creat şi posibil de cunoscut, dar în acelaşi timp, totuşi imposibil de explicat prin logica umană şi ("voința de putere", spune el, împlineşte mai degrabă aspirațiile inimii, decât dictatele rațiunii), practic imposibil de definit (până aici recunoaştem însă chiar "imaginea biblică" a Lui Dumnezeu, nu?) şi, în sfârşit, repetabilă în sine la infinit.

Aşadar, o lume DINTOTDEAUNA fără Dumnezeu.

Deci Nietzsche îşi neagă tacit şi implicit: "Gott ist tot!" fiindcă, în germană şi nu numai, aceasta este o constatare care ține de prezentul imediat şi…, atenție, în eterna reîntoarcere într-o lume CONTINUU şi INFINIT fără Dumnezeu, nu mai poți face această constatare - căci n-ai ştiut NICIODATĂ despre Dumnezeu.

Nietzsche a fost şi se consideră înainte de orice altă caracterizare un poet-profet.

Nietzsche a scris poemul "Aşa grăit-a Zarathustra" (**care în varianta creştina este "Cartea lui Iov"; Vechiul Testament).**

Nietzsche a folosit metafora total iconoclastă "Gott ist tot!**" (până la urmă un simplu oximoron**) – fără "fasoane" spus - fiindcă altfel nu putea să-şi definească **sieşi** acea condiție umană specifică secolului XIX, contemporan lui, secolul descoperirilor ştiințifice, secolul scientifismului în carne şi oase, condiție care alimentează perfect "voința de putere".

Deci, Nietzsche A SCRIS ÎN OGLINDĂ!

Deci Nietzsche strigă: "**Regăsiți-L pe Dumnezeu!**"

Pot afirma, în concluzie, că lui Nietzsche i se potriveşte perfect: "**Tu nu M-ai caută, dacă nu M-ai fi găsit deja!**", formulare (care nu-mi aparține!) ce notează simplu, coerent şi imparabil, nevoia imemorială de Dumnezeu a omului. Mitul "morții" şi "reînvierii" Lui Dumnezeu este milenar şi veşnic. Nu este nici descoperirea lui Nietzsche şi cu atât mai puțin a lumii moderne. Iar Mircea Eliade remarcă în mod exemplar acest adevăr.

♓ ♓

2) De ce crezi tu că doar lui Nietzsche îi aparține Adevărul? De ce crezi tu că dintre toți oamenii care pot oricând sta alături de el, egali cu el întru valoarea creației lor - şi ca poeți / scriitori, şi ca moralişti, şi ca filosofi (alege tu câteva nume chiar contemporane cu Nietzsche), doar el este "profetul"?

Fiecare creator adevărat a avut şi va avea (nu neapărat public sau vizibil în opera sa) dialogul său cu Dumnezeu. Iar dacă acest dialog nu va cuprinde intrinsec şi revolta şi îndoiala şi chinul de a fi om, şi iubirea şi ura şi iertarea şi dorința şi bucuria de fi întru Dumnezeu una cu Domnul, atunci nu mai există dialog (ca şi condiție sine qua non de ființare reală a spiritului). Iar autenticitatea şi valoarea universală a creatorului respectiv nu este, ori dacă a fost cumva, dispare sau se transformă cu totul într-o jalnică laudă, ori o jalnică lamentație, ori pur şi simplu în… nimic-prin-cuvinte.

Aşadar, Nietzsche nu este decât unul dintre aceşti creatori autentici, una dintre valorile universale ale omenirii. În mod logic **elementar** – Dumnezeu nu este negat. Consecința logică **elementară** este – Nietzsche nu este posesorul unic al Adevărului.

El însuşi scrie: "**Viața nu este un argument. Printre condițiile vieții s-ar putea să se enumere şi eroarea.**" Şi tot Nietzsche: "**Cum trebuie să înțelegem o teorie când ea pune în discuție însăşi structura înțelegerii noastre? Iar când am izbutit s-o înțelegem, în proprii noştri termeni, ar urma în mod automat că am înțeles-o greşit, de vreme ce proprii noştri termeni sunt greşiți."**

Moise a fost tare curios să ştie cine sau ce este Dumnezeu. Şi L-a întrebat direct. Dumnezeu i-a răspuns simplu: **"Eu sunt Cel care este."** (V. T., Exodul III, 14)

Există vreo eroare sau vreo teorie în acest răspuns?

3) Tu, discipolule, dacă ar fi să fii sincer cât poți de mult cu tine însuți, consideri că îl poți înțelege şi alege pe Nietzsche maestrul tău, dacă tu însuți nu ai citit nici măcar o dată, **eliberat de orice prejudecată**, Vechiul Testament (Pentateuh-ul) şi, desigur, cele 4 Evanghelii?

(**Nietzsche a învățat / studiat la "Schulpforta", celebra şcoală înființată în vremea Reformei, şi funcționând într-o veche mănăstire a Ordinului Cistercian… Într-un anume fel, cazul său este destul de bine asemănător cu acela al lui James Joyce**.)

Fiindcă… e de domeniul evidenței cu majuscule că **nimic altceva** nu constituie **subiectul şi nucleul** speculațiilor şi teoriilor nietzsche-iene, decât **Biblia şi dogma creştină,** în special dogma creştină, fie ea ortodoxă, catolică sau reformată.

4) Tu, discipolule, poți confunda conceptul de mişcare cu automobilul sau avionul sau mersul pe jos?

În acelaşi fel cred că nu trebuie făcuta confuzia (regretabilă) dintre **creştinătate** şi **creştinism**, dintre instituția bisericească şi idee / concept / principiu divin creator unic, deci, **Logosul Întrupat Iisus Christos**.

Realitatea christică, prin şi întru unica Epifanie, deci **Iisus Christos,** a născut creştinismul.

Realitatea umană, adică omul şi înțelegerea sa, a "manufacturat" creştinătatea.

Creştinătatea se defineşte prin Biserică. Iar Biserica are trei trepte: cea mai de jos – instituția bisericească, a doua – Biserica este Templul / / / a treia, cea mai înaltă – **Biserica este Comuniunea cu Iisus Christos întru Tatăl-Dumnezeul Unul, întru şi prin Sfântul Duh.**

Inițial, imediat după Iisus Christos, Biserica a fost definită **doar** ca "ekklesia" (din grecescul 'adunare' / a celor chemați din afară, când cetățenii se strângeau într-un anumit loc să discute treburile statului), sau **Adunarea Lui Dumnezeu**.

Ulterior s-a produs etajarea / separația amintită mai sus, în mod clar şi definitiv după Marea Schismă din 1054.

Se pare că, momentan, tendința creştinătății este de a se reduce doar la prima treaptă a Bisericii. În acest punct Nietzsche a fost într-adevăr profet.

Deci, "bănuiesc" că Nietzsche atacă şi respinge **doar** creştinătatea. Dar nici pe aceasta în totalitatea ei, ci numai acea formă (a ei) instituționalizată care validează perfect, **homo homini lupus.** Spun asta doar în câteva cuvinte simple, deoarece nu-l "cunosc" în amănunt pe Nietzsche, dar nici nu pot să accept că radicalismul / iconoclasmul său era / este de tip fascist / nazist.

În momentul în care tu, discipolule, susții contrariul, înseamnă că Nietzsche neagă valorile imense şi ca număr şi ca însemnătate ale creştinătății întru **christicul homo res sacra homini.** Şi se neagă pe sine-însuşi, fiind el un produs tipic (sic!) de cea mai nobilă calitate al civilizației şi culturii creştine.

5) Dacă **Evangheliile au produs mentalitate şi reacții sociale de "sclavi", de turmă (prin promovarea constantă a principiului / fals / egalitarismului, "cotat" de filosof ca şi genuin creştin)** precum spui tu că argumentează Nietzsche, vin şi te întreb simplu:

Ce fel de mentalitate au produs civilizațiile anterioare creştinismului care au avut destule revolte ale sclavilor "egalitarişti" şi amintesc doar pe aceea binecunoscută a lui Spartacus?

Sau surghiunirea şi masacrarea şi crucificarea publică a primilor sute şi mii de creştini, cu acordul entuziast al turmei "egalitariste" romane care umplea până la refuz circurile…? Poți cerceta însă şi istoria celorlalte imperii pre-romane. Vei vedea…

Dar, mai bine - "cazurile" de după Iisus Christos, acele ideologii (şi societăți) profund anti-creştine: aşadar neo-colonialismul, fascismul, nazismul lui Hitler. Apoi, Marx, Lenin, Stalin, Mao, Castro, Ceauşescu şi alții, destui, comunismul lor multilateral dezvoltat (**pe care din nefericire şi tu l-ai trăit din prea-plin)**; dictaturile sud-americane şi republicile bananiere; dar fanatismul islamic terorist?

Ce crezi, toate aceste orori au produs cumva acea mentalitate "salvatoare", ne-egalitaristă încărnată, machiată, costumată în macho-ul elitist pe care foarte uşor şi înşelător, extrem de păgubitor eşti tentat să-l citeşti / vezi / imaginezi imediat în opera lui Nietzsche?

Atenție mare: aşa s-a ajuns ca **der Übermensch (supraomul)** nietzsche-iean să devină aiurea simbol nazist.

Atenție, te rog, căci, totuşi – Nietzsche a fost în definitiv, altceva decât o îmbârligată şi oribilă zvastică hitleriană.

Suntem egali în fața Lui Dumnezeu, doar astfel:
toți suntem oameni – creația Lui;
toți suntem copiii Lui;
toți suntem supuşi greşelii;
toți avem dreptul la prezumția de nevinovăție.
Atât! Nimic altcumva şi nimic mai mult!

Iar maestrul tău ştia acest lucru prea bine. Citeşte cu inima frumoasa şi adânca lui confesiune: "Nietzsche contra Wagner".

Desigur, nimeni nu neagă monstruozitățile "avortate vii" de creştinătatea instituționalizată, în numele Lui Iisus Christos - cruciadele, Conchistadura, prea multe destule pogromuri împotriva evreilor… şi altele, multe. Dar oare, numai creştinii sunt autorii acestora? Chiar aşa să fie?!

Dar chiar şi aşa, au fost aceste istorii însângerate şi anti-creştine rezultatul "genuinului" principiu evanghelic al egalității şi supunerii necondiționate… cum spui tu, comentat / acuzat de Nietzsche?!! Însă de ce am vedea paiul din ochiul celuilalt, când bârna din ochiul nostru…. Nu e bine să te grăbeşti să arunci piatra, primul… (**bine ne mai povățuieşte Domnul în ambele cazuri, nu?)**

6) Te întreb:

Când a eliberat India prin non-violență (satyagraha) Mahatma Gandhi a fost:

ideatic un adept al Lui Iisus Christos (**Domnul a refuzat să se alăture zeloților, iar Iuda Iscariotul se pare că a fost adept al zeloților… terorişti prin excelență)?**

a aplicat în mod "inconştient" şi sui generis conceptul "voinței de putere" nietzsche-iean?

sau pur şi simplu a manipulat inteligent şi ne-egalitarist imensa "turmă" a Indiei?

Mă întreb, cum ar fi reacționat Nietzsche în fața acestui exemplu paradigmatic, Mahatma Gandhi, aflat î**n opoziție diametrală şi ireconciliabilă** cu teoriile sale despre om, lume, creştinism şi Dumnezeu, aşa cum tu le-ai înțeles?

7) De câte ori în viața ta ai rostit "**Tatăl Nostru**" încercând să conştientizezi până în amănuntul ultim fiecare cuvânt şi semnificația pe părți a **rugăciunii unice** (**e singura pe care Domnul nostru Iisus Christos o consideră că trebuie rostită către Dumnezeu! Şi în singurătate deplină!)**, pentru a cuprinde comprehensiv întregul ei.

Şi a înțelege ce înseamnă de fapt **veşnica reîntoarcere**.

Te asigur că Nietzsche a rostit-o **aşa** pe patul de moarte (verifică şi vei vedea…).

Nu uita, te rog mult: **rugăciunea ține lumea…**

Nu uita, **Nietzsche a scris în oglindă.**

Rugându-mă Domnului pentru lumina(rea) ta lăuntrica,

Sihastrul.

DUPĂ VOIA DOMNULUI

"Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă.

Şi dacă ştim că ne ascultă, orice I-am cere, ştim că dobândim lucrurile pe care I le-am cerut." (Întâia epistolă a Sfântului Apostol Ioan, 5 / 14-15)

Sunt de împlinit, deci, două condiții esențiale:

"...**după voia Lui**... "

"...**dacă ştim că ne ascultă**... "

Iar prima, o condiționează clar şi răspicat pe a doua.

Astfel, pentru omul acestui început de mileniu trei, om care practic a pierdut simțul sacrului şi pentru care Dumnezeu este un mod de a filosofa fără soluții practice, iar Iisus Christos este un mod de a face politică şi istorie, "**După voia Domnului**" devine sinonimul perfect al hazardului.

Dacă ai noroc, bine. Dacă nu, asta e şi n-ai ce face... Soarta...!

Cât despre a fi conştient că Domnul te ascultă - să fim serioşi!

Într-o lume dominată de hazard, singurele "chestii" (sau, business?) despre care vrem să fim conştienți că ne ascultă, desigur, nu pot fi decât băncile, tehnologia şi regele lor atât de mult iubit, computerul.

"**După voia Domnului**" rămân toate-toate celelalte, chiar şi sărbătorile religioase, ca nişte vacanțe binevenite şi tot pe-acolo, înscăunarea preşedinților, miniştrilor sau alte carnavale binecuvântate de zelosul cler de pretutindeni.

Nu putem şti că El, Domnul nostru, ne ascultă decât î**ntru Credință**, cu atât mai abitir cu cât ne recunoaştem zilnic păcatele **-** făptuite zilnic.

Iar dacă trăim î**ntru Credință**, vom afla că nimic nu e întâmplător: **totul e după voia Domnului**.

Aşadar, putem avea acea îndrăzneală despre care ne vorbeşte Sfântul Apostol Ioan.

Da, noi avem dreptul să fim de acord cu asta… Sau, nu.

Căci există încă şi acel **celălalt stăpân** al Pământului – cel despre care Iisus îşi avertizase în repetate rânduri ucenicii.

Şi, odată cu ei, şi pe noi. Tot un fel de ucenici…

Dar, mult, mult mai neîncrezători.

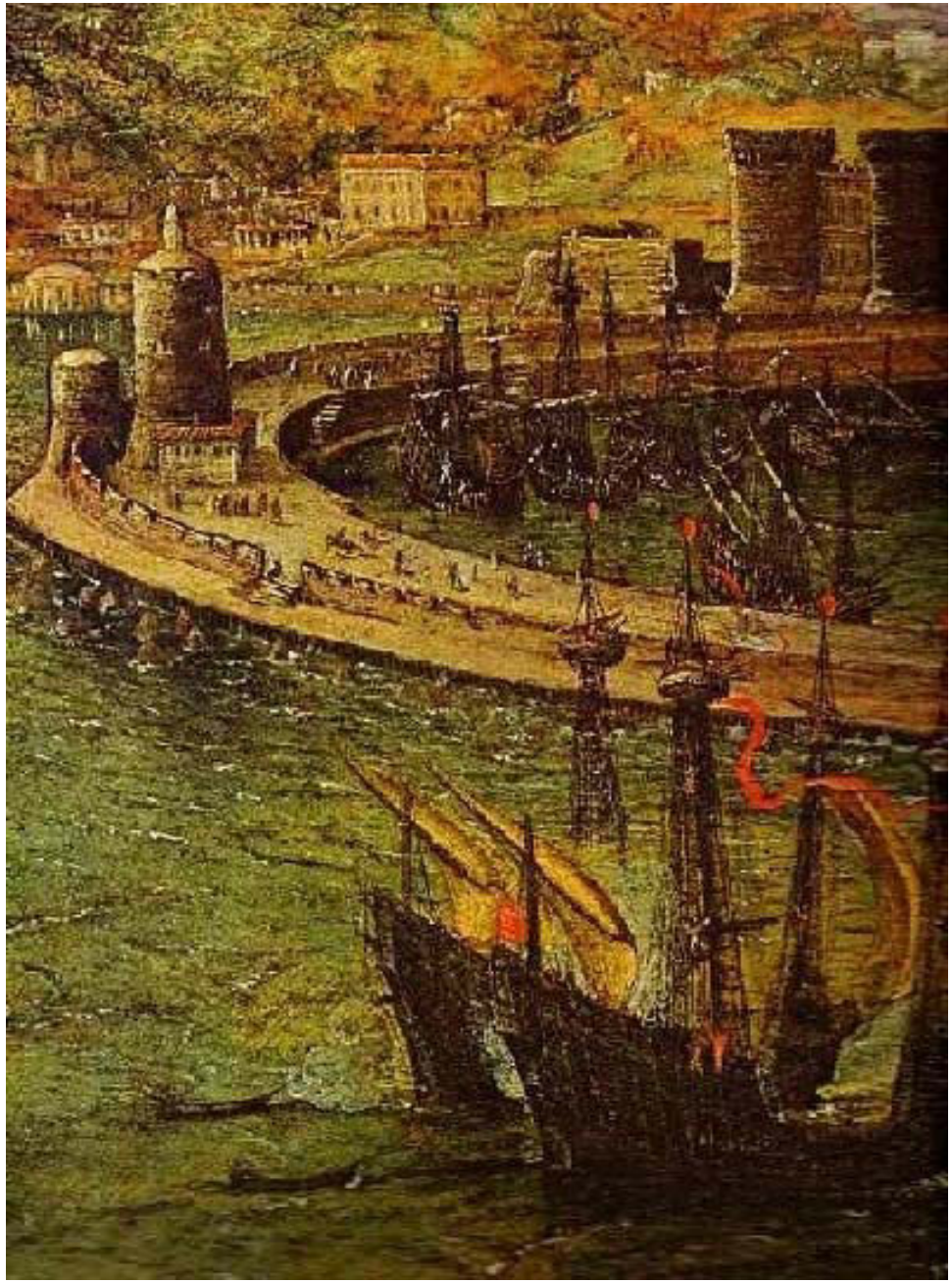

MILOSTENIA DOMNULUI

Dacă există milostenia Lui Dumnezeu față de Sine, oare ce ne împiedecă mereu să fim sinceri cu noi-înşine?

Iar milostenia Lui Dumnezeu față de Sine, desigur, există.

Nu e pură speculație teologică.

Altfel nu şi-ar fi sacrificat Tatăl, Unicul Său Fiu pe cruce - pentru noi şi pentru transformarea Legii Lui în Har (pentru a fi împlinită Legea, desigur!).

Şi… în milostenie, deci: în Iisus Christos Domnul nostru Mântuitor.

BLÂNDEȚEA DOMNULUI

Când un om nu-şi găseşte Calea, întotdeauna Dumnezeu e blând cu el.

Atenție însă, "când nu-şi găseşte Calea".

Aşadar, când NU renunță la a o căuta...

Întru Domnul.

BISERICA

Chiar, şi mai ales, la acest început de nou mileniu **-** subliniez că instituția socială **-** Biserica cu greu poate suporta o analiză lucidă şi pertinentă a moralității ei creştine.

Şi nu trebuie să ne îndepărtam prea mult în timp - e suficient să analizăm rolul Bisericii în ultimul holocaust fără precedent în istoria omenirii, desigur, mă refer la comunismul european, şi nu numai.

Dar, dincolo de toate acestea, precum şi dincolo de dogme şi ritualuri, de secte şi sectanți, Biserica este absolut necesară creştinului.

Căci, până la urmă, din cine este alcătuită Biserica, dacă nu din păcătoşi?!

Da, fără îndoială, te poți duce la Biserică şi singur, căutând pacea în liniştea Templului, precum Moise pe Muntele Sinai cautându-L pe Dumnezeu. Sau ca act tainic al sincerității tale de căpătâi, al ruşinii tale în fața Domnului Iisus Christos.

Da, e foarte, foarte bine dacă faci şi astfel. Dar Iisus Christosul povățuieşte:

"Vă mai spun iarăşi că dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor." (Matei 18 / 19, 20)

Oricât de buni creştini suntem **-** oameni suntem. Şi greşim.

Iar călugării, preoții, de la paroh şi până la Patriarh sau Papă, oricât de sfinți ar fi **-** oameni sunt. Şi greşesc.

Iisus Christos a trăit ca om şi preot. Şi este Dumnezeu în fiecare dintre noi. Într-o măsură mai mare, sau mai mică. După Credință.

Este chiar şi în cel necredincios prin însăşi negarea lui de Dumnezeu.

Dar în Biserica, nu mai există disproporții. Prin adunarea noastră în Biserica, Iisus Christos se reîntregeşte pe deplin în fiecare dintre noi. Se întâmplă o anume **chenoză**. În Biserică se produce astfel taina sacră pe care eu o numesc, **Adunarea de Iisus Christos**.

Şi n-ar fi rău ca fiecare dintre noi să-şi reamintească acele cuvinte pe care Domnul le-a rostit lui Petru:

"**Şi Eu de asemenea îți spun: 'Tu eşti Petru /** piatra **/ şi pe această stâncă voi zidi Biserica /** ekklesia = adunare din cei aleşi şi scoşi **/ Mea şi porțile Locuinței Morților nu o vor birui**." (Matei 16 / 18).

Aşadar, ascultă-l pe Iisus Christos, căci îți spune clar: "... **voi zidi Adunarea Mea**...", şi regăseşte-te, împlineşte-te întru Domnul în Biserica Lui.

Căci doar acolo, în mijlocul **Adunării de Iisus Christos** vei putea simți că îți iubeşti aproapele ca pe tine-însuți, iar pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul, cugetul şi ființa ta.

Doar acolo şi atunci poți uita că eşti un biet păcătos. Dar, acolo şi atunci, poți simți altfel decât un biet păcătos.

Doar acolo şi în clipa Adunării de Iisus Christos devii, eşti Evanghelie.

Şi astfel rămâne pururea vie şansa omenirii de a supraviețui propriei sale nimicnicii.

TU ÎNSUȚI

Când îşi poate un om desăvârşi înțelepciunea, singur şi cu propriile lui arme?

Dumnezeu este Cel care este.

Aşadar, practic, **răspunsul este - niciodată**.

Oricât de mare ți-ar fi inteligența, oricât de largă şi minunată ți-ar fi memoria, oricât de năzdrăvan ți-ar fi computerul…

Astfel, **lipsa Credinței** transformă inteligența în neobosita şi necruțătoarea întrebare: **la ce bun totul**?

Transformă memoria în insațiabila groapă de gunoi a cuvintelor şi cifrelor infinit combinate; iar computerul, oricât de performant ar fi, cum să te ajute?!

Nu e decât o maşinărie oricând cu un picior în groapă, fiindcă pluteşte în aer mereu amenințarea producerii unui simplu scurt-circuit, sau a unei simple furtuni care să te deconecteze brusc, în cel mai bun caz (deoarece poți să şi pierzi în câteva secunde munca de ani…)

Prezența Credinței însă uneşte toate acestea şi dă sens real, natural, superbei lupte a omului pentru desăvârşirea de sine - întru Dumnezeu.

LIBER ARBITRU?… PREDESTINARE?

În acest an 2001, succesele sau insuccesele vieții sale, cu deosebire cele zilnice, omul modern tinde să şi le măsoare, considere şi definească tot mai frecvent prin două extreme:

a) ori prin **liberul arbitru total**,

b) ori prin **voința divină ca fiind singura existentă şi atotpotentă.**

În primul caz, şi victoriile şi înfrângerile sale duc mai devreme sau mai târziu la diverse forme de alienare psiho-socială, culminând tot mai des astăzi cu sinuciderea.

La capătul celălalt al diametrului, şi victoriile şi înfrângerile sale duc inevitabil la diverse forme ale resemnării, culminând tot mai des astăzi cu recunoaşterea voinței divine ca adversar invincibil şi tiranic, consecință tragică fiind adoptarea în viață, a unei atitudini fataliste şi robotizante.

În primul caz, în mod evident se ajunge la ignorarea Lui Dumnezeu, mergând până la negarea Lui totală.

La capătul celălalt al diametrului, recunoaştem uşor concluzia axiomatică a Sfântului Augustin: **Da quod iubes et iube quod vis** (Dă ce porunceşti şi porunceşte ce doreşti, Confesiuni, X, 31), precum şi aproape tot ce înseamnă protestantismul (lutheranismul şi calvinismul, plus derivatele lor) în esența sa.

Trebuie să adaug, pornind de la acestea spuse anterior despre voința divină, că islamismul este cel mai fertil sol pentru fanatismul religios (în "Coran", cartea sfântă a Islamului, uciderea unui "necredincios" nu este nicidecum o crimă…). Şi terorismul contemporan e fructul său perfect.

Iar omul computerizat, în acest caz al resemnării în varii forme, ajunge cu siguranță nu la dragostea de Dumnezeu, ci doar la supunerea necondiționată față de El şi, cu certitudine, încearcă o frică existențială continuă. Care, oricum ar fi definită, e frică şi e continuă. Şi, practic, necomunicabilă. Dacă devine teroare, atunci, mai devreme sau mai târziu, devine cu siguranță şi ură.

Interesant este că la o privire mai atentă comportamentul radical şi la extreme, mai sus notat, se (auto)defineşte cel mai bine în societățile moderne ale lumii contemporane, prin tentativa lor continuă de a înlocui ideea de liber arbitru individual, cu ideea de legislație (constituție). Şi, reversul monezii, ideea de destin social **- î**n locul ideii de voință divină. Pare-se, aşa e mult mai practic şi comod. Unii vor adăuga, mustrându-mă: dar democratic şi modern.

Dar, chiar şi aşa vom avea un "conflict de interese" real şi inevitabil fiindcă oricare ar fi substitutele, arhetipurile şi pozițiile lor rămân neschimbate, fiind intrinseci ființei umane.

Aşadar, iată, avem o "anume" dilemă existențială care creează astăzi, poate mai mult ca oricând în trecut, suferințe şi efecte dramatice, chiar tragice nu o dată în viața noastră, oriunde în lumea modernă.

Iar "probele" doveditoare abundă prin fie şi numai analiza subiectelor abordate în artă. Să luăm spre exemplu, dacă vreți, cinematografia artistică a acestui început de mileniu III. Este dincolo de orice discuție recunoaşterea faptului că, alături de literatură, dar mai rapidă în comunicare şi impact, deşi mai săracă în nuanțe şi profunzimi, a VII-a artă a ajuns astăzi a fi arta cu cel mai pronunțat caracter istoric-documentar şi, în aproape egală măsură, vizionar şi modelator de comportament psiho-social. Filmul artistic este astăzi o creație perfect biunivocă: subiect al mărturiei şi martor al subiectului. Deci, creația martorului şi mărturia care creează. Astfel, vedeți bine: majoritare în acest sfârşit de secol 20 şi început de mileniu III sunt filmele **alienării**, fel şi chip sau ale **resemnării** de tot felul. Iată cum, pentru susținerea şi atestarea dilemei noastre în acest timp prezent, pe marele sau pe micului ecran, filmul artistic este una dintre demonstrațiile ideale / motivul indubitabil care îți permite, după vizionare şi un strop de meditație, să închei cu mâna pe inimă rostind clar: quod erat demonstrandum.

Bine, bine, e limpede – dilema există. Dar cum ieşim din această dilemă?

Căci, dacă vom întreba filosofii clasici şi mai ales pe cei moderni, vom vedea că în imensa majoritate a cazurilor, prin meditațiile şi sentințele acestora, în special cele aplicate în mod concret, ajungem fără doar şi poate, la o irecuzabilă separație a puterilor în universul nostru: de o parte, **voința umană**. De cealaltă parte, **voința divină**.

Şi cum domniilor lor nu li se pare deloc clar dacă există, sau poate exista un raport, fie de subordonare, fie de egalitate, fie de complementaritate, fie de respingere între cele două părți **–** vezi bine, apare în viață noastră a treia putere care aranjează cum trebuie lucrurile pentru noi, în orice domeniu al existenței noastre: "**filosoful liber arbitru**" (şi e inutil să-i mai numim pe toți aceşti "dumnezei", fiind destui şi înainte, şi după clasica triadă Marx, Engels şi Lenin).

Din nefericire aceasta este simpla şi reala explicație a existenței lui Hitler, Stalin, Mao Zedong, Kim Il Sung, Ceauşescu, Castro, Peron, Pinochet, Saddam Hussein, precum şi a nazismului şi comunismului, dictaturilor sud-americane şi terorismului islamic, a neo-nazismului şi antisemitismului, a naționalismului şi neo-comunist şi religios, a discriminării rasiale şi a altor destule binefaceri ale ultimului veac.

***

Aşadar, să încercăm a despica nodul gordian.

Eu cred că ieşirea din dilemă este doar aceasta **-** a accepta, a înțelege şi a urma calea de mijloc. Adică, pur şi simplu astfel: **a trăi conştient de şi întru coexistența voinței divine cu liberul arbitru omenesc**.

Iar acest modus vivendi s-ar putea explica / defini frumos şi cu de-amănuntul, chiar şi numai prin citirea lucrărilor unor înțelepți sfinți teologi ca Thomas Aquinas sau Ioan Damaschin, şi îl citez doar pe ultimul: **Dumnezeu prevede totul, dar nu predestinează totul!** (Dogmatica, II, 30).

Dar cine mai are nevoie de sfinți şi de teologie adevărată astăzi, când "time is money" are toate oportunitățile şi le foloseşte deja din plin să devină în această lume "filosoful maestru unic" până şi al reputatului "filosof liber arbitru", mai sus pomenit?

***

Totuşi, nu vreau să rămân dator nimănui, cu atât mai puțin mie însumi.

Evident, afirmația / soluția propusa de mine, trebuie explicata măcar în final, nu-i aşa?

Şi cum în această poveste despre liber arbitru şi predestinare şi dizolvarea acestei dileme chinuitoare **-** orice final şi explicație dacă-mi vor aparține vi se vor părea cam prețioase şi până la urmă false, ei bine, invoc duhul unuia dintre învățătorii mei dragi, sfântul şi eruditul, prea-înțeleptul monah creştin Nicolae Steinhardt.

Iată-l. Zâmbeşte. Blând, dar şi uşor muşcător. Se luminează adâncimea tăcută a ochilor săi pătrunzători. Îşi mângâie barba ninsă, scurtă şi aspră ca a Sfântului Nicolae, cel al pruncilor. Şi rosteşte:

- **Î**mi par a fi pline de bun-simț, înțelepte şi cu umor, da, da, înviorător de prezente şi de practice, două vorbe ale românului în ipostaza sa de liber-cugetător, cu Credință totuşi:

♓ Dumnezeu îți dă, dar nu-ți pune în sac El-Însuşi. ♓

Până la Dumnezeu, te mănâncă sfinții.

- Dar, continuă el hâtru, acestea nu sunt decât cele două laturi ale triunghiului echilateral care, bine şi cu sârguință rotit, va produce minunata sferă a vieții noastre, acel magic glob de cleştar ce ne poate salva de la cădere. Dar despre a treia latură, cea care lipseşte, îți spun o glumă bună de tot, născocită tot de român, care râde de evreul său ca de el însuşi:

Într-o bună zi, fiind bolnav şi tare nefericit din cauza lipsurilor fumurii, dar şi a palidelor bucurii din viața sa de până atunci, Iți̧c îşi îndreaptă privirile spre cer, îşi întinde brațele şi se jeluieşte amarnic:

- Ah, Doamne Dumnezeul meu, de ce nu-mi dai şi mie norocul ăla să câştig la loto aşa avere ca să nu mă mai plâng de nimic, oi, oi, oi! De ce, Doamne?!!

Şi dintr-o dată se tulbură cerul şi vocea Lui Dumnezeu bubuie:

Dar, joacă!!! Joacă odată, Iți̧c!!!

Şi acestea fiind cuvântate, eu te întreb firesc:

Ce poate fi o viață împlinită, pentru oricine, dar cu evidenta şi acuta sete de echilibru lăuntric, pentru omul modern …? Liber arbitru şi predestinare…?

Nimic mai simplu decât punerea fiecăruia dintre noi în acord cu Dumnezeu.

SETEA

Setea continuă şi nesfârşită de Dumnezeu, acea nevoie primordială şi absolută de Dumnezeu chiar cu mult înainte de Moise, de la Început aşadar, poate fi o bună traducere a tainicului, dar şi sacrului răspuns primit de Moise pe Horeb:

"**Eu sunt Cel care este. Eu sunt**." (V. T., Exodul III, 14)

Precum şi a replicii date iudeilor de Domnul Iisus Christos, în vremea Sărbătorii Înnoirii (sfințirii Templului) la porticul lui Solomon, al Marelui Templului clădit de Solomon în Ierusalim:

"**Eu şi Tatăl una suntem**." (Ioan 10 / 30)

JERTFA

♓ ♓

Dumnezeu este milostiv față de Sine-Însuşi.

Cum poți fi altfel când suferi şi mori în groaznic chin omenesc pentru a Învia în(tru) Dumnezeu?

Dacă Dumnezeu este milostiv față de Sine-Însuşi, cum oare n-ar fi plin de milostivenie față de om, prin şi în care a înfățişat şi jertfit lumii omului, lumii Sale, pe unicul său Fiu, Iisus Christosul nostru, pentru un nou Legământ, cel al Salvării omului?

MOISE

Se pare că celebra şi amara concluzie, "**străin într-o țară străină**", îi aparține lui Moise.

Iar dacă n-ar fi aşa, eu tot la Moise m-aş gândi, fiindcă acest destin uman este absolut unic (şi exemplar) în istoria cunoscută a omului.

De la naştere şi până la moarte lui Moise nu i-a fost dat să pună piciorul pe pământul care s-ar fi putut chema "**țara mea**".

Moise a fost primul profet rătăcitor al Lui Dumnezeu.

Primul apostol al Credinței.

CREŞTIN?

♓ ♓

În viața creştinului, cu adevărat întru Iisus Christos trebuie să fie acestea:

- iertarea - să fie curajul;
- cumpătarea – să fie generozitatea;
- înțelepciunea – să fie smerenia;
- puterea – să fie jertfa;
- umilința – să fie artă şi ştiință de conduce.

Poate că nu tocmai asta e ordinea. Cine ştie?

Dar poate fi un om astfel?

Dar, poate fi un creştin astfel?

Dar poate fi măcar o parte din acestea, un bun creştin?

Ca om Iisus Christos a fost mai mult decât toate acestea.

CNN-ul şi ADEVĂRUL

Configurația lumii actuale, din toate punctele de vedere considerată, este rezultanta multor vectori, fiecare având caracteristica sa dominantă.

Dar "Cable News Network", CNN sau Agenția Mondială de Ştiri Televizate, mi se pare a fi, între aceşti vectori, unul dintre cei mai proeminenți şi puternici.

Şi pe zi ce trece va deveni tot mai puternic, mai dinamic, mai dominant.

De ce?

Răspuns sec:

Informația / ştirea produsă şi difuzată de CNN are caracter de tabu.

Nu pot există îndoieli asupra ei, pur şi simplu pentru că ea aparține CNN-ului.

Iar cine lucrează cu informațiile / ştirile CNN este încredințat apriori că foloseşte cel mai bun şi mai sigur material…informativ.

Astfel, nu e greu de imaginat că CNN-ul poate crea la scară planetară o bună parte a imaginii zilnice a acestei lumi (şi o face cu brio).

Şi cui îi mai pasă dacă această imagine este virtuală sau reală, din moment ce ea aparține CNN-ului?

De subliniat însă că această imagine tinde mereu a fi globală.

Aşadar, dacă mult uzitatul aşa-zis concept de globalizare are nevoie de un argument forte să-l susțină, iată-l (să-l sorcovim puțin):

Mai tare ca oțelul **-** mai iute ca săgeata…**:** C-N-N-ul!

Şi ce frumos şi ce deştept şi ce obiectiv şi ce extraordinar şi ce operativ şi ce… bun, până la urmă, ca să n-o mai lungim inutil, este CNN-ul. Doar privindu-i comentatorii şi reporterii ne-umani parcă de telegenici şi de profesionişti, şi te şi simți mic, umil, "păduche" recunoscător total că există aşa agenție de ştiri şi aşa oameni… de ispravă!

Deşi există dovezi suficiente – cine e curios poate verifica – despre faptul că lucrurile nu stau chiar aşa. Din câte îmi amintesc, la un moment dat agricultura Indiei, implicit economia ei, au fost colapsate de o falsă ştire (pare-se pusă în circulație internațională prin eficienta televiziune), privind nu ştiu ce molimă existentă acolo. Epidemie care, dacă nu se instituia carantina necesară, primejduia soarta omenirii. Drept urmare, exportul Indiei, bazat atunci pe o uriaşă producție de cereale, a fost blocat. Cu toate că epidemia s-a dovedit a nu fi molimă. Desigur, consecințele au fost dezastruoase pentru o țară cât un continent şi cu aproape un miliard de guri de hrănit… Aşa îmi amintesc eu dar, s-ar putea ca eu să nu-mi amintesc bine. Atunci, imaginați-vă un astfel de scenariu… Ca acesta descris mai înainte.

Dar, repet: ştirile CNN sunt tabu.

Presupunând totuşi că absolut toate ştirile sunt adevărate, nu trebuie însă nici o clipă să uitați că **orice ştire e prelucrată şi comunicată în conformitate cu strategiile şi necesitățile CNN.**

Pe scurt: **manipulată!**

Tot pe scurt, dumneavoastră aşa vedeți, auziți şi sunteți convinşi că este:

CNN = informație reală şi corectă = imagine reală şi corectă… a lumii = adevărul despre noi înşine.

Deci**, CNN = Adevărul.**

Şi cine deține Adevărul acestei lumi conduce această lume.

Nu-i aşa?!!

Dați-mi voie să vă contrazic fără nici o demonstrație.

Priviți atenți în jur – e suficient!

În consecință, nu e greu deloc să observi ca **în această situație nu mai e loc nicidecum pentru Iisus Christos** decât aşa, în mod decorativ, publicitar şi doar oarecum simbolic de Paşte şi de Crăciun. Puțină solemnitate, puțin sacru nu strică. Dimpotrivă… vânzările întotdeauna cresc…

Personal, nu pot să reacționez în alt fel față de atotputernicia "Adevărului-CNN" decât amintindu-mi cum, în evanghelica sa mărturisire, cartea cu titlu de neuitat **"Dăruind vei Dobândi / Cuvinte de credință"** (Editura Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureşului şi Satmarului / Baia Mare, 1992), regretatul meu învățător, dragul părinte Nicolae Steinhardt, nu o dată cuvânta blând, dar extrem de categoric astfel:

"Doamne… datorită bunătății şi milostivirii Tale mi-am putut însuşi spusa lui Dostoievski:

De mi s-ar dovedi în modul cel mai indubitabil, pe patul de moarte fiind, că nu Christos este adevărul, că adevărul e altul – dacă demonstrația ar fi inatacabilă şi covârşitoare – n-aş sta nici o clipă la îndoială: aş alege să rămân cu Christos, nu cu adevărul."

Îmi însuşesc şi eu odată cu binecuvântatul monah, Sfânt om Nicolae Steinhardt, spusa lui Dostoievski.

Şi-I mulțumesc Domnului că pot face asta, chiar privind zilnic emisiunile CNN-ului.

Şi înfruntând puterea oamenilor care făuresc CNN-ul şi altele, ale adevărului lor.

Mulțumesc, Doamne.

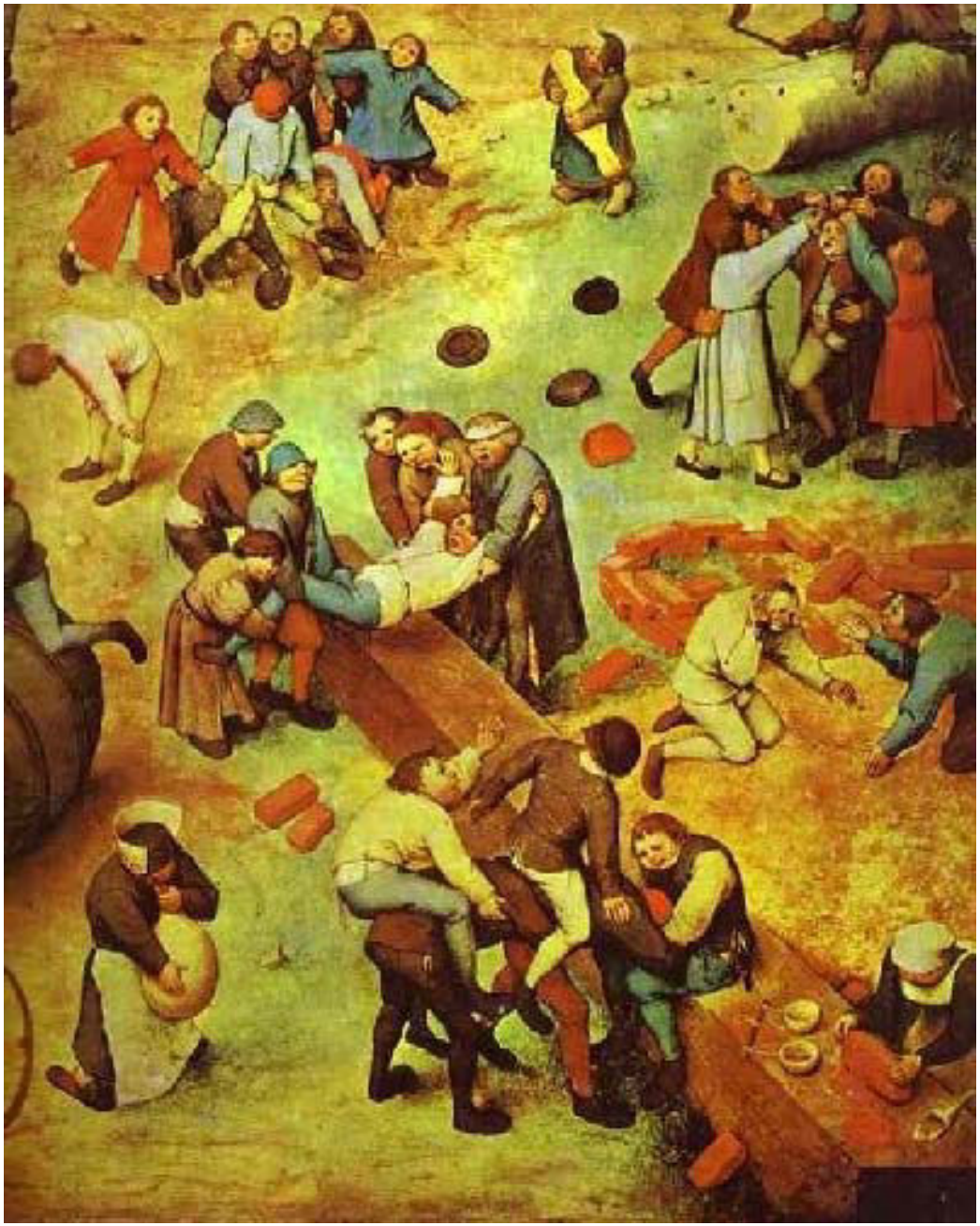

PREZENTUL CONTINUU

Deseori mă întreb dacă, reîntorcându-se printre noi, astăzi, la început de mileniu III, Iisus Christos n-ar exclama El Însuşi: Ecce homo! (**Ioan 19 / 5)**

DORUL

Spune-ți măcar o dată pe zi "**mi-e dor de Iisus Christos**" şi cândva vei simți, vei înțelege că întru adevăr dorul tău de Iisus Christos este nestins în tine: dinaintea ta, în timpul tău şi după tine.

Dincolo de tine şi totuşi nestins în inima ta.

RUGĂCIUNEA

Înțeleptul Epicur:

"Dacă Zeul ar lua în seamă toate rugăciunile oamenilor, în curând ar pieri toți oamenii, dorindu-şi mereu răul unii altora**. "**

Sumbru e puțin spus.

Totuşi, nu mă îndoiesc nici o clipă că dacă rugăciunea ta (sau a mea, sau a oricui) este sinceră şi este cu Credință întru Domnul şi formulează dorința ta ca pe o necesitate firească, legitimă a inimii tale şi a ființei tale - atunci cu siguranța va fi ascultată şi îndeplinită în favoarea ta de către Dumnezeu.

Nu însă neapărat întocmai cum vrei, gândeşti tu şi când ai decis tu că trebuie împlinită.

S-ar putea ca tu însuți să-ți faci rău prin cuvintele alese de tine.

Domnul Iisus Christos clar îți atrage atenția asupra faptului că răul e produs în primul rând de ceea ce iese din gura noastră… (Matei 15 / 11; 18-19)

Aşadar, rămâne universal acest străvechi avertisment: fii atent ce-ți doreşti, că poate se împlineşte.

♓ ♓

DULGHERUL

De ce Iisus Christos a fost ales să fie dulgher?
Poate pentru că doar lemnul sângerează.
Poate fiindcă doar lemnul poate fi sculptat întocmai ca osul.
Poate pentru că Fructul Interzis a fost luat şi gustat din Pomul Binelui şi Răului, şi nu din pământ, stânca.
Poate pentru că dacă vei gusta din fructele Pomului Vieții devii nemuritor.
Poate pentru că omul e pentagrama divină, iar un copac, oricare ar fi el, este o pentagramă.
Poate pentru că, pur şi simplu, orice bucată de lemn este omenească, mai vie decât piatra, arama, fierul, sau oțelul.
Eu unul, nu mi-L pot imagina pe Iisus Christos răstignit pe o cruce de piatră... sau din duraluminiu…
Tu poți…?!

♓ ♓

MOARTEA

Epicur raționa simplu şi sec şi pragmatic: **omul nu se întâlneşte de fapt cu moartea SA, deci ea nu există pentru el.**

Vine însă Iisus Christos şi îți spune:

Eu sunt Învierea şi Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine, nu va muri niciodată. (Ioan 11 / 25 - 26)

Apoi o întreabă pe Marta, sora lui Lazăr:

Crezi lucrul acesta? Da, Doamne, îi răspunde aceasta, eu cred că Tu eşti Christos, Fiul Lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume (Ioan 11 / 26 - 27).

Şi Lazăr este înviat din morți.

Dar înainte de a-l învia pe Lazăr, Iisus Christos a plâns şi s-a înfiorat. (Ioan 11 / 33; 35) Cunoscând prea bine ca El-Însuşi urma să moară pe cruce…

Aşadar, Iisus Christos a confirmat că, neîndoielnic: **moartea există.**

Dar moartea poate fi învinsă.

Însă învinsă de Iisus Christos. Unicul şi unul născut Fiu al Lui Dumnezeu, Unul Cel veşnic, infinit, atotputernic.

Epicur rămâne totuşi un înțelept. Unul adevărat.

Şi eu cred ca era un inițiat întru Domnul Dumnezeu.

Epicur ți-a sugerat că **există o condiție unică** fără de care postulatul său este lipsit de orice valoare.

Iar eu îți amintesc că în clipă morții tale, într-un fel sau altul, vei şopti astfel:

"Iartă-mă, Doamne! Ajuta-mă, Doamne!"

Cerând, de fapt, ca moartea ta să nu fie decât o trecere. O re-naştere.

În felul său propriu acelei lumi, **Epicur pregătea înțelegerea Cuvântul Lui Iisus.**

CONDIȚIA UMANĂ

Kierkegaard spunea că omul în calea sa către / întru Dumnezeu străbate 3 stadii ale existenței sale:
"omul estetic" - cel care îşi trăieşte clipa;
"omul etic" - cel care trăieşte îngrijorat de viitor;
"omul religios"- cel care simte eternitatea.
Sunt acestea chiar stadiile convertirii întru Credința în Domnul Dumnezeu Iisus Christos.

Cu excepția Lui Iisus (ca om, aflat încă de la naştere dincolo de experiența umană, ca şi cunoaştere din aproape în aproape) toți marii iluminați ai acestei lumi, Moise, Buddha, Pitagora (îi amintesc doar pe aceştia), toți au străbătut aceste "etape", consumând-o / arzând-o conştient şi integral pe fiecare dintre ele (în ordinea de mai sus).

Cât despre imensa, covârşitoarea majoritate a oamenilor obişnuiți, pe scurt, păcătoşii, Iisus Christos le explica ucenicilor Săi:

"N-am venit să chem la pocăință pe cei drepți, ci pe cei păcătoşi." (Luca 5 / 32; Matei 9 / 12; 13)

De aceea, dincolo de orice altă argumentare, oare nu aceasta (sfera celor 3 stadii numite de Kirkegaard) este însăşi natura existenței umane?

Însă, evident, fiecare om îşi poate consuma / arde existența în doar primul stadiu. Sau doar în al doilea stadiu. Sau, într-un amestec al lor, indefinibil.

"Omul religios" există însă continuu în fiecare dintre noi, chiar dacă actul de conştientizare şi recunoaştere al acestui alter-ego (sine qua non, fiind de fapt primul şi adevăratul nostru Eu, Eul originar), nu se va produce decât în infima respirare a ultimei clipite a vieții noastre.

Şi atunci, într-un fel sau altul, vei şti sigur că, **"Eu sunt în Tatăl meu, voi sunteți în Mine şi Eu sunt în voi"** (Ioan 14 / 20), adică Îl vei cunoaşte pe Iisus Christos, aşa precum El-Însuşi îi lumina pe ucenicii Săi.

Lumina Lui e nestinsă.

EU SUNT

Dacă omul de cultură, şi truditorul şi creatorul, ar încerca **să respecte aceste 9 (nouă) îndemnuri (principii) christice, în această ordine:**

Birul Cezarului / Marcu 12 / 13-17 /
Pilda talanților / Matei 25 / 14-30 /
Izgonirea vânzătorilor din Templu / Ioan 2 / 13-22 /
Cea mai mare poruncă / Marcu 12 / 28-34 /
Eu sunt Pâinea Vieții / Ioan 6 / 35; 48; 51 /
Eu sunt Lumina lumii / Ioan 8 / 12 / şi 9 / 5
Eu sunt Învierea şi Viața / Ioan 11 / 25; 26 /
Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața / Ioan 14 / 6 /
Eu sunt... / Ioan 18 / 5 – 8 /

şi-ar descoperi sieşi, acel sens unic şi tainic al zbaterilor, al chinurilor îndurate pentru a dărui lumii rodul facerilor sale.

Sensul jertfei mântuitoare.

Căci atunci, cu siguranță, ar exista acele roade binecuvântate şi de Domnul Dumnezeu, şi de semeni.
Astfel, cultura ar fi / ar deveni nu doar pentru el, ci pentru omenirea întreagă:
Cale umană firească şi nobilă întru desăvârşire de sine.
Cale întru Credința în Christos.
Nu cum se întâmplă covârşitor de des astăzi: doar o penibilă moarte.
Fără nici o amintire.

A FI - A EXISTA

Dorința lăuntrică de **"a fi"**, nu e deloc totuna cu dorința de **"a exista"**.
Prima este intrinsec dumnezeiască (întru Christos, altfel nu văd cum).
Cealaltă, este doar şi numai omenească – lumească.
De aceea într-unul dintre psalmi, poetul exclama deznădăjduit:
Doamne, nu lăsa omul să biruie!

NEMURIREA

Spre deosebire de alte "nemuriri" definite în diverse religii (filosofii) sau mitologii, cum ar fi două dintre cele mai clare şi importante concepte despre nemurire, cel din brahmanism (Katha Upanişad II / 6; 14 **–** muritorul devine nemuritor doar atunci când, toate dorințele încetează în inima lui; şi astfel, aici, pe Pamânt el îl dobândeşte pe Brahma), sau cel din credința druizilor (mitul druidic despre nemurire **–** există un rezervor limitat de suflete în Univers, astfel încât sufletele transmigrează dintr-un corp în altul, din specii diferite; în concluzie, moartea nu este decât un simplu tunel **-** o trecere în continuitatea vieții şi între lumi), aşadar, spre deosebire de acestea, Învierea Lui Iisus Christos Domn Dumnezeu, este condiționată / determinată obligatoriu şi definitiv în spațiu şi timp, de existență, acțiunea şi împlinirea Legii şi a Harului Lui Dumnezeu, întru Iisus Christos, prin şi odată cu Duhul Sfânt**.**

Cu alte cuvinte**,**

Credința întru Iisus Christos este chiar aşa cum se auto-defineşte: viață veşnică.

"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veşnică." (Ioan 3 / 16)

În creştinism, nemurirea se poate obține chiar şi numai cu un zâmbet sincer şi vesel.

Dar, şi numai doar pornit din inimă. Din **inima bună**.

Aşa se explică de ce nu întâlneşti nemuritori la tot pasul…

GLORIA POSTUMĂ

Victor Kernbach, autorul extraordinarului "Dicționar de Mitologie generală" (Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1989), operă capitală pentru cultura românească şi europeană, scrie despre imortalitate:

"... ideea nemuririi prin urmaşi (de natură religioasă), precum şi aceea a veşniciei prin operă (de sorginte ateistă) sunt deopotrivă naive şi totodată ipocrite."

Complet de acord cu domnia sa.

Fiindcă nu există decât o singură nemurire:

imortalitatea întru Dumnezeu,

posibilă, cred eu, doar astfel:

cu şi prin Sfântul Duh, să te renaşti întru Iisus Christos.

♓ ♓

REGRETABILA CONFUZIE

Rugându-te Lui Dumnezeu ca unui om, în cel mai bun caz, îl confunzi cu sfinții.

Când Dumnezeu l-a trimis pe Moise în Egipt, i-a spus:

"Eu sunt Cel care este."

"Spune aceasta poporului lui Israel, EU SUNT m-a trimis la voi." (V. T., Exodul III / 14)

Rugându-te Lui **EU SUNT** ca unui om, Îi ceri tot ceea ce poate făptui un om, sau, în cel mai bun caz, un Sfânt.

Şi atunci, trebuie să-ți aminteşti cu smerenie de acel tată, care suferind pentru copilul său posedat de Cel Rău, iată, L-a rugat cu lacrimi în ochii pe Domnul Dumnezeu Iisus Christos:

"Cred, Doamne, ajută necredinței mele!" (Marcu 9 / 23-24).

PLÂNG, RÂD...

Suferința, şi la fel, bucuria nu pot fi semnificate autentic decât întru Iisus Christos,
fie că eşti sau nu conştient de acest adevăr.

Indiferent de sursa şi motivația lor, bucuria şi suferința umană cât timp vor fi lipsite de împărtăşania / eucharistia ta întru Duhul Sfânt, vor fi simple şi animalice manifestări ale ființei tale.

Fără împlinirea acestei condiții sacre, aşadar, fără a fi "dezbrăcate" de comportamentul social cu care mereu sunt împodobite / ascunse / mascate (mă refer la toată recuzita şi arsenalul uzitat pentru exteriorizarea lor în conformitate cu normele sociale ale momentului / timpului când se manifestă), până la urmă, bucuria şi suferința vor fi mereu reduse doar la satisfacerea sau nu, a setei, foamei, instinctului sexual etc.

"Lăsați copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriți, căci Împărăția Lui Dumnezeu este a celor ca ei", ne avertiza Iisus Christos. (Marcu 10 / 14).

♓ ♓

ATENȚIE!

Vorba unui preot ortodox:
"N-ai tu bomboane pe colivă câte îți iartă Dumnezeu."
Sunt sute de milioane de oameni care îl neagă pe Iisus Christos.
Iar El, pe cruce agonizând, ne-a iertat pe toți**:**
"Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!" (Luca 23 / 34)

ECCE HOMO!

Cea mai mare problemă a Lui Dumnezeu **–** pesemne doar în această lume pământeană **-** rămâne în continuare cea mai înaltă, desăvârşită şi iubită creație a Sa, omul.

De ce?

Spre exemplu:

dincolo de orice alte motive şi argumente, cel mai simplu şi mai puternic motiv / argument este faptul că Satan însuşi Îl recunoaşte pe Dumnezeu ca Domn absolut nu numai pe Pământ, dar şi al Universului necuprins.

Şi se teme de El. Şi se supune Lui Dumnezeu chiar dacă luptă din răsputeri împotriva Lui (mărturiile, dovezile abundă, începând cu literatura mitologică şi sfârşind cu textele religioase, chiar şi cele filosofice; nu mai vorbim de creațiile artistice…, dar cu nimic mai prejos, cele ştiințifice).

Doar omul se întreabă sec şi astăzi:

dacă este, cine sau ce este Dumnezeu?

Dar, tot **omul nu se îndoieşte nici o clipă de existența lui Satan.**

Mai mult, beneficiază premeditat de această existență şi, nu o dată, cu intensă plăcere, cu negrăite satisfacții. Da, şi fără prea multe comentarii, aşa este!

(Bănuiesc că nimeni nu are nevoie de dovezi în acest sens, nu-i aşa?)

Atunci, te poți întreba firesc:

cine este sau ce este omul?

Rămâne deci, acel emblematic:

Ecce homo! (Ioan 19 / 5)

al lui Pilat, când L-a arătat mulțimii pe Domnul Iisus Christos având coroana de spini şi haina de purpură…

Răstigneşte-L! Răstigneşte-L! (Ioan 19 / 6)

au strigat toți oamenii... odată cu preoții şi slujitorii lor.

GRIJA ZILNICĂ

Un medic american, Dr. Bill, pe care în cel mai autentic înțeles creştin, l-am botezat: "the teacher", cugeta astfel:
"Poate că este important cum te privesc ceilalți oameni.
Dar mie mi se pare cel mai important cum ne priveşte Dumnezeu pe noi, pe fiecare dintre noi.
Cât despre mine? Asta e grija mea zilnică, numărul unu."
Are perfectă dreptate.
Iisus Christos povățuieşte:
"Nu vă strângeți comori pe Pământ, unde molia şi rugina le strică şi unde hoții le sapă şi le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică şi unde hoții nu le sapă, nici nu le fură; căci unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta." (Matei 6 / 19 – 21)

CONTEMPLAREA

Splendida şi uluitoarea, fascinanta şi infinita bogăție a Lui Dumnezeu ți se descoperă întru inimă, spirit şi înțelegere, mai uşor, cu deosebire în acele momente de grație divină când te afli singur (ă) în mijlocul Naturii, în acele locuri unde intervenția aiurea-creatoare a omului nu mai este vizibilă, perceptibilă.

În acele "când", tainice şi sacre ale uitării de sine, în primul rând ale uitării de trup şi de senzații tipice omului civilizat (desacralizat).

În acele "când" - ale contopirii tale cu Creația Lui Dumnezeu. Cu tine însuți / însăți.

Acele momente unice **-** constituie ele, cred eu, unul dintre motivele fundamentale ale facerii omului de către Dumnezeu.

Căci, Unicul Creator şi Domn al Universului nu se putea bucura doar prin El Însuşi de minunăția Creației Lui.

Evident aceasta, fiindcă, până la apariția omului, Creația ca obiect al contemplării divine nu părea a se înfățişa Creatorului ei decât ca "artă pentru artă" şi nimic mai mult.

♓ O spune clar Geneza din Vechiul Testament. Clar şi fără contra-argument. ♓

Însă odată apărută ideea de om, apoi odată creat omul,

Dumnezeu se poate contempla cu ochi critic.

În acest fel, contemplarea divină se însufleţeşte perpetuu.

Iar Dumnezeu nu oboseşte vreodată să creeze evoluând Creația înspre propria Lui perfecțiune.

Dar, practic, contemplarea Lui începe a fi astfel (precum mai sus descrisă, deci activă), din clipa crucială (şi datorită ei) a "înțelegerii" dintre om şi îngerul căzut, Satan (şarpele biblic al ispitei). Despre care ispitire, să fim bine înțeleşi, trebuie să acceptăm că Dumnezeu nu putea să nu ştie. Altfel, inevitabil, omul se auto-predestină încă din clipa însuflețirii sale. Dumnezeu ştia şi aştepta împlinirea ispitirii, şi de aceea omul a fost dăruit cu dreptul de a alege singur (abia după ispitire) încotro, şi cum, se îndreaptă. De aceea omului i-a fost dăruit dreptul de a încheia legăminte ("tratate de pace") cu Dumnezeu. Fiindcă omul e supus greşelii şi păcatului **-** într-un fel sau altul, absolut necesare actului de creație, oricare şi, implicit, şi cea divină.

De aceea, în actul Creației divine, omul devine partenerul Lui Dumnezeu.

Tot Geneza din Biblie ne-o dovedeşte cu prisosință.

Deci, contemplându-Se prin om, Dumnezeu va lucra continuu asupra Creației Sale, va modela continuu omul. Prin om va modela omul şi întreaga Sa creație; aşadar, prin modelul exemplar dăruit de Dumnezeu omului, cel al Fiului Său şi Fiul Omului: Unul, Iisus Christos.

Până când omul se va regăsi întru şi în Dumnezeu.

Aşadar, slavă Lui Dumnezeu că ne-a dat putință să-L contemplăm, să ne contopim cu El întru Iisus Christos şi Sfântul Duh.

Şi Dumnezeu clatină blând din cap, zâmbeşte mulțumit când se întâmplă aşa. Când omul Îl contemplă şi se bucură. Simte nevoia contopirii cu El.

Căci, măcar atunci, omul Îi împlineşte totuşi, o parte, din aşteptări.

NĂSCUT DE DOUĂ ORI...

Omenirea creştină serbează întru Slava Domnului de 2 (două) ori naşterea Lui Iisus Christos: o dată de tradiționalul Sfânt Crăciun şi a doua oară de Sfântul Paşte.

Deoarece, Sfântul Paşte, cea mai mare sărbătoare a creştinătății, ce este altceva decât a doua naştere, cea pe care Iisus încerca să i-o dezvăluie lui Nicodim (Ioan, 3 – "Iisus şi Nicodim")?

A doua naştere este Învierea, celebrată de Sfântul Paşte, şi înțelesul ei christic (sacru), Nicodim se pare că l-a înțeles clar doar când, împreună cu Iosif din Arimateea au săvârşit ritualul înmormântării Lui Iisus Christos, coborât de pe cruce. (Ioan 19 / 38 – 42)

Fiindcă pentru a se putea releva Învierea Domnului, totul trebuia împlinit respectând întocmai ritualul înmormântării mundane.

Iisus Christos Însuşi explică:

"Eu sunt Învierea şi Viața. Oricine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine, nu va muri niciodată." (Ioan 11 / 25, 26)

Oricare dintre noi este Nicodim şi Sfântul Paşte este pentru oricare dintre noi.

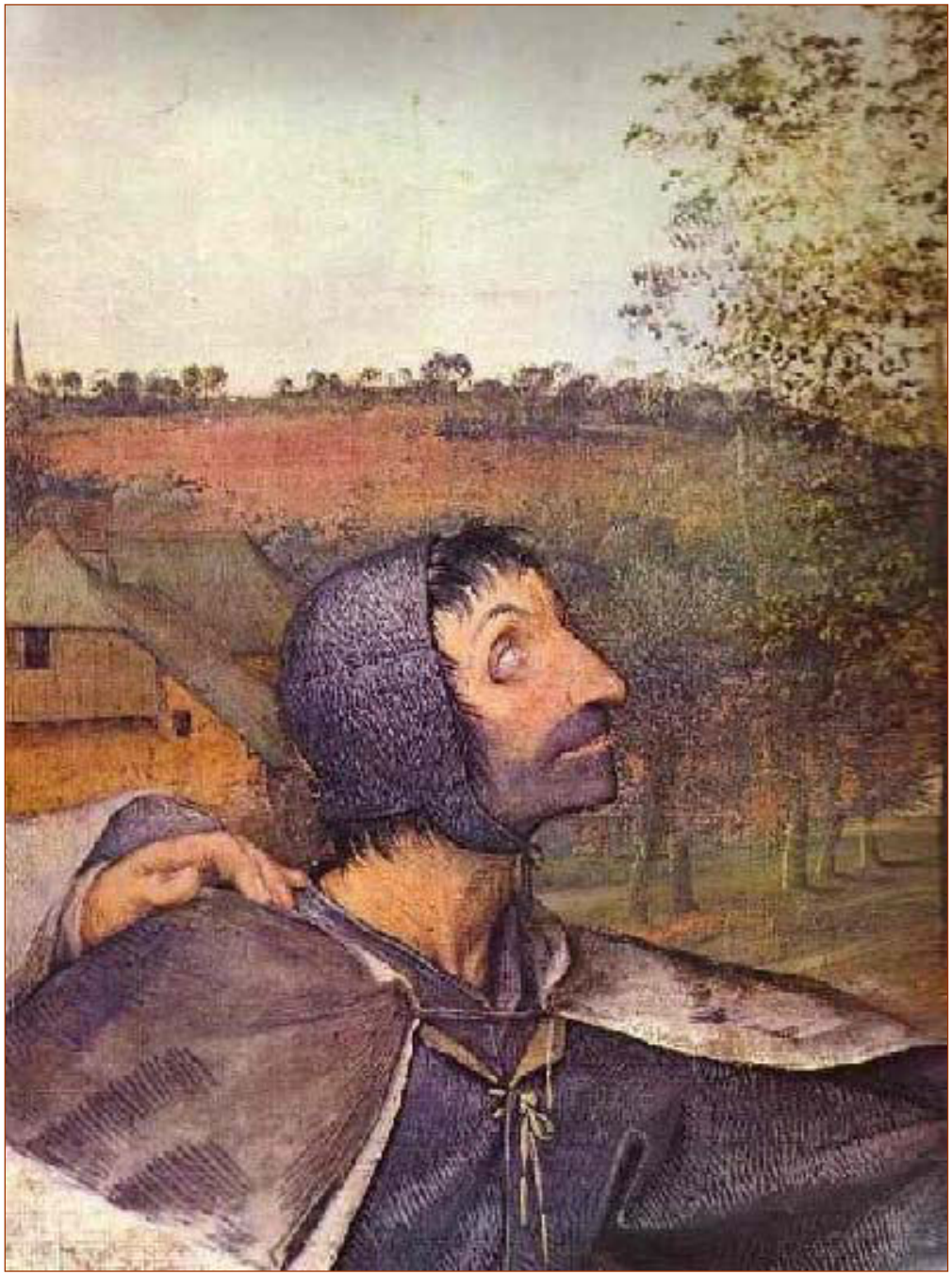

DESPRE PROSTIE

Iisus Christos nu iubeşte prostia.

Pur şi simplu nu poate.

Nimeni nu se naşte prost.

Există trepte ale inteligenței, precum există şi trepte ale inimii.

Dar inima şi inteligența sunt întotdeauna perfect complementare.

Şi minusul uneia poate fi compensat de plusul celeilalte.

Adevărata definiție a prostiei este şi va rămâne - răutatea.

Cele **9 (nouă) Fericiri** enunțate de Domnul Iisus Christos în Predica de pe Munte (Matei 5 / 3-11), definesc clar şi răspicat răutatea (prostia).

Deoarece, contrariul fiecărei **Fericiri, dar şi al totalului lor,** nu este nefericirea, ci răutatea (prostia).

Odată cu apariția răutății (prostiei) se deschide poarta Iadului şi Satan te întâmpină cu pâine şi sare, cu surle şi trâmbițe.

DIAMANTUL RUGĂCIUNII

Te poți ruga Sfintei Trinități în întregul ei **–** unitate în uniune.
Te poți ruga doar Lui Dumnezeu-Tatăl;
sau, numai Fiului Său, Domnul Dumnezeu Iisus Christos;
sau, doar Sfântului Duh, Mângâietorul, cum Îl numea Iisus. (Ioan 15 / 26; 16 / 7; 13)
Eu cred însă că, diamantul rugăciunii îl poți obține rugându-te:
Domnului Dumnezeu Iisus Christos, întru Tatăl şi Duhul Sfânt.
Sau, pur şi simplu, rugându-te Lui:
Iisus Christos.
Pe Muntele Athos, isihaştrii (călugării "**Rugăciunii Lui Iisus**", sau ai "**rugăciunii minții în inimă"**) se roagă astfel:
Iisus Christos.
Nimic altceva.
Şi, spun ei, astfel, cu răbdare, **"lăsându-L pe Dumnezeu să-ți vorbească**" te vei deschide total, ființa şi inima în pace absolută, întru a-L primi pe Dumnezeu.

PUTEREA CREDINȚEI

Karl Barth (în cartea sa "Der Romerbrief" / München, 1922 / considerată manifestul aşa-zisei "teologii dialectice", mişcare teologică în creştinism acuzând mistificarea imaginii Lui Dumnezeu, propusă de religia actuală ca imagine a omului, şi opunând acestei denaturări, Credința) declară:

"Numai prin Credință eu sunt ceea ce nu sunt."

Referindu-mă strict la această mărturisire / declarație, fără a o contextualiza prin conținutul şi rolul cărții în care se află, vin şi te întreb:

Într-adevăr, cum altfel putem fi întru Dumnezeu?

Iisus Christos, clar şi răspicat, dar prin cuvântul evanghelic, transmite acelaşi mesaj ucenicilor Săi,
în Matei 17 / 20 şi 21 / 21, 22 (Vindecarea unui lunatic şi Blestemarea smochinului);
în Marcu 11 / 20 - 26 (Puterea Credinței);
în Luca 17 / 1 - 6 (Prilejurile de păcătuire),
precum şi în Ioan 17 (Rugăciunea Lui Iisus).

♓ ♓

Eu declar:

Fără Credință eu nu sunt.

O IPOTEZĂ...

André Frossard:
"Dumnezeu e o ipoteză inutilă; doar Dumnezeu există, restul, tot, nu-i decât o ipoteză."
Un singur comentariu:
"Domnul meu şi Dumnezeul meu!" (Ioan 20 / 28)

ÎNVIEREA ŞI VIAȚA

Mircea Eliade subliniază că în toate mitologiile moartea este **"o ruptură de nivel ontologic şi totodată un rit de trecere"**.

Mitul creştin, aşa cum este el oglindit în Evanghelii, poate fi considerat ilustrarea paradigmatică a acestei definiții.

Crucificarea lui Iisus şi Învierea Iisus Christosului prin însăşi povestea lor, prea puțin şi nesemnificativ diferită de la evanghelist la evanghelist, sunt chiar "ruptura" ontologică şi chiar "trecerea".

Sunt absolut convins că Mircea Eliade a concluzionat astfel pornind de sus în jos:
de la Iisus Christos înspre celelalte religii / mitologii.

De altfel **-** şi Eliade nu avea cum să nu fi meditat asupra acestor cuvinte **-** Iisus Christos Însuşi spune limpede:
"Eu sunt Învierea şi Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine, nu va muri nicicând." (Ioan 11 / 25, 26).

Până la Iisus şi nici după Iisus, nimeni nu a formulat mai clar şi mai concis rostul şi înțelesul morții.

Şi El rosteşte aceste cuvinte în "mitologica" poveste a "Morții şi învierii lui Lazăr" (chiar acesta este titlul dat în Evanghelia după Ioan).

UMILINȚA LUI IISUS CHRISTOS

În Evanghelia după Marcu, capitolul 10, 17-18 (Bogățiile şi Împărăția Lui Dumnezeu):

"Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om care a îngenuncheat înaintea Lui şi L-a întrebat:

- Bunule Învățător, ce să fac ca să moştenesc viața veşnică?

- Pentru ce mă numeşti bun? i-a zis Iisus. Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.**"**

Acelaşi răspuns îl găseşti în Luca 18 / 18-19.

La Matei 19 / 16-17, apare însă în loc de "bunule" şi "bun", "bine" (**Învățătorule, ce bine să fac...?**) şi "Binele" (**…Binele este Unul singur.**)

Deci "binele" ca noțiune este definit limpede şi exhaustiv.

Dumnezeu-Tatăl Însuşi este "binele". Numai El este bun. El, Dumnezeu **–** atât.

Nu există replică la răspunsul Lui Iisus Christos.

Şi totuşi, de câte ori pe zi ne întrebăm mirați de ce nu ni se răsplăteşte binele făcut?

De ce nu ni se glorifică bunătatea, pe care mereu tindem s-o considerăm exemplară?

Să fie însă exemplară doar lipsa umilinței noastre întru Dumnezeu?

Căci totuşi, răsplata există.

Întreabă-L pe Iisus Christos şi vei afla asta. Neîndoielnic.

Dar e posibil, dacă îți vei întreba computerul, ori vei privi şi asculta radioul sau televizorul, da, e posibil ca atunci să ai toate şansele de a afla că tu eşti un dumnezeu…

Bun. Tare bun.

SOCIETAS JESU

Având deviza **"Ad majorem Dei gloriam"**, Ordinul monahal catolic SOCIETAS JESU "Societatea Lui Iisus" (iezuiții deci) încă de la înființarea sa (1534) de către Ignațiu de Loyola, a aplicat cu maximă eficiență sentința "morală" a lui G. Busenbaum (notoriu moralist iezuit):

"Întrucât e permis scopul, sunt permise şi mijloacele. **"**

Ordinul iezuit există şi astăzi, iar performanțele lui religioase, culturale, sociale şi financiare sunt binecunoscute / temute în întreaga lume.

Pe scurt, avem de a face cu o instituție suprastatală cu caracter paramilitar şi, de ce nu, brutal spus, mafiot. "Ad majorem Dei gloriam"... şi e permis practic totul, de la simpla minciună până la crimă.

Dar, de ce să nu recunoaştem ca, încă de la primul conciliu al Bisericii creştine, Nikeia I, 325 d. C., şi până astăzi, anul 2001 d. C., prelații creştini (fie ei catolici sau ortodocşi, ori altfel orientați, sau altfel organizați) au aplicat **–** nu oare în mod constant? **-** în nesfârşite jocuri de clar-obscur acelaşi principiu:

"Întrucât e permis scopul, sunt permise şi mijloacele?"

Cum altfel poate fi explicată, motivată reacția de respingere a clerului de către mireanul de rând care, totuşi crede şi merge la biserică? Ca să nu mai vorbim despre ceilalți.

Aşa, nu altfel, au devenit universale "vorbele de duh" : "Nu fi mai catolic decât Papa!", la occidentali. Sau "Nu fă ce face popa, fă ce zice popa!", la ortodocşi.

Şi, valabilă oriunde în lumea asta, chiar şi la necreştini: "Nu fi iezuit cu mine!", ori simplu, direct: "Iezuitule!", când suspectăm sau acuzăm pe cineva că ar fi capabil de orice porcărie, de la banala minciună şi până la crimă.

Ştia prea bine Domnul Iisus Christos ce făcea când în "Predica de pe Munte" enunța cele "Nouă Fericiri" (Matei 5 / 3-11).

Şi când în Ioan, după "Cina cea de taină", s-a rugat Tatălui cum s-a rugat (Ioan 17, Rugăciunea Lui Iisus).

Nu amintesc decât aceste cuvinte ale Domnului:

"Şi Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca şi ei să fie sfinți prin adevăr." (Ioan 17 / 19)

SAREA PĂMÂNTULUI şi LUMINA LUMII

"Voi sunteți sarea pământului. Dar, dacă sarea îşi pierde gustul, cu ce îşi va căpăta iarăşi puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară şi călcată în picioare de oameni. Voi sunteți lumina lumii. O cetate aşezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.

Şi oamenii nu aprind lumina ca să o pună sub baniță, ci în sfeşnic; şi luminează tuturor celor ce sunt în casă. Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre drepte şi să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri." (Matei 5 / 13-16)

Îl desfid pe acela care îndrăzneşte să-mi spună ca el cunoaşte, în afara Evangheliilor, alt îndemn mai curat, mai drept, mai vibrant, mai simplu şi mai Sfânt decât acesta pe care Domnul Dumnezeu Iisus Christos îl cuvântă discipolilor săi şi mulțimii aflate pe munte, după ce le numise **Cele 9 (nouă) Fericiri**.

Valabilitatea acestui îndemn christic, prin substanța lui şi prin formularea aleasă, este practic atemporală.

Fiindcă ființează odată cu Izgonirea din Rai şi nu se ştie când se împlineşte, deoarece nimeni nu ştie când Îl va întâlni pe Dumnezeu întru Dumnezeu.

Asta în ceea ce priveşte pe fiecare în sinele său.

Dar, există şi cealaltă valabilitate: salvarea lumii prin acțiune individuală.

Imposibila acțiune **-** dacă nu este respectat şi acest îndemn, cel citat mai sus.

Care, până la urmă, nu este decât unul dintre chipurile binecunoscutului (dar aproape deloc practicat) principiu biblic, înălțat de Iisus Christos la rangul de lege universală creatoare de om, aşa cum Dumnezeu l-a făcut pe Adam:

iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți.

Mă întreb cu suferință: oare chiar am ajuns să fim convinşi că sarea din bucate dăunează inimii, iar lumina reclamei face noaptea mai frumoasă, mai iubită decât ziua?

CALEA şi ADEVĂRUL şi VIAȚA

Dintre cele mai cunoscute credințe şi idei religioase antice, dar vii, viguroase, parcă revigorate de trecerea timpului, şi extrem de active şi azi, preocupate constant şi intens de problema salvării individuale, iudaismul şi budismul (le numesc în ordinea apariției istorice) sunt religii care până la urmă, ambele caută soluții practice pentru eliberarea de chinurile existenței / suferinței umane.

Necesitatea vitală a găsirii acestor soluții eliberatoare de durerea existenței este motivată fie escatologic (iudaism), fie de posibilitatea atingerii Nirvanei / "stingerea setei", Mircea Eliade / (budism).

În consecință, avem formulate următoarele enunțuri fundamentale:

Iudaism:

- "Primul Comandament":

"Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul nostru, Domnul este Unul singur!

Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată gândirea ta şi cu toată puterea ta!" (Vechiul Testament: Deuteronom 6 / 4-5), dar şi în Noul Testament: Matei 22 / 37-39, Marcu 12 / 29-31, Luca 10 / 27, Ioan 17 / 3.

- "Al doilea Comandament":

"Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți!" (Vechiul Testament: Leviticul 19 / 18), dar şi în Noul Testament: Matei 22 / 37-39, Marcu 12 / 29-31, Luca 10 / 27.

Cele două Comandamente / adevăruri fundamentale / ale iudaismului sunt completate prin adăugarea la / pentru ele a binecunoscutului Decalog al Vechiului Testament (Cele 10 Porunci revelate lui Moise de Dumnezeu pe muntele Sinai (Exod 20 / 2-17 şi Deuteronom 5 / 6-21), cod spiritual, moral şi social care, nu e altceva decât calea practică de împlinire a Comandamentelor. Cu alte cuvinte, în iudaism, Cele 2 Comandamente plus Cele 10 Porunci definesc / alcătuiesc o cale a eliberării de suferința proprie iudaismului.

Budism:

"Cele Patru Adevăruri Nobile":

- existența suferinței;
- originea (cauzele) suferinței (ignoranța, dorința şi existența);
- eliberarea de suferință (Nirvana);
- Calea de mijloc sau Calea cu opt brațe;

Desigur, urmează Cele 8 Reguli ale căii; practic, ca şi în cazul Celor 10 Porunci, reguli de existență zilnică:

1) punct de vedere corect sau opinie corectă / adevărată şi 2) gândire corectă, acestea două constituind **-** înțelepciunea; apoi, 3) vorbirea corectă – să nu minți, să nu defăimezi, să nu calomniezi, să nu înjuri etc., 4) activitate corectă – să nu înşeli, să nu furi, să nu comiți adulter, să nu ucizi etc. 5) mijloace de existență corectă – să nu practici profesiuni dăunătoare altora, acestea trei (3, 4 şi 5) fiind **-** conduita etică; iar ultimele trei: 6) efort, 7) atenție şi 8) concentrare corecte, alcătuiesc **-** disciplina mentală / samadhi / (prin exerciții ascetice de tip Yoga).

Aşadar, decurgând din Cele 4 Adevărurile Nobile (budiste), şi adăugat lor, acest cod al Celor 8 Reguli formulează în budism, la fel de precis precum Cele 10 Porunci în iudaism, calea practică de împlinire a Celor 4 Adevăruri Nobile ale budismului.

Iar împreună cu aceste adevăruri – o cale proprie budismului pentru eliberarea de suferință.

***

În ambele religii avem deci 12 (douăsprezece) trepte ale eliberării de suferință.

Chiar dacă formal cele două seturi de trepte par a nu semăna deloc, la o analiză mai atentă se va observa că, de fapt, **fiind născute de ideea de salvare individuală ca şi contopire / dizolvare întru Dumnezeu Unul Singur, adică întru "Eu sunt Cel care este"** (Vechiul Testament**,** Exodul III / 14), iar conform Vedelor şi Upanişadelor, Brahman – cel în / cu care se produce contopirea prin Nirvana – este Ființa absolută, Absolutul cosmic…**, adică întru Cel imposibil de cunoscut altfel decât prin parcurgerea integrală a celor 12 trepte, setul iudaic şi setul indian sunt identice în esența lor.**

Însă această observație nu înseamnă absolut deloc o ne-recunoaştere a valorii distincte şi extraordinare a iudaismului, precum şi a budismului: prin gigantica, fascinantă lor forța spirituală; dar şi prin înalta lor ținută morală şi conduită etică; totodată şi prin ansamblul de soluții practice extrem de benefice sănătății individuale, fizice şi psihice; şi prin imensa bogăție a cunoaşterii oferite omenirii; în sfârşit, dar nu şi în ultimul rând, prin **puterea reală de a practica şi realiza în mod propriu eliberarea de suferință.**

Dimpotrivă, eu unul le admir, le respect sincer şi învăț continuu din lecția lor, fără a fi însă adeptul acestor religii.

Iată totuşi că, fiecare dintre aceste două căi (religii), începând cu comandamentele iudaice sau adevărurile budiste, continuând şi sfârşind cu treptele practicii propriu-zise, prezentate ori succint, ori cu lux de amănunte, se va înfățişa omului modern acum la început de mileniu III - din nefericire - doar ca o poveste bună de cunoscut cam aşa: fie din curiozitate, fie din snobism, fie din interes profesional; fie că una ori alta sunt religii instituționalizate / naționale; fie dintr-un impuls care conține câte ceva din toate acestea sau, finalmente, fie pentru că reprezintă tradiții (etnico-)religioase respectate / împlinite cu diverse ocazii festive, familiale sau naționale.

Dar, în nici un caz, la nivelul înțelegerii imediate şi mundane, iudaismul sau budismul nu sunt receptate ca fiind un posibil crez religios acceptabil fără rezerve; atractiv în asemenea măsură pentru a fi însuşit şi practicat zilnic ca soluție individuală viabilă (profitabilă – în limbajul de astăzi) în scopul eliberării de suferință. Sau, altfel spus, de practicat ca salvare individuală într-o lume care tinde evident spre salvări de tip colectiv datorită uniformizărilor sociale create prin accesibilitatea tehnologiilor şi a produselor de tip tehnologic, majoritare.

Nu vorbesc despre rabini şi evrei evlavioşi, despre hasizi sau despre călugării budişti. Deşi ei sunt cu siguranță sute de mii şi milioane, din punctul meu de vedere, între miliarde alți semeni, ei nu reprezintă decât excepțiile care confirmă regula.

Iar regula celui neinteresat de credința / religia lor este doar una, cât se poate de simplă şi de dură: "N-am timp pentru aşa ceva!"

Şi, într-adevăr, aceste căi ale eliberării de suferință cer acel timp statornic şi generos al reflexiei individuale, act care nu prea mai are loc, individul comun abia respirând, strivit continuu astăzi între timpul subzistenței computerizate şi timpul relaxării tehnologizate, amândouă dând timpului individual o singură dimensiune: banul. Comentariile sunt de prisos.

***

♓ ♓

Creştinismul nu neagă nicidecum soluțiile propuse de iudaism şi budism.
N-are cum: fiindcă viața, cuvântul şi învățătura lui Christos Iisus le conțin implicit.

Bine ar fi să demonstrez afirmația anterioară, dar cum nu aceasta urmăresc acum, vă propun să citiți atent Evangheliile. Sunt texte scurte şi extrem de lizibile. Apoi, căutați câteva dicționare specializate sau folosiți Internetul şi studiați câte ceva despre Vechiul Testament, precum şi despre viața şi învățătura lui Buddha. Vor fi lecturi plăcute, chiar pasionante (vă garantez asta!) şi veți constata şi singuri că am dreptate fără să mai aveți nevoie de argumente sofisticat elaborate.

Totuşi, spre deosebire de iudaism şi budism, creştinismul propune eliberarea de chinurile suferinței în această lume, având doar atât:

un singur enunț fundamental:
Iisus Christos
şi o cale practică cu o singură treaptă:
calea Domnului Dumnezeu Iisus Christos, adică **Evanghelia.**

Ce înseamnă asta?

În esență, ceva simplu şi omeneşte posibil (fără nici un fel de premise speciale) pornind cu lectura, continuând cu înțelegerea, apoi practica / trăirea Evangheliei:

Să încerci a-L iubi pe Iisus Christos cel puțin cât te iubeşti pe tine însuți.
Restul vine de la sine.

***

Într-adevăr, pare mult mai uşor să te eliberezi de suferința devenind creştin, decât ai putea să faci asta devenind adept al iudaismului sau al budismului.

"Da, dar nu trebuie să suport povara tuturor acelor comandamente, adevăruri şi reguli imposibil de respectat… Nu-i aşa?" va replica omul din fața computerului.

Şi, într-adevăr, în lumea actuală, la început de mileniu III, creştinismul este religia majoră, dominantă: ca răspândire şi ca civilizație.

Dacă nu neapărat ca număr al adepților (dar este în continuă expansiune), atunci neîndoielnic dominantă şi economic şi militar, şi politic şi cultural.

Să însemne asta oare că avem de a face cu sute de milioane de oameni care se află deja pe drumul eliberării de suferință, fără a mai socoti puzderia de preafericiți trăind printre noi ca îngerii Domnului…?

♓ N-ar fi rău deloc…, dacă n-ar există întrebarea ce nu poate fi evitată nicicum: ♓

dar câți dintre noi suntem creştini adevărați?

Câți dintre noi nu acceptă creştinismul decât pentru că este cea mai simplă, cea mai comodă şi libertină religie şi, (… să fim realişti, nu?) cea mai eficientă economic, cea mai eficientă în vreme de pace şi război şi aşa mai departe…?

Şi astfel, fără nici un fel de probleme legate de respectarea strictă şi împovărătoare a comandamentelor, adevărurilor, poruncilor şi regulilor, a fi creştin echivalează practic şi automat cu, a fi salvat (cu minimum de efort personal); eliberat de suferință în lumea asta.

Eşti creştin, eşti mântuit încă de acum 2000 de ani. Punct.

Nu mai continui, căci nu mi-am propus să fac critica creştinismului instituționalizat, adică a Bisericii.

Da, astfel precum mai sus e prezentat, creştinismul pare a fi, pentru salvarea individuală, o soluție simplă şi la îndemână oricui.

Nu pare, **chiar este aşa.**

Nu are decât un enunț fundamental şi o cale practică doar cu o treaptă, aşa cum am arătat mai înainte.

Atât doar că, vrând să împlineşti acel enunț mai sus citat, deci: să încerci a-L iubi pe Iisus Christos **cel puțin** cât te iubeşti pe tine însuți, înseamnă a fi în stare de **cel puțin** atât: să întrebi zilnic, măcar o dată pe zi, cum a întrebat Sfântul Apostol Toma (Ioan 14 / 5-6):

"Doamne, nu ştim unde Te duci; cum putem şti calea?"

"Eu sunt Calea şi Adevărul şi Viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine," îți va răspunde Domnul Iisus Christos.

Doar aşa, încet, încet, cu răbdare, pe calea crucii tale, cu Credință vei cuprinde şi trăi înțelegerea faptului că, de 2000 de ani, Domnul Iisus Christos moare pe cruce şi învie perpetuu, cu speranța nestinsă că tu sau eu vom pricepe odată şi o… dată că:

eliberarea din chinurile suferinței în această lume, nu poate fi decât puterea de a fi fericit dăruind fericire celor din jurul tău.

♓ ♓

O AXIOMĂ

Bunul meu Sfânt Nicolae Steinhardt, povestindu-ne despre ce şi cum şi cât îi datorează el Domnului nostru Iisus Christos, scrie în postfața cărții lui, "Dăruind vei Dobândi":

"Ori, cum spunea Simone Weil, evreica rourată de harul credinței în Hristos:

Creştinismul nu ne oferă un mijloc miraculos de a scăpa de suferință, ci ne pune la îndemână miraculosul mijloc de a o îndura."

Nu adaug decât atât:

nu am ce adăuga.

CYBER-OMUL

În acest an 2001, computerul a devenit - prin performanțele sale - o puşcărie aproape perfectă pentru oricine nu trăieşte zilnic întru Dumnezeu.

Explicația este extrem de simplă: când omul se privează deliberat şi cu maximă plăcere de propria-i libertate, având o mie şi una de motivații care toate, precum şi fiecare în parte sunt imagini convingătoare ale preafericitului mariaj dintre viața actuală şi computer **–** a fi liber, indiferent de definiția acceptată până când te aşezi în fata computerului, devine un nonsens.

Virtualizarea realității prin computer te transformă în cel care îşi spune mai întâi în şoaptă, apoi se bate cu pumnul în piept: eu sunt Dumnezeu!

Şi atunci, la ce bun libertatea? Ce-i porcăria asta, a fi liber?!

Mintea şi trupul tău sunt deja hrana computerului tău.

Vei respira şi vei fi hrănit cât timp computerul tău va avea nevoie de tine.

Eu cred în Dumnezeu Iisus Christos şi în puterea Lui de a ne mântui în primul rând de noi înşine.

EGALUL LUI DUMNEZEU

Infinitatea Lui Dumnezeu în toate direcțiile şi toate sensurile percepției şi înțelegerii umane, a concentrat în mod constant şi obsesiv inteligența umană într-un singur punct:

dorința omului de a fi egalul Lui Dumnezeu.

Exista astfel trei trepte:

ignorarea Lui Dumnezeu;

negarea Lui Dumnezeu;

credința în Dumnezeu.

Ele există în toate credințele şi ideile religioase, precum şi în toate religiile şi filosofiile lumii. Într-o formă sau alta. Mai mult sau mai puțin explicită. Mai mult sau mai puțin teoretică. Tot astfel, vorbind despre caile practice.

Dar, în Încercarea sa de egalare a Lui Dumnezeu, chiar dacă reuşeşte să parcurgă fiecare dintre aceste trepte, omul rămâne finalmente suspendat în vidul creat de inexistența unui model vizibil şi cognoscibil al Lui Dumnezeu.

Totuşi, **creştinismul oferă omului un model vizibil şi cognoscibil: Iisus Christos.**

În fapt, singurul model oferit (de către Dumnezeu) omenirii.

În adevăr, Iisus Christos este singurul care declară cât se poate de răspicat:

Eu şi Tatăl una suntem. (Ioan 10 / 30)

Dar cum poți fi egalul modelului pe care tu însuți te-ai chinuit şi te chinui constant şi obsesiv să-l crucifici?

Poate doar înțelegând odată şi o… dată aceste cuvinte ale Lui Iisus Christos:

În ziua aceea, veți cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, voi sunteți în Mine şi Eu sunt în voi. (Ioan 14 / 20)

CELE 10 PORUNCI

În mod evident, când Dumnezeu a constatat că Pentateuhul (cele cinci cărți ale lui Moise) nu e suficient pentru împlinirea celor 10 Porunci (de la Dumnezeu Însuşi primite de Moise pe Muntele Sinai), a decis că omenirea poate fi totuşi salvată prin forța exemplului viu.

Un anume unic exemplu viu - **propriul Său exemplu** – cel care să creeze **modelul etern**.

Şi astfel, în mod absolut necesar:

Iisus Christos a fost singurul om care a respectat cele 10 Porunci.

Şi acesta a fost motivul **pragmatic** (**al rațiunii umane**) pentru care a trebuit să fie răstignit omul Iisus.

Şi acesta este motivul **paradigmatic** (**al rațiunii divine**) pentru Învierea omului Iisus întru Christos.

Aşadar, cele 10 Porunci fuseseră în sfârşit împlinite şi jertfa Christosului Iisus mântuia omenirea.

Rămânea şi rămâne însă de împlinit jertfa (mântuitoare) **individuală,** urmând în plan spiritual şi moral modelul christic, adică, în ultimă instanță, luptând **efectiv** să împlineşti idealul spiritual şi moral propus de cele 10 Porunci.

Ce s-a întâmplat şi ce se întâmplă astăzi, în anul 2001?

În cartea sa "Iudaismul" (1989, Franța), referindu-se la aplicarea Decalogului, Josy Eisenberg observă: **"Dumnezeu propune, însă cei care dispun sunt oamenii."**

Ce s-a întâmplat?!

Ce…?! Dar, cui îi mai pasă…?

Pe scurt deci: în anul 2001 pentru imensa majoritate a omenirii, dar şi a creştinilor, Decalogul şi Pentateuhul şi Evangheliile sunt doar literatura religioasă necesară ritualului religios, necesară istoricului, necesară moralistului, necesară artistului, necesară filosofului, dar şi businessman-ului, şi politicianului, în sfârşit, necesară cui vrei şi cui nu vrei, justificând practic orice scop, **cu excepția unuia singur, acesta**:

nu împlinirea, dar măcar Încercarea constantă, obstinată de a săvârşi jertfa individuală, mântuitoare; deci, Încercarea reală de a respecta cele 10 Porunci; adică, Încercarea adevărată de fi întru Iisus Christos.

Foarte simplu spus, **străduința de a trăi întru Dumnezeu.**

Decalogul urmat de jertfa mântuitoare a Domnului şi consecințele ei, implicit îndemnurile ei, ne trimit aproape obligatoriu la începuturi, la realitatea Potopului.

Ar fi înspăimântător să ştim că într-un viitor nu vor mai exista oameni asemeni lui Noe.

Căci acesta este singurul înțeles posibil şi veşnic prezent al existenței Potopului:

şi tu poți fi Noe.

CARE ESTE NUMELE LUI?

Moise:

"Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel şi le voi spune: Dumnezeul părinților voştri m-a trimis la voi; şi mă vor întreba: Care este Numele Lui?, ce le voi răspunde?"

Dumnezeu:

"Eu sunt Cel care sunt." Şi adaugă: "Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce se numeşte, **Eu sunt,** M-a trimis la voi." (Exodul 3 / 14)

Iudeii:

"N-ai nici cincizeci de ani şi ai văzut pe Avraam!"

Iisus Cristos:

"Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte să se nască Avraam, **Eu sunt**." (Ioan 8 / 58)

Marele Sinedriu:

"Deci eşti Tu Fiul Lui Dumnezeu?"

Iisus Christos:

"Aşa cum o spuneți: da, **Eu sunt**." (Luca 22 / 70 şi Matei 26 / 64, Marcu 14 / 62)

SFÂNT ÎN MILENIULUI III

Născut în Bucureşti, România.

În tinerețe, aflat printre primii comunişti ilegalişti din România, a fost arestat şi grațiat de mareşalul Antonescu.

Comuniştii români l-au trimis la Moscova în vederea sovietizării României.

Se converteşte întru Credința creştină, fiind bolnav de tuberculoză şi pe moarte, în casa unui sas lutheran din comuna Christian, în Transilvania.

14 ani în închisorile comuniste din România. Nu cu mult diferite de cele ale Arhipelagului Gulag. Unele chiar mai rele, de-a dreptul sinistre.

În 1964 mărturiseşte: **"Când am ieşit din puşcărie eram asemenea Celui care coboară de pe creştetul muntelui."**

Evadează din România faimoasei dictaturi comuniste a clanului Ceauşescu.

În Occident şi America dezvăluie ororile dictaturilor comuniste.

Audiat în Congresul SUA îşi înfățişează congresmanilor trupul torturat în închisorile comuniste.

Supraviețuieşte atentatelor asasinilor aflați în simbria comuniştilor români.

Predică împotriva comunismului în bisericile şi universitățile din Europa şi America, în esență acesta fiind mesajul şi învățătura lui:

"Există o arma mai eficientă împotriva comunismului decât bomba nucleară: iubirea lui Christos!"

Mărturia sa despre Domnul nostru Iisus Christos se află şi în cărțile sale, cum sunt,

"Cu Dumnezeu în subterană" sau "Marx şi Satan" şi atâtea altele traduse şi citite în peste şaptezeci şi cinci de limbi.

Este considerat în America unul dintre primii zece mari predicatori creştini contemporani.

Britanicii îl aşează între cei şaptezeci mari creştini care au schimbat fața lumii.

Moare în anul 2001, în vârstă de 92 de ani.

În prag de mileniu III, s-a înălțat la Domnul pastorul Richard Wurmbrand, un evreu din România.

Richard Wurmbrand este un Sfânt.

Şi, ca orice Sfânt al mileniului III, n-a înfăptuit decât un miracol:

L-a iubit pe Domnul Dumnezeu Iisus Christos cu toată inima, sufletul, mintea şi puterea lui, iubindu-şi astfel aproapele ca pe sine-însuşi.

Este acesta singurul miracol **posibil şi suficient, î**n această lume a anului 2001, pentru a deveni un Sfânt?

Eu zic că da.

Restul "miracolelor" le putem explica astăzi.

Cel puțin aşa ni se spune şi aşa se crede, cu vot de aprobare în majoritate zdrobitoare.

Da, doar acesta (cel numit mai înainte) **este singurul miracol autentic în lumea mileniului III.**

Cel puțin acceptând simpla rațiune că, neputând fi practicat în integralitatea sa, ori de către imensa majoritate a creştinilor, nemaivorbind despre ceilalți – deloc, iată, vezi bine, nu poate fi explicat.

Poate că acesta (acelaşi mai sus numit) trebuie considerat de fapt primul miracol autentic al omenirii de vreo 2000 de ani încoace…

Şi singurul care ne-a mai rămas.

Richard Wurmbrand este un Sfânt autentic.

Poate că, într-o bună zi, măcar românii îl vor sfinți pe **Richard Wurmbrand**, precum şi pe celălalt Sfânt autentic al acestor timpuri şi al lor, **Nicolae Steinhardt.**

Poate.

♓ ♓

IMPOTENȚA GENIULUI

Apare când, fie şi într-o efemeră clipă a lipsei de inspirație, nu se mai poate accepta nicicum **genialitatea ca fiind un har de la Dumnezeu** – care, are şi El dreptul la repaos.

EGOCENTRISM CREŞTIN

În centrul Credinței creştine se află omul.
Iar omul este perfect concentric cu Dumnezeu:
înlăuntrul şi în afara lui, întru Iisus Christos.
Odată cu şi prin Sfântul Duh.
Astfel, omul este în expansiune perpetuă şi universală.
Iisus Christos este expansiunea omului în Univers.
În şi întru Dumnezeu.

ATEUL

♓ ♓

Dumnezeu redus la substanța, dimensiunile, forma şi funcțiile creierului său – acesta este ateul.
Din nefericire pentru ateu, creierul uman este chiar organul despre care nu ştie decât, că nu ştie "mai nimic".
Conştientizarea acestui "mai nimic" e şansa lui sigură şi singură de a-L descoperi pe Dumnezeu Domn Iisus Christos în chiar inima sa.

BONA FIDE

S-a întâmplat în anul 2000.

Într-unul dintre parcurile-rezervații naționale ale Kenyei.

Un poştaş oarecare îşi terminase treaba, la oficiul său poştal, abia după apusul soarelui.

Trebuia să se întoarcă acasă la nevastă şi copii. Chiar dacă drumeagul îngust şi prăfuit, care-l ducea spre casă, şerpuia de-a dreptul printre ierburile înalte ale savanei. Dintre care oricând se putea ivi vreo sălbăticiune. Dar mai ales cele prădătoare. Căci sosise ceasul lor. Însă omul nostru şi-a încălecat bicicleta şi-a pornit la drum.

În curând întunericul s-a lăsat peste întreaga fire. Pe pielea tuciurie a poştaşului picăturile sudorii luceau stins în lumina lunii. Broboanele groazei - fiindcă răgetele se apropiau cu repeziciune. Să se oprească…? Bietul om a continuat să pedaleze, deşi cele două leoaice alergau deja lângă el, aproape atingându-i genunchii cu greabănul lor. Au alergat aşa, în joacă, doar câteva minute. Apoi, desigur, l-au atacat. L-au doborât mai uşor decât pe o gazelă.

L-au înşfăcat de piciorul drept şi-au început să-l târască spre tufişurile de lângă un copac singuratic. Acolo urma să aibă loc festinul.

"Ce puteam să mai fac?!" întreabă poştaşul, reporterul.

Şi tot el răspunde simplu:

"Nimic. Dar am început totuşi să mă rog."

Dă din umeri şi zâmbeşte:

"Şi m-au lăsat. Leoaicele au plecat brusc..."

Râde:

"Viața nu e complicată, după ce treci prin aşa ceva. Înțelegi că pentru Dumnezeu totul e posibil."

Am văzut şi auzit toată povestea asta într-un serial, "Close Encounters", al canalului de televiziune american, "Animal Planet".

***

Iisus Christos le spunea ucenicilor săi:

"Ce este imposibil la oameni – este posibil la Dumnezeu." (Luca 18 / 27)

RISCUL DE A CREDE

În interogațiile sale filosofice, Martin Buber (filosof şi teolog evreu, 1878-1965), referindu-se la existența Lui Dumnezeu, scrie că, **dacă ar exista Dumnezeu, nu ar mai fi nici o deosebire între Credință şi necredință.**

"…riscul Credinței nu ar mai exista", conchide filosoful în lucrarea sa "Philosophical Interrogations" (pag. 84).

Deci, eu înțeleg astfel:

Dacă **Dumnezeu există** – nu mai e nevoie de Credință.

Dacă **Dumnezeu nu există** – iarăşi nu mai e nevoie de Credință.

Aşadar: **riscul de a crede devine identic cu riscul de a nu crede.**

Care este atunci riscul de a crede?

Riscul de a crede este acesta**:**

Cum îl explici pe Dumnezeu când Îl descoperi?

Îl răstigneşti din nou pe Dumnezeu Iisus Christos?

Fiindcă negreşit Îl vei descoperi.

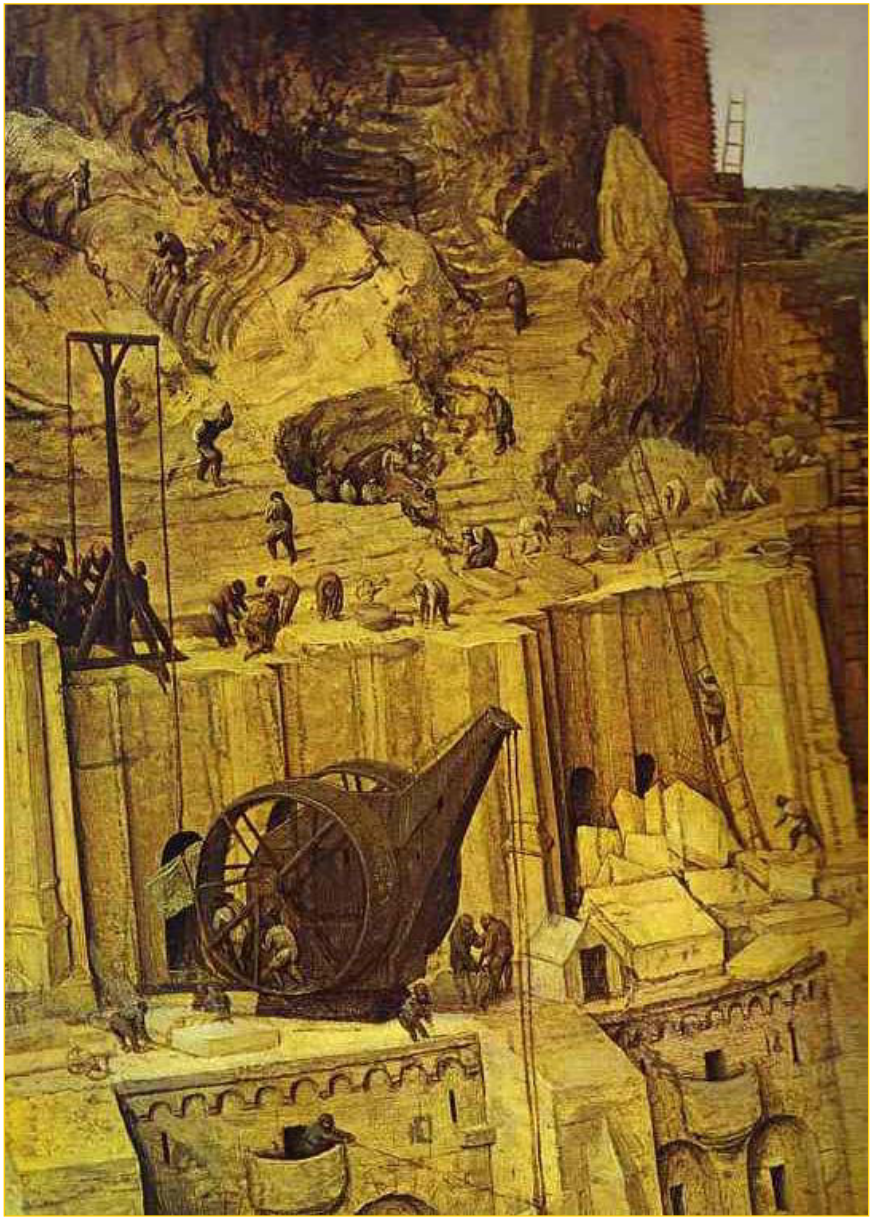

BIBLIA

este cartea **ireductibilă** la realitatea existenței umane.
Fiind reductibilă doar la Dumnezeu, la "Cel care este".

BUCURIA DE A TRĂI

Eu cred că nu poate fi decât **bucuria de a trăi întru Dumnezeu Iisus Christos.**
Deci, în **cunoaşterea / trăirea de Dumnezeu.**
Altfel, există o bucurie de a trăi – aceea care dispare când se împlineşte.

LUMEA LUI CAIN

Dacă ar fi ştiut că **nu va fi iertat**, ar mai fi ucis Cain?
Da, pentru că **dacă ar fi crezut în iertarea Domnului**, Cain nu ar mai fi ucis.
Iisus Christos nu ar mai fi fost răstignit.
Iisus Christos nu ar mai fi răstignit şi azi.
Iisus Christos nu ar mai fi răstignit şi mâine.
Cain nu crede în Mântuire.
Cain crede în Judecată.
Şi fiindcă se teme groaznic de Judecată, crede că o poate amâna *sine die* repetând la nesfârşit crima sa:
Răstignirea Lui Iisus Christos.
Care, totuşi, de fiecare data îl iartă.
În speranța că **noi** îl vom reînvia pe Abel.
Spulberând blestemul sângelui vărsat…
Mereu.

ȚIPĂTUL PRUNCULUI

La naştere, pruncul țipă – semn că s-a trezit în viață lumească.
Dar țipătul lui nu înseamnă doar diagnosticul medical: respiră.
Țipătul acesta este de fapt, simultan:
viziunea Răstignirii şi Învierii Domnului Iisus Christos.
Este revelația Mântuirii.
Dar în curând, pruncul va vorbi.
Şi va uită clipa naşterii sale întru Christos.

APOCALIPSA

♓ ♓

Pentru omul Mileniului III, singura dimensiune reală a Revelației Sfântului Apostol Ioan este obsesia şi individuală, şi colectivă a unei judecăți divine – acea judecată supremă care nu iartă. Deci, binecunoscuta Judecată de Apoi.

Fără a mai "diseca" ştiințific caracterul escatologic al acestei obsesii (de fapt veche de când e lumea, putând fi considerată ca arhetipală), dar în virtutea lui, nu mi se pare nimic nefiresc în această constatare, cu mai mult astăzi când, în justiția umană prezentă Lui Dumnezeu este doar o farsă bine-jucată**:** celebra scenă a prestării aşa-zisului jurământ al adevărului - punând mâna pe o Biblie şi jurând că vei spune adevărul numai şi numai adevărul… (Ați văzut vreun film cu procese, justiție, mafie etc., filme din care scena / farsa asta să lipsească?!).

Biblia? în acest caz, de cele mai multe ori, o carte despre al cărei conținut, cel care jură habar nu are. Sau, mai rău – îl cunoaşte, dar nu crede o iotă din cele cuvântate acolo.

Ori, Biblia e una şi procesul, alta! În consecință, jură şi mărturiseşte strâmb.

Domnul Iisus Christos îi replica lui Pilat:
Oricine este din Adevăr ascultă glasul Meu. (Ioan 18 / 37)
Iar Pilat L-a recunoscut ca fiind **nevinovat**, dar s-a spălat pe mâini. (Matei 27 / 24)
Restul e Apocalipsă.

SUBLIMUL EXISTENȚEI UMANE

Eu îl cred a fi nimic altceva decât **interogarea continuă** a dorinței / necesității, uneori de-a dreptul viscerale de **a te încredința cu totul Lui Dumnezeu.**

Pentru că, în mod mai mult sau mai puțin conştient, te afli mereu în centrul îndoielii proprii despre tine însuți că poți fi **ființa menită să-şi afle desăvârşirea (şi pacea) întru Dumnezeu.**

Dar numai prin această **interogare continuă** înaintezi perpetuu pe calea desăvârşirii tale.

Iar **Dumnezeu este nesfârşit în necuprinderea Sa.**

Pentru noi cei de atunci şi de astăzi ucenicii Săi, Iisus Christos se roagă Lui Dumnezeu înainte de răstignirea Sa**:**

"Şi Mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor, **ca toți să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu în Tine; ca şi ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu în ei şi Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârşit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că I-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine."** (Ioan 17 / 20, 21, 23)

♓ ♓

TATĂL NOSTRU

(O INTERPRETARE)

Voi încerca o interpretare ne-esoterică a rugăciunii **"Tatăl Nostru"**.

"Tatăl Nostru", aşa cum ne-a fost dăruită această rugăciune de către Domnul Iisus Christos Însuşi în Evanghelia după Matei 6 / 9-13, eu o consider chintesența învățăturii Domnului despre Credință.

Astfel, **"Tatăl Nostru"** este compusă din **7 (şapte)** enunțuri:

RECUNOAŞTEREA EXISTENȚEI LUI DUMNEZEU (Tatăl Nostru care eşti în ceruri!)

CHEMAREA LUI DUMNEZEU (Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta!)

RECUNOAŞTEREA VOINȚEI LUI DUMNEZEU (Facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ!)

DARUL DE VIAȚĂ AL LUI DUMNEZEU (Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.)

DARUL DE IUBIRE AL LUI DUMNEZEU (Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi le iertăm celor greşiți nouă.)

DARUL DE DUH SFÂNT AL LUI DUMNEZEU (Şi nu ne duce pre noi în ispită, ci ne izbăveşte de Cel Rău.)

CUNOAŞTEREA LUI DUMNEZEU ÎNTRU DUMNEZEU (Căci a Ta este Împărăția şi Puterea şi Slava în veacul vecilor. Amin!)

Avem deci, crucea formată din:

- "Recunoaşterea Existenței Lui Dumnezeu" şi **"Recunoaşterea Voinței Lui Dumnezeu"**;

celălalt braț fiind:

- "Chemarea Lui Dumnezeu" şi **"Cunoaşterea Lui Dumnezeu întru Dumnezeu"**.

Rotirea crucii este îndreptată întotdeauna înspre şi țintește **"Cunoaşterea Lui Dumnezeu întru Dumnezeu"; având mereu sensul invers rotirii acelor ceasornicului.**

Rotirea crucii nu este posibilă decât prin **existența şi mişcarea axei formată din "Darul de viață", "Darul de iubire" şi "Darul de Duh Sfânt", toate de la Dumnezeu şi care nu sunt altceva decât Sfânta Trinitate: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, în unitate şi uniune vie.**

Rotirea crucii este infinită, căci Dumnezeu este infinit.

Dar, în această spirală ce urcă necontenit, fiecare om îşi are timpul său, **timpul împlinirii mântuirii sale**, fiindcă acesta este rostul rugăciunii **"Tatăl Nostru"**.

Iată deci – "Geneza".

Iată deci – "Scara lui Iacov".

"Tatăl Nostru" este – cred eu – **cea mai simplă şi concretă şi eficientă, dar şi revelatorie rugăciune oferită vreodată omenirii.**

Pentru acestea de mai sus, eu îndrăznesc să afirm că, în plan laic, Iisus Christos este darul de geniu oferit lumii de către poporul evreu.

Lumea pe care o ştim astăzi aşa cum o ştim, nu ar fi fost posibilă fără acea crucificare de pe Golgota.

Şi pentru acestea de mai sus, eu cred că, **Iisus este Christosul**.

♓ ♓

RESPONSABILITATEA LUI DUMNEZEU

Trăim astăzi mai mult ca oricând "sufocați" de responsabilități, "obsedați" continuu de verbul, **a fi responsabil**.

Deşi acest verb a fost, este şi va fi decisiv în evoluția noastră ca specie, tare îl mai detestăm, fiindcă în împlinirea acțiunii lui, de cele mai multe ori eşuăm. Şi nu o dată, lamentabil.

Dar, de fiecare dată ne autocompătimim, chiar ne liniştim cu succes. Cum? Simplu:

Invocând responsabilitatea Lui Dumnezeu…

Chiar aşa să fie?

Dumnezeu responsabil?!

Față de ce, de cine?

Căci față de lumea noastră fizică, Dumnezeu e în aceeaşi măsură responsabil ca şi Natura față de ea însăşi. Adică nu este. Dumnezeu fiind şi Natura însăşi. Sau, la nivel cosmic – ca şi o stea față de naşterea sau dispariția ei. Dumnezeu fiind şi Cosmosul însuşi.

Față de cine? Față de om? Nu e nici un secret: inițial, Adam a fost perfect. Inițial, şi Eva a fost perfectă.

Dar moral, fiindcă Izgonirea din Rai, ştii dumneata…?

Moral? Iisus îi răspunde tânărului bogat care nu ştia ce bine să facă pentru a avea viață veşnică:

"De ce Mă întrebi – ce bine? Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzeşte poruncile." (Matei 19 / 17)

Aşadar, împlinind Morala Lui Dumnezeu, în mod evident nu mai avem nevoie de morala noastră. A noastră care, iar evident, nu este a Lui Dumnezeu. Cel a Cărui responsabilitate morală față de noi, deci, nu există în absența Moralei Credinței.

Atunci, care este responsabilitatea Lui Dumnezeu? Doar față de El-Însuşi?

Dumnezeu este Cel care este. Mă cheamă "Eu sunt", îi spune scurt, apăsat, îi "postulează" El lui Moise (Exodul 3 / 14) şi… punct.

Şi încerc o întrebare simplă:

Cum poate fi infinitul responsabil față de infinit?

Totuşi, dacă există Credința, **când este cerut prin / întru Credință**, există şi ajutorul Lui Dumnezeu. Într-o formă sau alta, mai mult sau mai puțin. Dar există cu certitudine.

Domnul Iisus Christos te asigură de asta în Evanghelia după Marcu 11 / 23-26.

Ce nu există?

Nu există responsabilitatea Lui Dumnezeu față de deciziile tale şi faptele tale, luate şi împlinite în absența Lui sau prin negarea Lui.

Anunțul existenței responsabilității Lui Dumnezeu este, de fapt, cea mai ingenioasă şi performantă evaziune fiscală produsă de om în economia responsabilităților sale, începând cu cele mai mărunte şi sfârşind cu cele față de Dumnezeu Însuşi.

DEFINIȚIA RAIULUI

Dumnezeu este Raiul.
Nu invers.

CRITICUL DE ARTĂ

Existența criticului de artă este un excepțional dar oferit lumii de către Dumnezeu.

Căci, fără criticul de artă, încercarea artistului de a înțelege şi schimba lumea, finalmente, **încercarea lui de a-L cunoaşte pe Dumnezeu întru Iisus Christos prin Duhul Sfânt** – ar fi sortită mereu şi inevitabil eşecului.

Criticul de artă este deci, maestrul de necontestat al **-** imaginării acestui eşec.

Din nefericire însă, astăzi sunt tot mai puțini criticii de artă – maeştri autentici.

TAINA TAINELOR

Eucharistia (Împărtăşania sau Cuminecătura) aceasta este Taina Tainelor.

Cel puțin aşa ar trebui să fie pentru întreaga creştinătate.

În acea seară a sărbătoririi Paştelui evreiesc transsubstanțierea (transformarea pâinii şi vinului, în trupul şi sângele Domnului Iisus Christos) şi instituirea Noului Legământ s-au produs prin chiar cuvintele Domnului Iisus Christos mărturisite celor 12 viitori apostoli:

"Şi luând o pâine, a mulțumit, a frânt-o şi le-a dat-o, zicând:
Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta în amintirea Mea!
Tot astfel, le-a dat şi paharul, după cină, zicând:
Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu, care se varsă pentru voi."
(Luca 22 / 19-20)

Aşa cum apare înfățişată / cuvântată, nu numai în Evangheliile după Matei, Marcu şi Luca, dar perfect întregită (ca şi cod creştin, moral şi etic, dar şi în ce priveşte **Calea şi Adevărul şi Viața întru Christos**) în Evanghelia lui Ioan, capitolele 13, 14, 15 şi 16 **- Cina cea de Taină nu este altceva decât Testamentul Lui Iisus Christos.**

Eucharistia devine / este aşadar, chintesența Testamentului Lui Iisus Christos.

Deci, se poate concluziona astfel:

Eucharistia devine / este chiar inițierea în Misterul trăirii întru Christos.

Timpul prezent folosit de mine în definirea (existenței) **Eucharistiei** nu e decât **prezentul continuu, adică existența infinită a Fiului întru Tatăl şi prin Duhul Sfânt.**

Actul simbolic al împărțirii pâinii şi vinului şi al transsubstanțierii lor, reiterat de obicei în cadrul liturghiilor duminicale, are **menirea precisă de a menține constant şi viu / activ acest timp - prezent continuu, simultan cu proiecția / identificarea fiecăruia dintre noi în şi întru Iisus Christos Domn Dumnezeu, prin transsubstanțierea datorată Duhului Sfânt.**

Reluând deci:

Eucharistia este inițierea continuă şi infinită în Misterul trăirii întru Christos.

Fără Eucharistie, toate celelalte 6 Taine (Sacramente) ale Bisericii Creştine sunt nule.

Iar această **sentință tainică** nu rostuieşte decât pentru **Eucharistie – Taina Tainelor.**

HARUL NEPREȚUIT

Credința în Domnul Dumnezeu Iisus Christos întru Tatăl şi Duhul Sfânt este şi astfel:
acel har de la Dumnezeu, fără de care Dumnezeu rămâne necunoscut.
Iar Sfântul Duh **–** pur şi simplu: a respira… Nimic mai mult.

ALTĂ-VIAȚĂ

Dacă viața de după moarte ar fi doar această viață din nou aceeaşi (a oricăruia dintre noi sau, dacă vreți, a noastră), cu alte cuvinte, dacă după moarte, reînviați am duce o nouă viață tot ca aceasta, schimbând-o doar în mai bine sau în mai rău, la nivel de percepții şi concluzii individuale, dar şi colective, (cum, de fapt, se cam crede despre viață de după moarte), atunci,

jertfa Domnului Iisus Christos nu s-ar mai justifica în nici un fel.

Implicit, nu s-ar mai justifica jertfa Lui Dumnezeu Însuşi prin sacrificarea deliberată a Fiului Său Unul şi Unul născut, Iisus Christos.

S-ar pune la îndoială curând, fără ezitări şi fără şanse de convertire, sau reconvertire, existența Lui Dumnezeu…

Această "înviere" ar deveni inevitabil, o zadărnicie fără de sfârşit.

Într-un anumit fel, anume cel privind punerea visului de-mai-bine în opoziție flagrantă cu rezultatul final, totul s-ar întâmpla ca în celebrul şi superbul basm românesc, "Viață fără de moarte şi tinerețe făr' de bătrânețe".

Viața de după moarte ar deveni astfel paradigma farselor sinistre.

Din fericire, nu este aşa!

Căci aşa cum **Dumnezeu este Cel care este** – ca o consecință directă şi ireconciliabilă – viața de după moarte este **altă-viață**.

Despre care ştim în adevăr omenesc, doar atât: **că există şi că e veşnică.**

Adică, nu ştim nimic.

Despre care simțim în adevăr omenesc, doar că ne sperie.

Adică, n-o dorim.

Dovada?

Cât de simplă este – iat-o:

lupta pentru păstrarea şi prelungirea *sine die* **a acestei vieți**.

Una, cea pe care-o înduri.

Aşa cum este ea pentru fiecare dintre noi. Bună sau rea.

Ce înseamnă asta?

Lupta pentru amânarea infinită a morții.

Însă, dacă s-ar accepta, apoi înțelege, apoi simți, apoi îmbrățişa cu inima deschisă şi curățită aceste cuvinte ale Domnului Iisus Christos:

"Şi viața veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Christos, pe care L-ai trimis Tu." (Ioan 17 / 3),

fiindcă:

"Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum şi Noi suntem una, Eu în ei şi Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârşit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine." (Ioan 17 / 22, 23), atunci cu siguranță, acea **altă-viață** ar deveni țelul suprem al acestei vieți.

Cât despre moarte?

Ar fi, într-adevăr, doar o trecere.

Iisus precizează:

"V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți:
Eu am biruit lumea." (Ioan 16 / 33)

♓ ♓

MÂNIA LUI DUMNEZEU

Nu există loc pentru speculații de tip filosofic sau de altă natură privind existența sau inexistența **Mâniei Lui Dumnezeu.**

Mânia Lui Dumnezeu este.

Dovezile inundă.

Cum şi de ce se manifestă **Mânia Lui Dumnezeu,** când etc.?

Uneori ştim. Fiindcă ştim sau recunoaştem că greşim. Față de El. Față de noi înşine.

Alteori ştim deoarece ne este anunțată (proorocită).

Dar de cele mai multe ori nu ştim. Fie că nu vrem să auzim, fie că nu vrem să vedem. Fie că auzim, vedem, dar nu înțelegem.

Sunt şi cazurile în care confundăm **Mânia Lui Dumnezeu** cu tot ce înseamnă catastrofă naturală, mai ales când ştim clar că **"nu e mână de om la mijloc"**. Dar uităm că acestea nu sunt catastrofe. Sunt parte (manifestare) a creației Lui Dumnezeu. Iar lucrarea Sa este în continuă mişcare, este infinită şi este veşnică. Şi, pe de cealaltă parte, în aceste cazuri întotdeauna există avertismentele necesare. Că nu le luam în seamă? Asta-i deja altă poveste.

Şi totuşi, cum ne putem apăra de **Mânia Lui Dumnezeu**?

Atunci când Mânia Lui Dumnezeu se produce e prea târziu să te mai poți apăra.

Te poți însă ruga fierbinte. Nimeni nu neagă existența Milei Lui Dumnezeu şi a miracolelor care decurg din această milă.

Nu uita totuşi:

Dumnezeu e bun, dar nu e prost (bine mai spune un proverb basc)!
Bine, bine. Dar cum o poți preveni măcar?
Între **Legea Lui Dumnezeu** şi noi (faptele noastre) există **Iisus Christos.**
Între **Mânia Lui Dumnezeu** şi noi (faptele noastre) există **Iisus Christos.**
Între Rai şi Iad, Dumnezeu ni L-a dat pe Fiul Său – Christosul Iisus.

ASTĂZI

În mod absolut evident, mai mult ca oricând la început de Mileniu III îi este dat lumii (ca societate umană) să fie un fel de provincie specială a Lui Dumnezeu - **autonomă**, în ce priveşte trebuințele inimii, sufletului şi minții, dar şi **autarhică**, referitor la nevoile trupului.

De ce astfel?

Pentru că, omul este co-creator cu Dumnezeu şi are dreptul inalienabil la liberul arbitru.

În mod şi mai absolut evident, tot astăzi, omul Îl caută pe Dumnezeu **în fel şi chip**, încercând **în fel şi chip** să dea un sens existenței umane şi apoi să-şi lămurească sieşi acest sens.

Căci este scris:

Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt al Lui Dumnezeu.

(Deuteronom 8 / 3; Luca 4 / 4)

Ce se întâmplă deci, astăzi, la început de Mileniu III?

Lumea (ca societate umană) nu are nevoie **de Dumnezeu.**

Omul (ca individ) are nevoie **de Dumnezeu.**

Se pare că astăzi, întreaga existență a omenirii se află sub semnul unei **antinomii perfecte.**

Din fericire, numai **se pare**.

Iată de ce: **lumea (ca societate umană) nu are nevoie de Dumnezeu, deoarece există Iisus Christos; omul (ca individ) are nevoie de Dumnezeu, fiindcă există Iisus Christos.**

MORALA LUI DUMNEZEU

Morala Lui Dumnezeu există şi se manifestă în mod obişnuit, mai precis e perceptibilă de obicei prin o anume blândeţe şi sentimentul păcii lăuntrice; sau / şi prin o stare de serenitate.

Din păcate, toate aceste semne (dovezi) nu sunt decât flash-uri inefabile şi netransmisibile ale **Moralei Lui Dumnezeu.**

Morala Lui Dumnezeu este însă cognoscibilă prin Cunoaşterea de Dumnezeu.

Această cunoaştere se împlineşte doar prin Credință.

Mai exact, printr-un proces deloc facil de desăvârşire a Credinței. Care este **Revelația Lui Dumnezeu, întru Iisus Christos prin Sfântul Duh.**

Aşadar, **trăirea Moralei Lui Dumnezeu este trăirea întru Iisus Christos.**

Dar, până a ajunge aici, omul trebuie să "guste" mai întâi morala vieții lui, lumeşti, care este **Iadul.** Apoi, trebuie să trăiască **Purgatoriul**, care este morala sfinților, uneori şi a îngerilor căzuți.

Deci, **Morala Lui Dumnezeu este şi morala Raiului.**

Dar **Raiul** este **acel ceva** de care omul s-a îndepărtat atât de mult în timp şi spațiu, încât astăzi aproape nimeni nu mai ştie ce este, cum arată şi încotro duce.

DOGEN ŞI THOMAS AQUINAS

În 1227, pe vremea primilor şoguni, călugărul budist Dogen introduce în religia, filosofia şi cultura japoneză, Zen-Buddhismul. În scurt timp, Zen-Buddhismul cucereşte Japonia, răspândindu-se apoi în întreaga lume, fiind şi astăzi religie şi filosofie distinctă, vie şi activă.

Prin 1260, în Europa, călugărul catolic dominican, Thomas Aquinas începe să scrie monumentala sa lucrare, "Summa Theologiae", tratat teologic şi filosofic care va domina filosofia catolică secole la rând, fiind astăzi dogma oficială a Vaticanului. Dar şi determinând schimbări radicale în gândirea creştină şi filosofia occidentală de atunci; influențând continuu, şi astăzi, teologia creştină şi filosofia lumii.

Aşadar, la scara istoriei, practic în acelaşi timp în Asia şi în Europa (care atunci nu ştiau mai nimic una despre cealaltă) se produc două evenimente decisive în gândirea religioasă şi filosofică a omenirii.

Nimic nu e întâmplător în lumea asta.

Astfel, în acel Ev Mediu, **în plan teoretic**, s-a produs una dintre rarele dihotomii perfecte ale ideii care înseamnă pentru om: **necesitatea de Dumnezeu.**

Lucrând în timp, şi timpul lucrând asupra acestei dihotomii, astăzi, **în plan practic**, doctrina zen-buddhistă şi doctrina tomistă se completează perfect creând o **cale practică exemplară pentru Revelația Lui Dumnezeu întru Iisus Christos prin Sfântul Duh.**

Cum am putea să nu le fim recunoscători călugărilor Dogen şi Thomas Aquinas**, doi oameni sfinți** care au ştiut atât de frumos, atât de profund şi, cu deosebire, atât de eficient să se lase inspirați de Dumnezeu?

EPIFANIA

Singura teofanie cunoscută ca **reală şi completă**, atestată prin document istoric, nu literar sau folcloric, este î**ntruparea Lui Dumnezeu Tatăl întru şi prin Sfântul Duh în Iisus Christos.**

Explicația Misterului Întrupării, aşa cum este ea formulată în a sa "Summa Theologiae", de către Sfântul Thomas Aquinas, eu unul o consider excepțională:

"În Misterul Întrupării trebuie să vedem mai curând mişcarea de pogorâre a deplinătății dumnezeieşti în profunzimile naturii umane, decât mişcarea de înălțare spre Dumnezeu a naturii omeneşti, presupusă ca preexistentă."

Câți teologi sunt conştienți de valoarea acestui enunț de Credință?

Evident, cu atât mai puțini vor fi filosofii care-l vor citi **–** cu atenție … măcar din curiozitate.

Cât despre ceilalți…?

Epifania = un cuvânt necunoscut.

♓ ♓

DEMONSTRAȚII, NU MIRACOLE…

În sfera creației artistice, poate că muzica este cea mai frumoasă, dar şi cea mai dificilă, cea mai tulburătoare, fascinantă, dar şi profundă artă a omului.

Singurul argument pe care îl voi folosi este acesta:

muzicianul "operează" cu sunetul ca şi cuvânt, deci cu esența cuvântului.

Iar de cele mai multe ori "imaginea" muzicală este aidoma "imaginii" morții: nu are reprezentare…

Dar mai sunt destule alte argumente, extrem de convingătoare.

Însă nu asta mă interesează acum.

În muzică, omul a produs performanțe care mai degrabă par a fi miracole, decât fapte incredibile.

Este suficient să ne gândim la Beethoven şi surzenia lui; sau la Ray Charles şi orbirea sa; sau la acel american, Tony Mendelez, născut fără brațe, care cântă la chitară cu degetele de la picioare, fiind mai "articulat" şi mai inspirat decât mulți profesionişti ai chitarei clasice; iar aparițiile sale scenice sunt cu mult peste orice performanță tipică bâlciului sau circului.

♓ ♓

Sunt acestea doar câteva exemple: de la geniu la muzicianul obişnuit.

Cum putem numi aceste performanțe?

Să folosim formula ultrauzitată: incredibil, dar adevărat?

Ori sunt de-a dreptul miracole?

Îndeobşte, incredibilul se referă la o performanță singulară şi de scurtă durată. De cele mai multe ori irepetabilă de către performerul în cauză.

Miracol – mai degrabă, deoarece **miracolul rezistă în timp şi deseori chiar devine stare de fapt în existența subiectului asupra căruia se produce.**

Ei bine, **Nu**. Eu nu pot numi nici cazul Beethoven, nici celelalte exemple – miracole.

Îndrăznesc însă a le defini ca fiind **demonstrațiile Lui Dumnezeu** despre **omul originar ca ființa perfectă.**

Astfel, pentru orice om există **îndemnul dumnezeiesc** de a-şi recâştiga **starea originara – de ființă divină.**

Cum e cel mai simplu?

Prin **Credința întru Domnul Iisus Christos întru Tatăl şi prin Sfântul Duh.**

Altă cale mai bună eu nu cunosc.

UNOR ATEI ŞI UNOR AGNOSTICI…

…fie ei intelectuali autentici, fie ei chiar filosofi autentici, dar uniți printr-o comună respingere / aversiune, deseori de-a dreptul ostilitate față de Învățătura Lui Iisus Christos şi cărora nu le cere nimeni să devină creştini:

eu personal rugându-i doar să asculte cu atenție**… şi**, repet, **şi** Cuvântul Domnului, acestora eu le recomand, cu sinceritate şi prietenie, a se încumeta la această încercare: **studiul capitolului 17, al Evangheliei după Ioan**, text cunoscut sub numele de **"Rugăciunea Lui Iisus".**

Este vorba despre binecunoscutul moment al meditației / rugii Domnului Iisus Christos în noaptea "Cinei cea de Taină", noaptea dinaintea Crucificării.

Şi le precizez acestor prieteni că, pentru o lectură normală (normala neînsemnând, superficială), practic nu au nevoie de nici un alt text al Bibliei.

Totuşi, dacă aşa se simt mai în siguranța, pot chema însă în sprijin alte filosofii, alți comentatori…

Dar, acest text este complet şi suficient prin el însuşi.

Întru adevăr, şi relevant dar şi, simultan revelatoriu, acest text unic tratează şi rezolvă în mod absolut exemplar şi imuabil problema metafizică a relației Dumnezeu – om şi om – Dumnezeu, deci a relației biunivoce dintre Creator şi cea mai iubită creație a Sa, omul.

"Rugăciunea Lui Iisus" (Ioan, 17 / 1 – 26) **este însăşi Metafizica creştinului.**

Ascultați în tăcere şi concentrare aceste şoapte ale Domnului Iisus Christos şi veți exclama singuri:

quod erat demonstrandum!

LEGEA LUI TOMA

Sfântul Apostol Toma este, în opinia mea, apostolul care atunci, subliniez, încă de atunci, din timpul vieții Domnului Iisus Christos, a avut în cel mai înalt grad simțul responsabilității sale ca discipol al Domnului.

Dacă vreți: **Sfântul Apostol Toma, ca discipol al Domnului, a avut în cel mai înalt grad simțul responsabilității întru Credință.**

Trei argumente:

1) când Domnul Iisus Christos decide să meargă în Iudeea pentru a-l învia pe Lazăr, toți ucenicii se tem că iudeii Îl vor omorî cu pietre; singurul Toma este cel care zice:

"Hai să mergem şi noi să murim cu El!" (Ioan 11 / 16);

2) în timpul **Cinei cea de Taină**, Toma este singurul care îndrăzneşte să întrebe:

"Doamne, nu ştim unde Te duci; cum putem să ştim calea?";

şi primeşte răspuns:

"Eu sunt Calea şi Adevărul şi Viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."

(Ioan 14 / 5-6);

3) după **Înviere** şi înainte de **Înălțare**, când Domnul Iisus Christos se arată discipolilor, singurul Toma are curajul să Îi ceară Domnului dovada palpabilă a **Învierii** (Ioan 20 / 25; 27 – 29), deşi, având în vedere celelalte două argumente de mai sus, este mai mult decât evident că, el era cel mai conştient dintre discipoli în privința realității **Învierii Domnului;** deşi, acționând astfel, avea să-şi atragă în veci porecla de "Necredinciosul"; dar, numai acționând în acest fel, Toma Necredinciosul spulberă îndoielile **nemărturisite** ale celorlalți discipoli, asupra realității **Învierii Domnului.**

Viața Sfântului Apostol Toma, după **Înălțarea Domnului** şi **Coborârea Sfântului Duh**, este iarăşi un argument: căci doar el, Toma Necredinciosul a fost **primul şi singurul** apostol care şi-a asumat riscul de a creştina îndepărtatele Persia şi India, țări-împărății ale unor uriaşe tradiții religioase, filosofice şi culturale.

Un alt argument, deşi controversat (şi încă sub semnul apocrifei), este **"Evanghelia lui Toma"**, text deosebit de lucid, original şi, completând fără fisură doctrinară celelalte patru Evanghelii canonice.

De ce toată această prezentare sumară, cea de mai sus?

Pentru că legea care urmează, am numit-o **"Legea lui Toma".**

Da, astfel, deoarece viața şi faptele Sfântului Apostol Toma, zis Necredinciosul, sunt şi vor rămâne un model cu greu imitabil, de aplicare al acestei legi (mai jos aveți textul!). Da, un model exemplar chiar când, încă nimeni nu era prea bine lămurit în privința înțelegerii şi aplicării (trăirii) Credinței creştine.

În opinia mea, repet, Toma a fost singurul discipol care a înțeles perfect (şi a reacționat ca atare) că: din punct de vedere uman, în lume şi în lumesc deci,

Credința capătă mai întâi sens prin mecanismul cererii şi ofertei.

Nimic complicat, nimic nou sub soare:

Omul îi cere Lui Dumnezeu mereu (căci asta ştie el cel mai bine să facă!).

Şi pentru a căpăta ceea ce cere, trebuie să-I ofere Lui Dumnezeu ce vrea Domnul de la el.

Iată cum:

LEGEA LUI TOMA

"Orice lucru veți cere Lui Dumnezeu astfel:

cu Credință;

rugându-vă;

iertând greşelile celor care v-au greşit şi vă greşesc vouă, pentru ca şi Dumnezeu să vă ierte vouă greşelile voastre;

să credeți că l-ați şi primit şi îl veți avea."

(Nu am făcut decât să reiau într-o altă formă / ordine cuvintele Domnului Iisus Christos Însuşi din Evanghelii, Marcu 11 / 23-26, dar şi în Matei, Luca şi Ioan, însă fără nici o abatere de la înțelesul îndemnului christic.)

E o lege simplă şi uşor de înțeles.

Dar mai ales, uşor de aplicat – fiindcă foloseşte ca motor verbul **"a avea"** şi nu verbul **"a fi"**, care dă atâta bătaie de cap celor care devin conştienți de existența şi de semnificațiile lui.

Avem deci, o cerere şi o ofertă, ambele clare şi perfect acceptabile din toate punctele de vedere.

Dar, mai ales din punctul de vedere dureros al lumii în care trăim astăzi:

necredința în Dumnezeu.

DRUMUL CRUCII

În bisericile catolice **Drumul Crucii**, sau **Drumul Golgotei**, sau **Calvarul** este ciclul de 14 picturi sau sculpturi care înfățişează suferința însângerată a Domnului nostru Iisus Christos, începând cu judecata lui Pilat şi sfârşind cu **Răstignirea Domnului**.

Aceasta este definiția data în dicționare.

(Deşi, nu înțeleg de ce acest ciclu nu începe cu înfățişarea **Cinei cea de Taină**…, cum ar fi firesc, dacă pretindem că respectăm mărturia Evangheliilor, nu?).

În afara dicționarelor există însă, firesc, tot felul de definiții / interpretări ale **Drumului Crucii**. Există, de fapt, eseuri şi cărți – să umpli repede o bibliotecă - scrise despre ce şi cum a fost şi ce înseamnă **Calvarul Domnului**.

Nu spun că le citeşti toate acestea şi amețeşti sau nu mai ştii ce să crezi, sau pe dată te călugăreşti, ori imediat te înrolezi în vreo Armată a Salvării şi aşa mai departe…

Nu. Vin şi zic doar că se poate **"vedea"** şi aşa:

Cel care î**n mod conştient** a ales Drumul Crucii, a ales să înfrunte **conştient** viața ca fiind ceea ce este:

o comedie niciodată îndeajuns de absurdă pentru a fi cu adevărat o comedie.

Aşadar, concluzionând sec: viață = ceva-groaznic (aflat dincolo de ce definim noi ca suferință; fiindcă suferința o suporți, mai uşor, mai greu, dar o suporți; cine nu suferă…?!)

Acest "ceva-groaznic" pare a fi mai degrabă, totalul aproape indescriptibil al suferințelor oricărui om **-** într-o viață de om. Acest "ceva-groaznic" e astfel perfect perceptibil prin senzația şi sentimentul (care, simultan acționând mereu asupra ta) le traduci prin această formulare: **ceva-de-netrăit.**

Adică, echivalentul **Drumului Crucii**, sau al **Calvarului – luat ca atare, doar.**

Deci, fără a-L consideră pe Domnul Iisus Christos altceva decât un biet dulgher cu aere de profet răzvrătit.

(Se ştie prea bine că, pe condamnații la răstignire, romanii îi torturau obligându-i să-şi ducă singuri greaua cruce până la locul execuției, răstignirii propriu-zise.)

Cel care **în mod conştient** a ales **Drumul Crucii**, a ales să înfrunte **conştient** viața ca fiind **"ceva-groaznic"**, dar posibil de transformat în **"ceva-minunat"**.

Căci, se poate şi zâmbi, sau râde fericit nu o dată în cursul acestei vieți. Cel puțin fiindcă acela care face această opțiune ştie prea bine – **la capătul Drumul Crucii îți poți încredința liniştit duhul Lui Dumnezeu. Exact aşa cum a făcut şi Domnul Iisus Christos murind pe cruce pentru noi. Să fim mântuiți.**

Eşti salvat. Şi viața e frumoasă şi, **astfel alegând, devine treptat un adevărat miracol**.

Atât numai: **opțiunea aceasta e nulă fără puterea Credinței.**

Acela care **prin puterea Credinței alege în mod conştient Drumul Crucii** îşi va trăi viața asemeni şoimului care se leapădă de urmăritorii săi, plutind înspre tării pe cercurile spiralei dincolo de nori – înalt, nemăsurat de înalt – acolo unde spirala se stinge **întru Dumnezeu.**

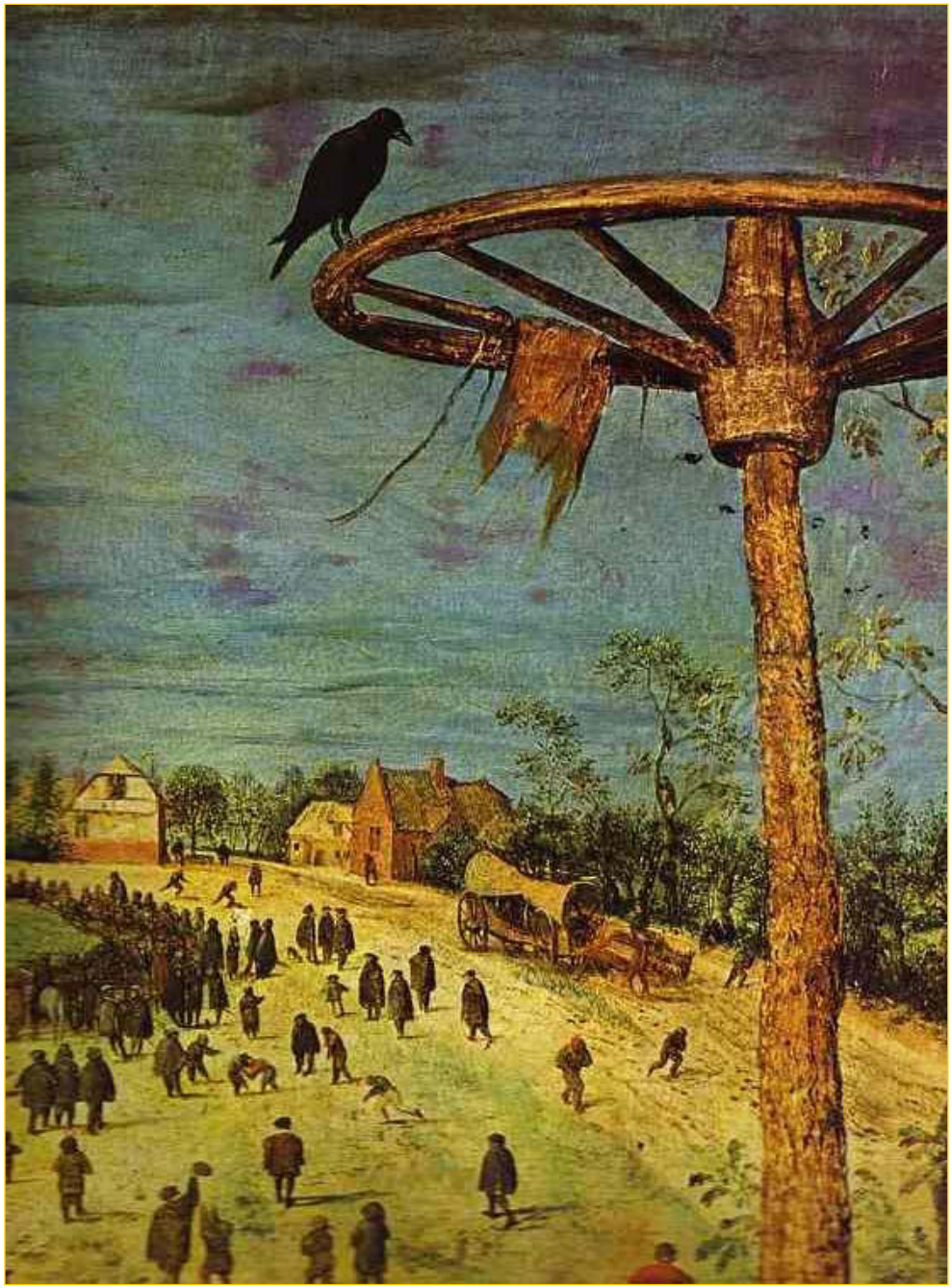

DESPRE ARTISTUL AUTENTIC

Artistul autentic este doar acela-singurul care conține intrinsec tot ceea ce Creația Domnului conține, menirea lui fiind aceea de a redescoperi, în fel şi chip artistic, rostul lumesc în rostul divin al Creației.

Cu alte cuvinte, menirea lui este Încercarea artistică de a dărui semenilor imagini (vizuale şi / sau sonore) revelatorii despre el-artistul întru căutare şi cunoaştere de Dumnezeu, implicit de a dărui flash-uri **despre** Revelația Lui Dumnezeu, sau chiar **ale** Revelației Lui Dumnezeu.

Desigur, această definire, ca un lotus cu zeci şi mii de petale, se deschide într-o sumă infinită de cuvântări pro şi contra, despre: "artist", "artistic", "creație", "menire", "revelație"… etc., etc., etc., finalmente despre Dumnezeu.

Însă, acesta este şi scopul declarat al acestei definiții.

Fiindcă, oricât şi oricum s-ar dezbate cele enumerate mai înainte, cercul se închide deschizându-se mereu în acest conținut.

Reluctanța ateului declarat, precum şi a agnosticului față de această definiție, provine, fireşte, din respingerea ideii de Dumnezeu şi de Dumnezeu cognoscibil, pe scurt: respingerea ideii de Credință î**ntru cunoaştere de Domnul Iisus Christos întru Tatăl şi Sfântul Duh.**

Dar, atenție, nu uitați: când această reluctanță devine / este pe deplin conştientizată, ateul declarat, dar şi agnosticul nu făptuiesc nimic altceva decât primul lor pas **hotărât** în recunoaşterea şi căutarea Lui Dumnezeu.

Într-o formă sau alta, subiectul fundamental – ascuns sau dezvăluit – al artistului autentic este deci, viața, frământările şi căutările ateului, sau ale agnosticului, în aflare / descoperire de Dumnezeu, de Credință.

Poate fi vorba despre un Sfânt, sau poate fi vorba despre un tâlhar. Oricare ar fi povestea şi oricum ar fi povestită **–** acesta este subiectul.

În concluzie, artistul autentic este acela care se întreabă şi vă întreabă veşnic:

QUO VADIS, DOMINE?

O HIMERĂ…

Prin voia lui-însuşi aflat între Dumnezeu şi Satan, omul este obligat să aleagă:
Dumnezeu, ori Satan.
Poziția de neutralitate este o iluzie absolut ridicolă, dacă nu cumva, perfect stupidă.
Domnul Iisus Christos spune simplu, dar în mod clar şi evident, irecuzabil:
"Nu puteți sluji Lui Dumnezeu şi lui Mamona." (Luca 16 / 13, dar şi Matei 6 / 24)

FERICIRILE

FERICIRILE - aşa cum se înfăţişează ele cuvântate de Domnul Iisus Christos în "Predica de pe Munte", din Evanghelia după Matei (5 / 3 -11), Cele 9 (Nouă) Fericiri **sunt (ceea ce eu aş numi): "Scara lui Iacov pentru toată lumea, dar pentru fiecare dintre noi. "**

Pentru cel care caută constant şi neabătut devenirea sa întru Dumnezeu, **Cele 9 (Nouă)**

Fericiri arată astfel:

SIMPLITATE (nu simplism!) ÎN TOATE.

Ferice de cei săraci în duh, căci a lor va fi Împărăția Cerurilor!

POCĂINȚĂ

Ferice de cei care plâng, căci ei vor fi mângâiați!

BLÂNDEȚE

Ferice de cei blânzi, căci ei vor moşteni Pământul!

ONESTITATE

Ferice de cei care flămânzesc şi însetează după dreptate, căci ei vor fi săturați!

COMPASIUNE (nu simplă milă!)

Ferice de cei milostivi, căci ei vor găsi milă!

PURIFICARE

Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!

NON-VIOLENȚĂ

Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai Lui Dumnezeu!

PRACTICAREA ADEVĂRULUI

Ferice de cei prigoniți din cauza dreptății, căci a lor este Împărăția Cerurilor!

SALVAREA

Ferice va fi de voi când, din cauza Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prigoni şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră!

Astfel, te poți "aşeza" pe fiecare dintre aceste trepte (fericiri) şi pe oricare dintre ele.

Şi poți să-L contempli pe Dumnezeu (stând aşa, în contemplație, pe oricare dintre ele) toată viața ta.

Poate că, într-un târziu, **uneori** vei zări / avea şi unele "luminări" revelatorii de Dumnezeu.

Însă, nu vei avea Revelația Lui Dumnezeu pe calea **Celor 9 (Nouă Fericiri**) decât urcând **treaptă după treaptă – toate cele nouă trepte.**

Căci "fericirea dumnezeiască" este posibilă abia după împlinirea acestor nouă fericiri

(omeneşti, de fapt) astfel: **una câte una şi toate.**

Calea Celor 9 (Nouă) Fericiri este o dublă inițiere, profană şi sacră în Misterul Domnului Dumnezeu – Tatăl Dumnezeu, Fiul Iisus Christos şi Sfântul Duh.

În "Predica de pe Munte", vorbind despre **Fericire** în fața mulțimilor, deci în fața oricui vrea să-L asculte şi să-L urmeze, prin Cuvântul Său, Domnul Iisus Christos s-a arătat a fi ce este: **Fiul Lui Dumnezeu şi Fiul Omului. Unicul Fiu.**

O REMARCĂ

Asaltat de întrebările reporterului binecunoscutului canal de televiziune american "Travel", întrebări referitoare la Biblie şi la posibilele dovezi istorice privind prezența Domnului Iisus Christos în Tibet sau în Kaşmir, în perioada dintre vârsta de 12 ani şi cea de 30 de ani, deci în perioada nedescrisă de Evangheliile sinoptice **–** un tibetan, preot creştin (al unei singuratice capele aflate pe "acoperişul lumii") îi zâmbeşte amabil insistentului interlocutor şi remarcă scurt:

"**Biblia conține istorie, dar nu e o carte de istorie. Biblia conține rețete culinare, dar nu e o carte de bucate. Biblia e o carte a Salvării**."

Mă alătur imediat acestui tibetan preot creştin, dar precizez:

Biblia, în totalitatea ei, este chiar Cartea Salvării.

♓ ♓

CREŞTINUL AMERICAN

CREŞTINUL AMERICAN, în efortul său continuu de a desacraliza lumea, în special lumea creştină, societatea americană a produs cel puțin două "legiferări" majore, anume: **liberalizarea serviciului divin** (cu accent pe liturghie) şi **a rolului preotului în societate** şi **utilizarea predominantă a muzicii gospel** (muzica negrilor de pe plantații, cântată în stil blues şi având text religios) **şi a derivatelor ei, ca muzică religioasă creştină pentru serviciul divin.**

Totuşi, societatea americană nu a reuşit prin aceste "liberalizări" decât să crească în mod propriu (şi original) nevoia umană, firească, de sacru **-** pe scurt: **nevoia de Dumnezeu.**

Se întâmplă în Statele Unite ale Americii acum, în 2001, exact ce a reuşit să producă apariția protestantismului în Europa, adică, binecunoscuta revitalizare şi întărire a catolicismului, dar prin simpatie, şi a ortodoxismului.

Singura diferență constă doar în faptul că, acțiunea venind dinspre laicul pragmatic (care nu uită că "time is money" şi atunci vrea să aibă măcar "fun" la biserică), de data asta, **creştinismul catolic, protestant, dar şi episcopal şi ortodox (împreună şi simultan) sunt revitalizate continuu de presiunea şi acțiunea directă a "inițiativelor" laice.**

♓ ♓

Nu prezint decât acest pro domo:

Se pare că, **în acest început de mileniu III,** (aproape tot**) americanul creştin este singurul creştin care practică voluntar** (nu constant, adevărat, dar încearcă măcar să practice săptămânal) **studiul Bibliei, în cadrul comunității formată din enoriaşii bisericii de care aparține** (îndeobşte aceea la care se duce la liturghia duminicală).

Şi, chiar dacă nu prea înțelege oricine toate sensurile ascunse sau înalt spirituale, ori revelatorii ale Cărții Cărților, chiar dacă nu orişicine se străduieşte prea tare să-şi rânduiască viața creştineşte **–** putem fi siguri însă că (aproape tot) americanul creştin nu pune la îndoială Cuvântul Domnului.

Excepții sunt, însă doar confirmă regula: fiindcă pentru (aproape tot) americanul creştin,

Domnul Dumnezeu Iisus Christos e sacru şi miracolele Lui sunt parte firească a vieții noastre.

DUMNEZEU E VIU

Nici înainte de apariția tiparului, când Biblia era o carte rară la modul propriu; nici după Gutenberg, când, spre exemplu, în Statele Unite ale Americii, în aproape fiecare cameră de hotel poate fi găsită Biblia, creştinul obişnuit n-a avut, nu are şi nici nu va avea habar de diferențele de ordin doctrinar şi deosebirile de ritual dintre catolicism, ortodoxism şi protestantism.

Sau, dacă mai ştie câte ceva, vag, cu titlu informativ, sau doar ca pe o curiozitate **-** în nici un caz aceste diferențe n-au fost, nu sunt şi nu vor fi o problemă a vieții lui.

Chiar şi în aşa-zisele războaie religioase, creştinul de rând nu e decât soldatul de rând, nimic altceva.

Vreau să spun că, de exemplu, dogma **filioque** (dogma romano-catolică privind purcederea Sfântului Duh şi de la Fiul Iisus Christos, nu numai de la Tatăl Dumnezeu), dogma care de secole constituie subiectul vrajbei doctrinare dintre Biserica ortodoxă (care nu admite dogma) şi cea romano-catolică, pur şi simplu îl lasă rece pe creştinul de rând, fie el romano-catolic, fie el ortodox sau protestant.

♓ De asemenea, despre teoriile lutheriene ori calviniste, ori altele la fel protestantiste, care simplifică dogma creştină, sau o neagă până aproape de instituirea stării de "lipsă de dogmă", tot atât de puțin îi pasă şi protestantului obişnuit, precum şi catolicului obişnuit, dar şi ortodoxului la fel de obişnuit. ♓

Dacă omul obişnuit se poate duce în pace la biserică şi poate practica liniştit acel cult creştin în care a fost botezat, restul, privind teorii şi certuri teologice sau de sorginte teologică, nu mai are nici o importanță.

(Repet: chiar şi în conflictele de tip religios majore, cum ar fi aşa-zisele războaie religioase, omul de rând nu e decât un soldat de rând – nicidecum teolog, sau vreun politician cu aere de teolog etc. etc. etc.).

Mai mult, creştinul obişnuit poate trece de la un cult la altul, fără nici o remuşcare, de nici un fel. Un exemplu comun şi frecvent, sunt schimbările de cult datorate căsătoriei.

Creştinul obişnuit judecă simplu şi eficient: "… în fond, nu-mi schimb Credința! "

Căci pentru el, până la urmă tot ce contează este Vechiul şi Noul Testament, Biblia deci.

Dumnezeu Tatăl, Iisus Christos Fiul şi Sfântul Duh rămân aceeaşi Trinitate Sfânta şi de neschimbat pentru creştinul obişnuit, indiferent de cultul creştin căruia îi aparține.

Cu alte cuvinte, pe scurt, pentru omul obişnuit **diferențele de ordin doctrinar, precum şi cele privitoare la ritual, n-au afectat şi nu vor afecta niciodată Credința lui creştină, în esența ei.**

Atunci, de ce mai există şi azi, şi se pare ca vor exista mereu aceste diferențe între cultele creştine?

Fără să intru pe terenul minat al încercării de a explica de ce Biserica nu este întotdeauna o instituție tocmai creştină (cauză directă datorită căreia aceste diferențe provoacă destulă suferință creştinătății), răspunsul meu este acesta:

Cu toate că aceste deosebiri / diferențe nu s-au constituit şi nu vor reuşi nicicând să se constituie în contradicții fundamentale ale creştinismului, **ele sunt absolut necesare**. Chiar dacă omul de rând, creştinul obişnuit le ignoră.

Dar, trebuie bine înțeles că, în fapt, le ignoră aşa cum îşi ignoră suferințele mărunte şi perpetue în viața sa; cum îşi ignoră, la fel de bine, şi bucuriile mărunte, chiar dacă sunt zilnice.

Diferențele doctrinare, dar şi celelalte, ritualice, nu sunt decât acel "ceva" cu semnul plus, sau acel "ceva" cu semnul minus, un fel de ioni catalizatori care **trebuie să existe şi există firesc în creştinismul aflat în continuă mişcare şi schimbare, pentru că lumea creştină este un organism viu, în continuă evoluție şi căutare a stării de echilibru propriu, ca orice alt organism viu din natură.**

Evoluția şi căutarea stării de echilibru propriu sunt perpetue în Credință, Domnul Iisus Christos fiind **etern şi infinit** precum Dumnezeu Tatăl este: "**Eu şi Tatăl una suntem." (**Ioan 10 / 30).

Iar Tatăl Dumnezeu Unul Însuşi este **viu.**

Şi în consecință, este astfel: "**El nu este Dumnezeul morților, ci al celor vii. Tare vă mai rătăciți!"** observă amar Domnul Iisus Christos (Marcu 12 / 27).

CONFESIUNE

Bătrânețe fără tinerețe şi moarte fără de viață, aceasta ar fi existența mea fără Domnul meu Iisus Christos.

FATHER PATRICK

"Pentru a fi un bun creştin", povățuia Father Patrick, "trebuie să înțelegi viața ta ca pe o **continuă uniune şi unitate întru Domnul Iisus Christos**".

Nu îl contrazic. Dimpotrivă, îi mulțumesc cu bucurie.

Dar trebuie să-l explic:

Nu numai să-ți înțelegi viața astfel, dar în primul rând trebuie să lupți pentru a trăi astfel, în **continuă uniune şi unitate întru Domnul Iisus Christos**.

♓ ♓

Înțelegerea va veni de la sine, după luptă sau chiar în timpul luptei.

Şi doar aşa, nu altfel, şansa ta de a fi un bun creştin, ei da, devine treptat reală.

Fără să ştii exact când, vei fi un adevărat creştin.

"… să-l explic", da, fiindcă Father Patrick este un creştin adevărat.

CELEBRAREA SFÂNTULUI PAŞTE

CELEBRAREA SFÂNTULUI PAŞTE pentru fiecare creştin ar trebui să constituie măcar prilejul de a **încerca să fie Iisus Christos**, atât cât ştie şi cum poate mai bine.

Astfel încât, în Ziua Învierii Domnului Iisus Christos, el, creştinul să simtă **re-învierea sa întru Credință.**

JESUS CHRIST SUPERSTAR – 2001

În miercurea Sfântului Paşte a anului 2001, în ziua când, conform tradiției, arhiereii şi cărturarii au ținut sfat să-L piardă pe Domnul Iisus Christos, mi-a fost dat de Domnul să văd (şi să aud), pe micul ecran (canalul Televiziunii publice americane – LPB / PBS) o capodoperă: remake-ul operei rock "Jesus Christ Superstar" (creată în 1970 de binecuvântații – aveau în jur de doar 20 de ani – Andrew Lloyd Webber, muzică, şi Tim Rice, versurile).

Secolul 20 a produs, inspirate de viața Domnului, două evenimente artistice cruciale în cultura umanității: opera rock "Jesus Christ Superstar" (mai sus numită) şi "Evanghelia" cinematografică, "Jesus of Nazareth", creația hăruitului regizor Franco Zeffirelli (avându-l pe uluitorul şi absolut fascinantul Robert Powell, în rolul lui Iisus).

Secolul 21 debutează printr-un film de televiziune realizat în anul 2000 de britanici la "Pinewood Studios"; regia Lady Gale Edwards (director de film Nick Morris; producător Austin Shaw) **–** film pe care eu îl consider o capodoperă pentru toate timpurile. Este remake-ul mai sus pomenit, cel al operei rock "Jesus Christ Superstar".

Dintr-un anumit punct de vedere, acest debut artistic al mileniului care abia începe, depăşeşte net creațiile secolului abia trecut. Astfel, prin tot ce se pune în scenă, de la decoruri, lumini, costume, coregrafie etc. etc. etc. şi sfârşind cu jocul actorilor, text / scenariu şi, nu în ultimul rând, ci, mai degrabă înainte de orice, partiturile soliştilor şi aranjamentul orchestral, toate şi totul aparținând fără doar şi poate prezentului pe care-l trăim şi-l cunoaştem prea bine, **acest tot-binecunoscut metamorfozează acest film într-o stupefiantă mărturie:**

Calvarul Domnului nu s-a petrecut în Ierusalim cu 2000 de ani în urmă.

Calvarul Domnului se întâmplă **chiar acum,** în acest Sfânt Paşte al anului 2001.

Calvarul Domnului este de fapt, un prezent perpetuu viu.

Se pare că nu mai poți face nici o deosebire între lumea antichității iudaice şi romane şi lumea mileniului III.

Şi, într-adevăr, la prima vedere chiar aşa este!

Dar, am scris mai înainte: "se pare". Fiindcă la o analiză atentă constați că tocmai această identitate produce diferențierea vizibilă dintre cele două lumi: identitatea / continuitatea dintre vremurile / timpurile istorice ale lumii noastre întru Credința în Domnul Iisus Christos, produce nemijlocit **conştientizarea tot mai adâncită** a acestei realități indubitabile:

Calvarul Domnului este de fapt, un prezent perpetuu viu.

În consecință, astăzi**, în anul 2001, suntem mai aproape de înțelegerea / trăirea întru Domnul Iisus Christos**, decât cu 2000 de ani în urmă. Şi acest proces continuă.

Căci tot doar o minoritate suntem cei conştienți astfel.

IOAN, 4 / 1 - 3

"Deci, când **Domnul a cunoscut** că fariseii au auzit **că Iisus face şi botează** mai mulți ucenici decât Ioan (deşi Iisus nu boteza El-Însuşi, ci ucenicii Lui), a părăsit Iudeea şi S-a întors în Galileea." (Ioan 4 / 1-3)

Dumnezeu întru Fiul Omului odată cu Duhul Sfânt, adică Iisus Christos Domn Dumnezeu este dovedit în toate Evangheliile prin**: tot ce cuprind Evangheliile.**

Dar, înainte de orice, desigur, chiar prin Cuvântul Domnului Însuşi, spre exemplu, postulatul din Ioan, 10 / 30: **Eu şi Tatăl una suntem.**

Însă, **nicăieri** în Evanghelii **nu mai apare** această formulare prin care naratorul relevă în mod exemplar şi complet "ne-negociabil" **epifania** creştinismului.

Astfel, **deliberat** separându-L pe Domnul de Iisus, Sfântul Apostol Ioan afirmă fără drept de replică:

Dumnezeu din Iisus este Cel care lucrează în Christosul care Îşi împlineşte misiunea.

Christosul este Dumnezeu şi este Fiul Omului şi este Unul.

Aşadar, pe bună dreptate, Iisus şi Christos postulează sec:

Eu şi Tatăl una suntem.

BARABBA ŞI DON CORLEONE

"Vreme trece, vreme vine, / Toate-s vechi şi nouă toate", susura glossa eminesciană.

Într-adevăr, în esență nu-i nici o deosebire între Barabba, cel propus de către Marele Sinedriu spre a fi eliberat în locul Domnului Iisus Christos, la judecata lui Pilat (Barabba, un tâlhar acceptat, apoi eliberat cu urale entuziaste de mulțimea Ierusalimului antic / Ioan 18, 39 - 40), şi "Godfathers"**-** ii, naşii mafioți, propuşi continuu de Hollywood lumii întregi, de vreo 30 de ani încoace.

Publicul, ca şi acum 2000 de ani, manifestă entuziasm şi plăcere la apariția pe marele sau micul ecran a, practic, aceluiaşi tâlhar şi ucigaş de odinioară.

Însă astăzi, "metamorfozat" în luptător pe cont propriu împotriva Sistemului (american acum şi roman cu 2000 de ani în urmă), pe scurt, machiat abil în erou pozitiv.

Nimeni nu neagă performanțele artistice, regizorale sau actoriceşti de vârf ale unora dintre aceste creații cinematografice.

Dar nimeni n-o să-mi poată demonstra credibil că finalmente există o morală "superioară" a acestor filme. Cică, vezi dumneata, …tocmai prin înfățişarea Răului gol-goluț, morala Binelui iese triumfătoare… Aiurea!

Mereu drumul spre Iad a fost pavat cu intenții bune. Şi lumea se-nghesuie pe această autostradă azi, deşi, în Divina sa Commedia, pe Poarta Infernului, Dante Alighieri citea: "Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate!"

Incredibila performanță a lui Satan este Încercarea reuşită de foarte multe ori de a ne convinge ferm că el, Satan, nici nu există.

"Eliberarea lui Barabba" rămâne totuşi cea mai reuşită, tragică şi sinistră cacealma a lui Satan în toată istoria omenirii. Şi, mi se pare normal să-şi dorească repetarea ei ori de câte ori are ocazia s-o facă. Prin "Godfather" unu, doi, trei… sau altfel numiți, ori prin alte puneri în scenă, care mai de care mai fascinante… Cât despre insistența Diavolului? Nu, hotărât lucru, nu cunoaşte oboseala!

Şi totuşi, a apărut ceva nou sub soare:

A apărut acel public care a început să înțeleagă şi să simtă, să fie perfect conştient că "Eliberarea lui Barabba", precum şi toți "Godfathers"**-** ii nu-l ajută decât să urască de moarte neuitatul strigăt al mulțimii: "**Răstigneşte-L! Răstigneşte-L**!" (Ioan 19 / 6)

Fiindcă, "**Sufăr ca Christos pe cruce!**" e pentru unii o realitate **reală**.

MI S-A ÎNTÂMPLAT AŞA…

Destul de recent, mi s-a întâmplat să mă aflu într-o biserică.

O biserică vestită, dintr-un mare oraş european.

Era într-o zi cu soare, pe la ora prânzului. După slujba de dimineață.

Stăteam eu aşa, în genunchi în fața Icoanei Domnului nostru Iisus Christos, acolo, lângă altar. Cu ochii închişi şi palmele împreunate în dreptul inimii.

Da, mă rugam de zor.

Şi mirosea a tămâie. Şi mi-era tare bine.

La început n-am înțeles prea bine ce se întâmplă, fiindcă mă ştiam singur-singurel în biserică.

Dar, în mod sigur, cineva mă bătea zdravăn cu palma pe umăr.

Înger n-avea cum să fie, că nu era zi cu îngeri şi nici măcar eu, care mi-s tare credincios nu cred că îngerii apar aşa, oricând şi oricum.

Aproape odată cu bătaia zdravănă pe umăr, am auzit şi vocea.

Şi mi-am zis că om era acela din spatele meu.

Om care mă mustra aspru şi amenințător bine:

"Ce faci?! Te rogi când ai tu chef, aa…?! Hai, pleacă d-aici! Hai, c-am botez de ținut! "

Evident, botez nu putea să țină decât popa.

Am întors capul.

Popa era. Şi vinețiu de revoltat ce era, mă ațintea cu ochi de mistreț iritat.

Nu i-am răspuns.

I-am luat doar mâna de pe umărul meu şi am continuat să mă rog.

S-a temut să mă mai alunge din fața icoanei, însă, trebăluind cu pregătirea botezului, n-a încetat să mă spurce printre dinți. Tare. Să aud şi eu, dar cum?!

Când am părăsit biserica, sângele nu-mi mai clocotea în tâmple, însă mi le-am simțit ca pe-un clopot de aramă uriaş, lovit asurzitor de ciocanul acelor cuvinte:

Eli, Eli, lama sabachthani?

SFINȚIREA PRUNCILOR

În această lume, de veacuri şi veacuri de acum înainte, datorită Cuvântului Domnului Iisus Christos din Evanghelii, sfințirea pruncilor se înfăptuieşte nu doar prin Sfântul Crăciun cu al său Moş Crăciun, precum şi prin Sfântul Paşte cu al său Iepuraş.

Iată că, au existat şi vor trăi veşnic între creştini, doi oameni cu adevărat curați, buni şi harnici: Sfântul Nicolae şi Sfântul Anton de Padova.

Prin ei se adâncesc mereu, căpătând înțeles tot mai clar Cuvintele Domnului Iisus Christos:

"Lăsați copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriți, căci Împărăția Lui Dumnezeu este a celor ca ei. Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția Lui Dumnezeu ca un copilaş, cu nici un chip nu va intra în ea." (Marcu 10 / 14-15 şi Matei 18 / 3; 19 / 13, Luca 18 / 15)

"**Te laud Tată, Doamne al Cerului şi al Pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți şi învățați şi le-ai descoperit pruncilor**." (Matei 11 / 25 şi Luca10 / 21)

Prin Sfântul Nicolae şi Sfântul Anton de Padova pruncii sunt sfințiți cel puțin o dată mai mult, mereu în lume şi perpetuu întru Credință.

Căci Sfântului Nicolae, **Domnul i-a dat în grijă veşnică bucuria copiilor lumii.**

Iară Sfântului Anton de Padova, **Domnul i s-a aşezat în brațe în chip de prunc**, **dându-i în grijă veşnică în lumea asta sărmanii şi nefericiții în fel şi chip.**

Şi sunt secole de când copiii, sărmanii şi nefericiții în fel şi chip sunt ajutați, fericiți de aceşti doi oameni curați, buni şi harnici şi sfinți ca pruncii întru Iisus Christos.

DESPRE DUMNEZEU

Origenes a scris: "…vom spune cu tot adevărul că, în Sinea Lui, Dumnezeu nu poate fi înțeles şi nici pătruns de mintea noastră omenească. Orice idee ne-am face despre El sau oricum ni L-am putea reprezenta, El este cu mult mai presus decât tot ce putem cugeta despre El."

(**Despre principii I, 1, V**)

Blaise Pascal încerca astfel: "… un punct mişcându-se pretutindeni cu o viteză infinită; căci El este Unul în toate locurile şi este întreg în fiecare loc…", de necunoscut însă ca existență ori natură, "… deoarece El nu are întindere, nici margini." **(Cugetări, 233)**

Pentru Pierre Teilhard de Chardin: Dumnezeu este "Punctul Omega", ca un centru suprem transcendent, şi "… enigmaticul centru al centrilor noştri…" cu patru atribute: autonomia, actualitatea, ireversibilitatea şi transcendența.

Finalmente, Dumnezeu (Omega) este centrul de confluență universală, față de centrul energetic al Universului care este Iisus Christos. **(Christologie şi Evoluție, 1933)**

Ducând lumea către finalitatea ei, deci către "Punctul Omega" (mai scrie strălucitul filosof teolog), evoluția cosmică este un "curent axial", iar Iisus Christos este "Alfa şi Omega" evoluției cosmice.

"Punctul Omega" este deci, Iisus Christos; care este Logosul întrupat.

Dumnezeu întrupat este Iisus Christos.

Iar Karl Jaspers conchide:

"Un Dumnezeu demonstrat nu este Dumnezeu." **(Der philosophische Glaube, 1948)**

Şi vor mai fi fiind multe, multe, destule încercările de definire ale Lui Dumnezeu.

Un lucru e sigur însă: doar El-Însuşi se putea defini exahaustiv astfel:

"**Eu sunt**." (V. T., Exodul 3 / 14).

În acest fel răspunzându-i lui Moise, Dumnezeu epuiza dintr-o tăietură întreg conținutul celor două întrebări prin care mintea umană poate percepe / concepe existența:

Ce sunt?

Cine sunt?

Altfel spus, Dumnezeu se defineşte prin **"Eu" - în afara cunoaşterii umane** şi prin **"sunt" - se află în chiar miezul cunoaşterii umane.**

Cunoaşterea care le unifică indivizibil şi revelatoriu nu este decât Iisus Christos, care, la rândul Său, ne spune simplu:

"… **Eu sunt**." (Ioan 8 / 58)

DOUĂ CUVINTE

Cuvântul "**Dumnezeu**" şi cuvântul "**Credință**" sunt cele două cuvinte care, oriunde şi oricând şi în orice limbă a Pământului, n-au avut şi nu vor avea niciodată o totală acoperire semantică.

Fie că este o semantică propriu-zisă, sau una filosofică, ori una teologică.

Întotdeauna se va găsi contra-argumentul potrivit pentru fiecare explicație oricât de logică, savantă sau artistică ar fi ea. În esență, mai totdeauna acest contra-argument se reduce la întrebările: "Poți demonstra că există?" pentru **Dumnezeu** şi "La ce-ți foloseşte?", pentru "**Credință**".

Există totuşi perechea acestor două cuvinte.

Această pereche de cuvinte este aceea care transformă "**Dumnezeu**" şi "**Credință**" în două realități aflate într-un **raport de perfectă uniune în unitate** şi, singurele de fapt, fundamentale pentru existența umană.

Şi, în orice limbă a Pământului, oriunde şi oricând, ele sunt: **Iisus Christos.**

♓ ♓

CHRISTOCENTRISMUL

CHRISTOCENTRISMUL lui Pierre Teilhard de Chardin **(Le Milieu Divin, 1957)** este explicația şi efectul direct al celui de **al IV-lea Mister creştin**, sau **pleormizarea (Christianisme et Evolution, 1945)** (în conformitate cu noțiunea de **pleorma –** din greacă, plenitudine **–** aşa cum a definit-o primul Sfântul Apostol Pavel / Paul în Efeseni I, 9-10 şi 23).

Celelalte trei Mistere canonice, Creația, Întruparea şi Mântuirea, fiind de-acum cele trei fețe ale **pleormizării –** pe scurt, **ale plinătății / deplinătății Lui Dumnezeu în Iisus Christos.** (**… plinătatea Celui care umple totul în toți.** Efeseni I, 23)

Christocentrismul are deci, sensul clar de **continuă expansiune a Lui Iisus Christos dincolo de Pământ, în întreg Universul.**

Teilhard de Chardin a ajuns la această revelație, plecând de la ceea ce este deja un fapt absolut incontestabil: **universalizarea terestră a creştinismului.**

Şi, astfel, eu unul sunt pe deplin încredințat de existența celui de **al IV-lea Mister creştin**, implicit, de existența **Christocentrismului.**

♓ ♓

Însă, nu pot să nu remarc că, **universalizarea terestră a creştinismului** e un proces departe de a fi încheiat şi că vom putea vorbi despre **Christocentrism** abia când ființa umană va conştientiza efectiv şi responsabil că Iisus Christos este Dumnezeu şi, inevitabil-simultan şi Fiul Omului.

Atunci omul se va re-cunoaşte în Iisus Christos.

Şi **numai această re-cunoaştere** va fi primul pas al omului înspre depăşirea condiției de ființă umană **terestră**, pentru / întru devenirea de ființă umană **universală**.

Doar şi numai prin Iisus Christos întru Duhul Sfânt, omul se va regăsi în Dumnezeu.

Iar Dumnezeu este infinit şi veşnic.

Precum şi Fiul Său, Domnul Iisus Christos.

Iată **Christocentrismul.**

O RUGĂCIUNE

Eu mă rog zilnic astfel:

Domnul meu Iisus Christos întru Tatăl şi Sfântul Duh, te rog ajută-mă ca fiecare clipă a vieții mele să fie aşa: să cunosc că Tu eşti în Tatăl Tău - Tatăl nostru, noi suntem în Tine şi Tu eşti în noi. (Ioan 14 / 20).

Căci astfel voi fi liber.

Mulțumesc Doamne.

DUHUL SFÂNT

DUHUL SFÂNT **este starea de neclintită Credință în meditație şi în acțiune oriunde, oricând şi în orice situație.**

Este Duhul Adevărului pornind înspre noi din Dumnezeu (şi sfârşind în Dumnezeu), **spre a fi în noi prin ruga Lui Iisus Christos. Dumnezeu este Iisus Christos.** (Ioan 14 / 15-17; 26 şi 15 / 26, dar şi 16 / 7; 13-15) şi (Ioan 10 / 30)

Iar Iisus Christos spune:

"**Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în Adevăr ucenicii Mei, veți cunoaşte Adevărul şi Adevărul vă va face liberi."** (Ioan 8 / 31-32)

TIMPUL

Dintre toate atributele Lui Dumnezeu, Timpul este acela care ne sperie cel mai puțin.

Fiindcă, **percepem şi conştientizăm Timpul ca pe o dimensiune spațială autonomă, aflată la dispoziția Lui Dumnezeu doar în măsura în care Îi măsoară existența.**

Cu alte cuvinte, exact cum percepem şi conştientizăm Timpul pentru noi înşine.

Astfel, **în spațiul individual şi terestru** (deocamdată doar pe acestea le ştim) **Timpul Îl umanizează pe Dumnezeu.**

Clement Alexandrinul Îl şi reprezintă astfel:

"**Dumnezeu este un bătrân veşnic, mai bătrân decât toate care sunt**." (Pedagogul, III)

Mai că ne simțim aşa, prin specie, egalul Lui Dumnezeu.

Superbă iluzie.

Însă, doar o iluzie.

♓ ♓

UN GÂND

Sunt muzicieni ale căror creații îmi înfioară deseori sufletul cu simțirea preaînaltă că muzica lor este o parte a acelei diafanizări christice a Cosmosului, despre care scria Teilhard de Chardin.

Le mulțumesc mereu mulțumindu-I Domnului pentru harul lor neasemuit.

Şi, ori de câte ori îi ascult vrăjit, mă rog Domnului Iisus Christos pentru Bach, Mozart, Beethoven, sau din lumea jazz-ului pentru Miles Davis, Keith Jarrett, Jan Garbarek; ori, din lumea rock-ului pentru Beatles, Queen, Carlos Santana; ori, din lumea gospel-lui pentru Mahalia Jackson, Aretha Franklin; sau pentru muzicienii cubani descoperiți de Ry Cooder şi reuniți sub magica formulă "BuenaVista Social Club".

Dar sunt şi alții, destui, pe care nu i-am uitat deloc, însă nu alcătuiesc liste acum.

Toți aceşti oameni şi "geneza" lor prin muzică sunt un dar cu har dumnezeiesc, pentru care cuvintele de mulțumire sunt de prisos.

Te înfiori din cap şi până-n picioare **–** şi mulțumeşti Domnului.

Şi-ți răsună lăuntric muzica aceea, supremă, izvorâtoare de tot:

"**Tatăl Nostru, care eşti în Ceruri…**"

Şi după aceea, "…**Amin**."

Atât.

PSALMUL 119

În afara interpretării sale kabbalah-istice (fiind împărțit în 22 de secțiuni, în ordinea celor 22 de litere ale alfabetului ebraic / fiecare dintre cele 8 versete ale unei secțiuni începe cu aceeaşi literă / cuvântul "orânduire" cu sens de rânduială sau lege a Lui Dumnezeu, apare de 22 de ori în acest psalm), Psalmul 119 este în primul rând **Psalmul chemării Lui Iisus Christos**.

Demonstrația este simplă: oricând veți putea combina patru versete care să alcătuiască **Crucea Legii Lui Dumnezeu din înaintea Lui Iisus Christos.**

Şi, la fel de bine, oricând veți găsi celelalte patru versete care să alcătuiască **Crucea Legii Lui Dumnezeu prin şi întru Harul Lui Iisus Christos (numită şi Crucea Sfântului Duh).**

Suprapunerea celor două cruci (şi asta se întâmplă permanent în textul Psalmului 119) dă imaginea Legii adusă şi comunicată de Moise, împlinită însă şi doar prin Harul adus şi ființat de Iisus Christos.

Iată una dintre exprimările acestei imagini în Psalmul 119:

♓ "**Ferice de cei integri în calea lor,**
care umblă în Legea Domnului." (versetul 1) ♓

continuă cu:

"**Sufletul mi se lipeşte de țarină;**
înviorează-mă, după Cuvântul Tău." (versetul 25)

şi sfârşeşte astfel:

"**Suspin de dor după Mântuirea Ta,**
Doamne,
Şi Legea Ta este desfătarea mea." (versetul 174)
"**Am rătăcit ca o oaie pierdută;**
caută pe slujitorul Tău,
căci n-am uitat poruncile Tale." (versetul 176)

LIMBAJUL FIRESC

Dintre toate cărțile sacre ale acestei lumi (Vedele, Upanişadele, Avesta, Yi Jing, Nikayas, Coranul; şi le enumăr pe acestea care constituie, fiecare, fundamentul fiecăreia dintre marile religii ale lumii), Biblia (Vechiul şi Noul Testament plus textele canonice) se detaşează net la nivel de limbaj - în orice limbă a fost tradusă – prin cel puțin trei calități: **simplitate, literarizare şi accesibilitate.**

Toate trei reprezentate la nivel de existență maxim.

Dacă ar fi să faci o comparație prin prisma celor trei calități menționate mai sus, între Biblie şi celelalte cărți sacre amintite şi să exprimi rezultatul în termeni actuali, poți spune liniştit că: "… în mod incontestabil, Biblia este un bestseller mondial şi că, statistic, are toate şansele să rămână astfel."

Ori, din acest punct de vedere, pot afirma că **Biblia este cartea care a generat limbajul contemporan în integralitatea lui.**

Mă refer astfel, la ceea ce pot numi / defini, astăzi, în 2001, **limbajul firesc.**

Biblia creând **şi răspunzând continuu prin noi întrebări şi noi răspunsuri** şi aşa mai departe, î**n acord cu infinitatea şi veşnicia Lui Dumnezeu**, la toată problematica existenței şi cunoaşterii umane **– conține în fapt toate formele de limbaj uman, de la cel al necesității curente, până la cel matematic şi filosofic. Comprimarea şi sinteza acestor forme într-un limbaj unic – simplu, literar şi accesibil – acesta este limbajul firesc.**

Şi oare Domnul Iisus Christos este altfel decât **firesc,** oriunde şi oricând în lumea asta mare?

MÂNGÂIETORUL

MÂNGÂIETORUL în Evanghelia după Ioan **(în capitolele 14 / 15-17; 26 şi 15 / 26, dar şi 16 / 7; 13-15)**, Duhul Sfânt trimis de Domnul Iisus Christos, după Înălțarea Sa, este numit în greceşte, **Parakletos**, adică, Cel care susține cauza altuia şi îl ajută.

În versiunile englezeşti ale Evangheliei după Ioan, Duhul Sfânt este numit **Counselor,** sau **Advocate,** sau **Helper,** deci Sfătuitorul, ori Susținătorul, ori Ajutătorul.

În româneşte, **Mângâietorul** este numit Duhul Sfânt.

Dincolo de admirabila plasticitate a limbii române, o dată mai mult dovedită astfel, eu stau şi mă minunez la acest cuvânt **aşa găsit**, fiindcă el defineşte exhaustiv Duhul Sfânt, dar şi pentru că exprimă în modul cel mai înalt omenesc şi artistic înțelegerea şi aşteptarea cu inima a Milei Domnului nostru Iisus Christos.

Şi iată, la fel de admirabil, aşa cum ştiu de la învățătorul meu Nicolae Steinhardt, fie el binecuvântat în veci, tot românul spune:

"Miluieşte-mă Doamne, căci nepricepându-mă la nici un răspuns, aceasta este ruga mea."

MÂNTUIRE ŞI SALVARE

Între **Mântuire** şi **Salvare** eu fac o distincție clară şi de neîncălcat.

Domnul Iisus Christos este **Domn Mântuitor** prin jertfa sa pe cruce, dar **Mântuirea** produsă atunci şi perpetuată veşnic prin actul / taina **Euharistiei** este doar instituirea **Noului Legământ** dintre Dumnezeu şi noi, cel al punerii Legii sub Harul Domnului, pentru împlinirea ei.

Cu alte cuvinte: **prin jertfa Domnului Iisus Christos suntem răscumpărați, însă nu salvați încă.**

Domnul Iisus Christos este şi **Domn Salvator**, fiindcă: **prin Cuvântul şi Jertfa Domnului Iisus Christos ştim sigur că există calea salvării individuale, care este Domnul Iisus Christos.**

Domnul este Salvarea.

Însă, omul trebuie să practice individual calea salvării sale.

Practica este Credința întru Domnul Iisus Christos în inimă, suflet, minte şi faptă.

Salvarea individuală prin Domnul Iisus Christos, întru Tatăl şi Sfântul Duh, are ca şi consecință directă re-modelarea lumii şi orientarea ei către / pentru Salvarea omului ca specie.

♓ ♓

Pare atât de simplu, încât apare a fi la îndemâna oricui… vrea asta.

Chiar aşa şi este.

Doar că, "simplu", nu înseamnă "simplist".

PAROUSIA

(**Matei 24; Marcu 13; Luca 21 / 5 – 36; Ioan 14 / 3; 18; 28 şi 17 / 24; Apocalipsa toată, dar subliniat în 1 / 7 – 8; 22 / 7; 12 - 13; Psalmul 22 şi 50)**

În istoria creştinismului s-au întâmplat multe catastrofe – poate mai multe şi mai cumplite decât în istoria oricărei alte religii – dar, cu adevărat cataclisme au fost doar trei şi toate trei cu caracter clar de genocid: primul şi al doilea război mondial şi comunismul.

Iar ultimul, comunismul – cel mai îngrozitor dintre toate, de neegalat prin performanțe antichristice.

Comunismul se detaşează net şi victorios față de celelalte două cataclisme printr-un unic, inegalabil record, anume, trădarea desăvârşită a Domnului Iisus Christos printr-un acord tripartit care a alcătuit (şi încă funcționează) trinitatea antichristică distrugătoare de om întru Credință.

Iată acest acord perfect articulat: trădarea Bisericii în numele păcii creştine care conserva credința; de fapt, pactul de neagresiune în numele conservării liniştii şi privilegiilor personale ale clerului; trădarea creştinului, devenit partizan comunist în numele promisiunii marxist-leniniste care, evident, abunda în mesaje de tip eschatologic şi milenarist (şi care ♓ implătoşată / mascată astfel, convinge şi cucereşte; iar comunismul, zâmbind frumos, preia rolul social-cultural al Bisericii, ♓ dar ocupă triumfător şi poziția Statului de sorginte creştină, înlăturându-l fără negocieri şi fără compromisuri politice, însă cu preluare de mijloace economice totală şi necondiționabilă); trădarea creştinului, ne-devenit partizan comunist şi care, în numele luptei sale creştine împotriva comunismului, a abordat şi practicat cu detaşare patriotică sloganul: "Fiecare creştin pre limba lui piere!"

Din mai multe puncte de vedere conținute în cele mai sus notate, se poate afirma fără ezitări că, Apocalipsa a fost consumată "aproape în întregime" în spatele Cortinei de Fier.

"Aproape în întregime", deoarece, revoluțiile sau mai precis, mişcările de tip revoluționar din Europa lui decembrie 1989, nu au marcat nicidecum sfârşitul definitiv al comunismului.

Sub o formă sau alta, fie numită, "tranziție postrevoluționară", fie, "tranziție postcomunistă" sau în alt fel, în funcție de necesitățile discursului politologic, tentativa de resurecție a comunismului este însă constantă în țările europene ex-comuniste.

Cât despre comunismul asiatic, ori cel al Americii latine, sau cel african, de la formele sale cele mai autentice şi până la derivatele lui (deci în punctele sale esențiale, adică dogma şi consecințele ei maligne) a rămas neschimbat. Încă există aşadar, peste tot în lume focare de infecție active.

Astfel, în mod evident, tratamentul anti-comunist este incomplet şi puțini sunt aceia care realizează necesitatea imperioasă a existenței unui vaccin anti-comunist eficient.

Omenirea pare să fi preferat însă, vaccinul uitării rapide… Ieftin şi extrem de la îndemână…

Procesul-de-Pocăință al Bisericii şi al creştinului, partizani marxist-leninişti declarați până nu de mult în țările europene ex-comuniste, întârzie să apară.

Peste cei aproape 50 de ani de crime odioase se aşează încet, încet o "diafană" linişte "creştină"…

Satan a biruit în această bătălie lăsând, cum spune psalmistul: "… omul să biruie!"

Din fericire mai sunt destui cei care se roagă astfel: "Doamne, nu lăsa omul să biruie!"

Sunt convins că trezirea va exista. Omul întru Dumnezeu va birui asupra sa-însuşi, biruind răul din el.

Parousia va fi posibila doar atunci.

Însă până la trezire va fi cale lungă. Şi spinoasă.

Vidul de Credință nu se umple cu Credință doar bătând din palme.

Fiindcă actul Credinței începe cu responsabilitatea şi etica ta, complet asumate de tine față de aproapele tău, cel aflat în nevoie de Dumnezeu.

Iar morala iubirii de semen ca pe tine însuți, aşa cum superb şi imparabil o prezintă Sfântul Apostol Pavel în "Epistola I-a către Corinteni, cap. 13: Întâietatea dragostei", înseamnă dobândirea puterii de jertfă comparabilă cu aceea a Domnului Iisus Christos pe cruce.

♓ O, da, trezirea nu se ştie cât va dura şi cât de dureroasa va fi. Iar în această privință, Mircea Eliade are perfectă dreptate: ♓

"Creştinismul se adevereşte a fi netăgăduit religia "omului căzut": şi aceasta în măsura în care omul modern este iremediabil integrat în istorie şi în progres, şi unde istoria şi progresul sunt un progres, implicând amândouă abandonarea definitivă a paradisului arhetipurilor şi repetiției." (Le Mythe de L'Eternel Retour, cap. IV, La terreur de l'histoire)

Nimeni nu ştie ziua Parousiei.

Iisus ne spune:

"**Cât despre ziua sau ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii care sunt în cer, nici Fiul, ci numai Tatăl**." (Marcu 13 / 32)

Ori poate **–** fiindcă am convingerea fermă că nu sunt singurul şi nu suntem doar o mână de oameni cei care credem astfel **–** Parousia a şi început.

Căci aşa cum Credința este eminamente individuală, nu poate fi altfel Parousia.

Domnul Iisus Christos adaugă:

"**Luați seamă: vegheați şi rugați-vă, căci nu ştiți când va veni timpul acela!"**

(Marcu 13 / 33; Matei 24 / 42 şi 25 / 13; Luca 12 / 40 şi 21 / 34; Romani 13 / 11 şi 1 Tesaloniceni 5 / 6)

Grea treabă!

S-ar putea ca în Statele Unite ale Americii sau în România să aibă loc alegeri anticipate; s-ar putea ca în Balcani să reizbucnească războiul naționalist; s-ar putea ca brusc China să se alieze temeinic cu noua Rusie; s-ar putea ca din Anglia să mai apară vreun nou virus mai ciudat şi mai distrugător decât "boala vacii nebune" sau "foot-mouth disease"; s-ar putea ca în Africa foametea şi AIDS şi războaiele civile să ducă la constituirea primei carantine continentale din istoria omenirii; s-ar putea să crească din nou prețul benzinei; s-ar putea să fluctueze rata şomajului; s-ar putea ca economia mondială să se blocheze din cauza unui imbatabil virus de computer; s-ar putea ca sexul şi educația de orice fel să devină simple chestiuni de adaptare individuală la realitățile virtuale ale cyberspațiului; s-ar putea ca premiile Oscar să devină mai importante decât cele Nobel; s-ar putea ca Olimpiada să devină o nouă Bursă mondială; s-ar putea ca lectura unei cărți tipărite să devină o problemă insurmontabilă etc. etc. etc. şi aşa mai departe, ca să nu mai vorbim de toți acei "s-ar putea" cotidieni şi individuali, nenumărați şi veşnic schimbători, dar niciodată parcă în bine…, nu-i aşa?

Vor fi mereu motive de somn plumbuit… Ca al ucenicilor Domnului Iisus Christos în Grădina Ghetsimani (Matei 26 / 40-41; Marcu 14 / 37-38; Luca 22 / 45-46).

Şi aşa cum spuneam:

♓ Încă nu există nici măcar încercarea vagă de a se iniția vreun Proces-de-Pocăință al Bisericii şi al creştinului, foşti partizani marxist-leninişti în țările europene ex-comuniste, unde milioane şi milioane de oameni au murit în închisorile comuniste, în lagărele de muncă forțată sau pe marile şantiere ale ex-societății comuniste multilateral dezvoltate… De parcă Arhipelagul Gulag ar fi fost… Disneyland… ♓

Peste cei aproape 50 de ani de crime odioase se aşează încet, încet o "diafană" linişte "creştină"…

Impenetrabilă parcă la Cuvântul Domnului:

"**Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaşte Adevărul şi Adevărul vă face liberi**." (Ioan 8 / 32)

TOLERANȚA CREŞTINULUI

Chiar dacă în cugetarea anterioară acesteia, "Parousia", mărturisesc fără echivoc despre vina societății creştine în istoria umanității, trebuie însă a nu ne feri / teme să recunoaştem şi să susținem şi celălalt adevăr incontestabil:

Creştinismul este cea mai tolerantă religie a lumii, de la începuturi şi până în acest timp al Mileniului III.

Într-adevăr, vina este vină şi răscumpărarea trebuie plătită. **Integral**.

Şi, cu toate că plata nu e făcută întotdeauna la timp şi cash şi însoțită de scrise declarații de pocaință creştină, ea se face totuşi… până la urmă: **integral**.

Exemple doveditoare sunt arhisuficiente şi vă solicit să deschideți orice enciclopedie de istorie mondială pentru a vedea care au fost răscumpărările şi cum au fost plătite, în timp una câte una. Insist: **integral**. Cum au fost imediat (ulterior) interpretate şi folosite aceste plăți, aceasta este deja altă poveste, în care acordurile dintre părți fiind mutuale, dacă a existat vreo vină, putem vorbi de o vină comună sau, de interese comune… Moment în care, îndeobşte, factorul politic şi militar îl exclud fără menajamente pe cel religios.

De ce este însă creştinul cel mai tolerant credincios al acestei lumi?

Pentru cel puțin acest unul şi simplu motiv, aflat oricând la îndemână oricărui "necredincios", şi anume că, deşi creştinul nu aparține religiei cu cel mai mare număr de adepți în această lume, totuşi **singurele organizații mondiale de tipul** "Organizația Mondială a Sănătății", "Crucea Roşie", "Comisia Helsinki pentru Drepturile Omului", "Amnesty Internațional", "UNESCO", "UNICEF", "Premiile Nobel", "United Nations High Commissoner for Refugees" şi altele asemenea zeci, sute în lume, **sunt toate creații ale lumii creştine**, nicidecum musulmane, hinduse, buddhiste, taoiste sau sintoiste.

S-ar putea să mă înşel, însă nu cred că îmi puteți arată **nici măcar o singură organizație de binefacere cu caracter internațional şi de anvergură realmente mondială, care să fie creată din inițiativa ne-creştina.** Repet şi subliniez: creată din inițiativa ne-creştină…

O, desigur, că există răspunsul acesta: "Era de datoria societății creştine să facă toate astea, fiindcă vina ei este imensă…", şi urmează, bineînțeles, enumerări ale dezastrelor provocate de creştini în expansiunea lor de-a lungul veacurilor.

Nimeni nu a negat această vină, dimpotrivă prin recunoaşterea ei am început această cugetare.

Nu, nu întreb dacă ceilalți, lumea celorlalte religii, nu au cumva şi ei partea lor de vină în catastrofele şi cataclismele care au devastat omenirea de-a lungul istoriei ei.

Trebuie să remarc însă că, **vina societății creştine nu e singulară şi mai ales, nu e veşnică.**

Eu cred că, orice răscumpărare **odată plătită integral**, nu implică în nici un fel responsabilități ulterioare față de cel (re)compensat, oricare ar fi ele cele reclamate în plus, dar mai ales cele cu **caracter de binefacere**. Şi ca să fiu în deplin acord cu felul în care lumea modernă înțelege binefacerea, adaug şi întăresc, **binefacerea gratuită**.

Aşadar, toleranța creştinului nu este o consecință a vinei societății creştine față de restul lumii, ci dimpotrivă, **toleranța creştinului este o consecință a vinei lui Iuda față de Domnul Iisus Christos, cu alte cuvinte, a vinei individuale de a fi acceptat ispita lumii care nu are nevoie de Domnul Iisus Christos.**

Iar Domnul nostru Iisus Christos este toleranța însăşi.

♓ ♓

APOSTOLUL NEAMURILOR

Dacă nu ar fi existat, Sfântul Apostol Pavel (Paul) ar fi trebuit inventat.

Sunt patru motive irecuzabile pentru a susține sentința de mai sus:

1. fără Apostolul Pavel, creştinismul avea toate şansele să rămână o religie a evreilor, fie ei elenişti sau iudeo-creştini;

2. fără Apostolul Pavel, cel mai mare imperiu al antichității, Imperiul Roman nu ar fi fost cucerit în totalitatea sa de către creştinism (altfel spus şi în adevăr – Imperiul Roman s-ar fi destrămat, dar n-ar fi fost cucerit niciodată de vreo altă putere antică, singurul său cuceritor, dar şi cel care l-a menținut mai întâi sub forma Imperiul Bizantin, în sudul şi răsăritul Europei, Asia Mică, până în 1453; dar mai apoi, şi ca Sfântul Imperiu Roman al Europei occidentale până în 1806, a fost fără doar şi poate – creştinismul); iar creştinismul fără această cucerire nu ar fi devenit religie universală, încă din zorii existenței sale;

3. fără Apostolul Pavel, creştinismul nu ar fi devenit, la doar câțiva zeci de ani (anii 57 – 58 AD) de la răstignirea, moartea, Învierea şi apoi Înălțarea Domnului Iisus Christos, urmată de Coborârea Sfântului Duh, o religie care să se afle în posesia unei doctrine clare şi accesibile, explicând pe înțelesul fiecărui creştin de la apostol şi până la neofit, învățătura Domnului; aşadar, fără geniul teologic al Apostolului Pavel, Epistola către Romani (58 AD), Epistola I-a către Corinteni şi Epistola II-a către Corinteni (56-57 AD) nu ar fi posibilă existența teologiei creştinismului în formele ei actuale, dar şi în cele viitoare;

4. (în ultimul rând, însă pentru a fi, chiar în primul rând:) fără Sfântul Apostolul Pavel, mesajul idealului creştin, cel mai spinos în împlinire, iubirea aproapelui tău ca pe tine însuți, avea şanse maxime să fi rămas inteligibil întrutotul doar Domnului Iisus Christos, Singurul care l-a putut practica efectiv în viața Sa pământeană; ori, pentru acest adevăr christic suprem, singurul care a aflat forma de exprimare inteligibilă pentru oricine în lumea asta, creştin sau nu, este Sfântul Apostolul Pavel, în capitolul 13 (Întâietatea Dragostei) al Epistolei I-a către Corinteni; să ne amintim doar acest pasaj:

"**Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval răsunător.**

Şi chiar dacă aş avea darul prorociei şi aş cunoaşte tainele şi toată ştiința; chiar dacă aş avea toată credința încât să mut şi munții, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic.

Şi chiar dacă mi-aş împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi nu aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic." (I Corinteni 13 / 1-3)

Mai e ceva de adăugat despre Sfântul Apostol Pavel?!

Poate doar atât: chiar dacă ar fi fost inventat, fără dragoste întru Christos, omul acesta n-ar fi fost… să fie aşa: Pavel, apostol şi Sfânt.

SĂ-L FEREASCA DUMNEZEU…

Pe creştinul laic care ar dori să-şi lămurească sieşi dogmele, schismele, cultele, ereziile, noile doctrine, dar la fel de bine şi în privința celorlalte "lucrări" vechi, sau viitoare ale Bisericii.

Şi să-l ferească Dumnezeu de două ori mai tare pe omul nostru creştin dacă ar încerca să înțeleagă tot ce înseamnă politichia Bisericii în politică, economie – adică războaie şi alte crime săvârşite în Numele Domnului.

Şi să-l ferească Dumnezu de trei ori mai mult tot pe acest mirean dacă şi-ar vâra nasul unde nu-i fierbe oala, cu alte cuvinte în socotelile personale şi credința popilor, călugărilor, episcopilor, arhimandriților, mitropoliților şi papilor…

Fiindcă, toate aceste sforțări ale sale de biet creştin **care crede că poate cu mintea sa hrănită şi luminată doar de înțelepciunea cărturarilor şi a fariseilor, să înțeleagă mai repede şi mai uşor** imensa povară a lumii pe care o poartă odată cu Evanghelia sa Domnul Iisus Christos, ei bine, da, imediat şi fără ocolişuri, toate acestea nu l-ar duce decât sub muchia de cuțit care nu iartă **-** ghilotina dintre Credință şi necredință.

Iar acolo nu te mai poate salva de la decapitare decât acest strigat disperat:

"**Cred, Doamne, ajută ne-credinței mele!**" (Marcu 9 / 24), dar numai dacă aste cuvinte țâşnesc din inima ta credincioasă până la urmă Domnului tău, Iisus Christosul nostru.

Şi abia după aceea, cu mintea eliberată de inima ta întru Credința, întreabă-te…

SINGUR…

CHENOZA

Definiția **chenozei** este dată în mod genial de către Sfântul Apostol Pavel (Paul) în Epistola către Filipeni, capitolul II, "Smerenia Lui Christos", cu precădere în paragrafele 5 – 8.

Se cuvine totuşi această lămurire:

Fiind "Cel care este" sau, "Eu sunt" (Exodul III, 14)**, Dumnezeu conține totul şi este totul, deci, simultan, se conține pe El-Însuşi.**

Numai astfel a fost posibilă **chenoza** (grecescul "kenosis" = deşertare, condiție de smerenie, de umilire).

Şi datorită **chenozei** a fost posibilă Învierea şi Înălțarea Domnului nostru Iisus Christos, dar tot numai astfel a fost şi este mereu posibilă Pogorârea Sfântului Duh, a Mângâietorului trimis de Domnul asupra noastră. Pentru Salvarea noastră.

Chenoza **fiind deci asumarea stării de om în ascultare de Dumnezeu Tatăl, de către Domnul Iisus Christos Însuşi, trebuie să fie şi este o condiție sine qua non a Credinței noastre.**

Dar, pe scurt, chenoza noastră trebuie a fi precum Sfântul Apostol Pavel (Paul) spune simplu:

"**Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slava deşartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi.**

Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci şi la foloasele altora." (Filipeni 2 / 3-4)

Din nefericire, astăzi ne aflam încă în conul de negură al unui Secol 20, în care chenoza creştinului a devenit o rara avis.

Când crezi că se va risipi negura?

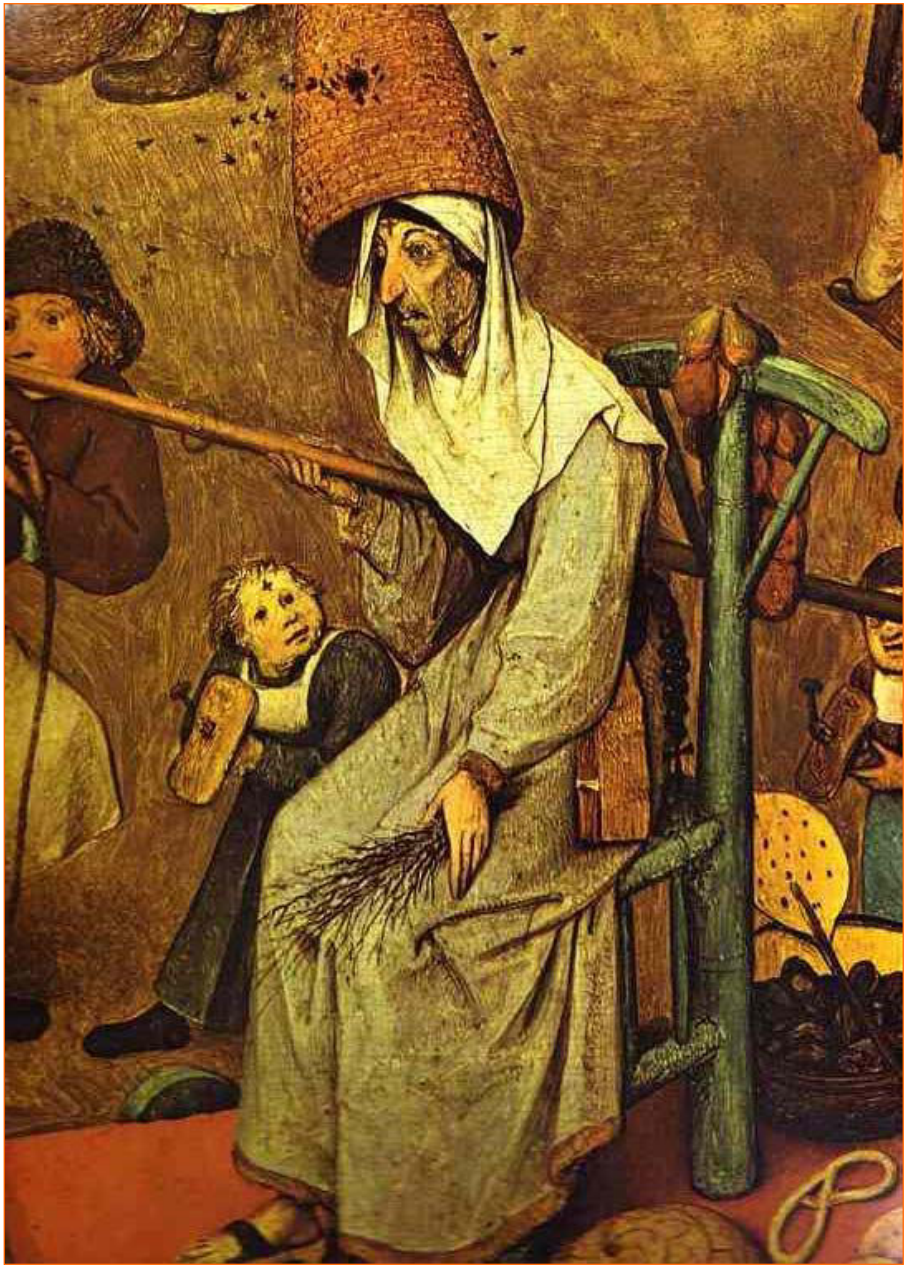

AŞ ŞOPTI DOAR…

Dacă într-una dintre zilele acestui an 2001, oriunde aş fi şi în orice ipostază m-aş afla, Domnul nostru Iisus Christos mi s-ar înfăţişa pe neaşteptate, singurul lucru pe care l-aş putea face **-** în rest stana de piatră parcă aş fi **-** este acesta: aş şopti doar, "Domnul meu şi Dumnezeul meu" precum Toma a şoptit, când Domnul i-a cerut să-I atingă rănile sângerânde…

(Ioan 20 / 27-28)

ISPITIREA LUI SATAN

În diversitatea existenței sale, Satan este **aproape** infinit, **doar Dumnezeu fiind infinit şi bun.**

Astfel, cel mai straşnic mod de a-l ispiti pe Satan să vină asupra ta şi să te locuiască, este acela de a-ți spune:

"Răul nu este decât ce-mi pot imagina eu despre rău. Iar omul îşi poate imagina orice!"

Fiindcă acest "**aproape** infinit" care defineşte diversitatea existenței lui Satan ca fiind totuşi limitată, s-ar putea (însă nu e deloc sigur!) să definească doar istoric capacitatea omenirii de a imagina răul, dar în nici un caz, subliniez, în nici un caz nu defineşte corect puterea / capacitatea individuală de a imagina răul.

Întotdeauna mintea unui singur om a imaginat răul (sub mai toate formele accesibile imaginației lui, chiar şi forma de "bine" a răului) până la limita acelui rău îndreptat împotriva sa însuşi şi împotriva celor care constituie obiectul dragostei sale.

Dincolo de această limită, întotdeauna L-a căutat disperat pe Dumnezeu.

Unii L-au găsit, până la urmă.

Alții, nu.

♓ Aşadar, **întotdeauna devine inimaginabil de rău, acel rău pe care-l consideram perfect imaginabil.** ♓

Şi orice rău **perfect** imaginabil conține în el - cu certitudine – sămânța "ispitirii lui Satan".

De aceea îți reamintesc cititorule cuvintele Domnului Iisus Christos:

Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt al Lui Dumnezeu.

Să te închini numai Domnului Dumnezeului tău şi numai Lui să-l slujeşti.

Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău!

(Luca, "Ispitirea Lui Iisus Christos", 4 / 4, 8, 12)

CARTEA LUI IOV

Din Vechiul Testament, este cuprinsă total şi tragic de necuvântat, în crucea celor doar patru cuvinte strigate de Domnul Iisus Christos răstignit, înainte de a-şi încredința Duhul Lui Dumnezeu Tatăl:

Eli, Eli, lama sabachthani?

Adică, "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?" (Matei 27 / 46; Marcu 15 / 34, dar şi Psalmul 22 / 1, căci până şi în clipa morții Iisus rostea din Vechile Scripturi…)

Fiecare dintre noi este Iov. Ştim asta.

Ce nu ştim?

Nu ştim să fim Iisus pe cruce.

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

De pe Muntele Taborului (Matei 17 / 1 - 8; Marcu 9 / 2 – 8; Luca 9 / 28 – 36), nu i-a ajutat cu nimic pe Petru, Iacov şi Ioan să nu adoarmă buştean în Grădina Ghetsimani, în noaptea dinaintea răstignirii Domnului. Deşi, Domnul Iisus Christos Însuşi îi rugase fierbinte să Îl vegheze tot timpul, cât El se ruga către Tatăl, în chiar ceasul premergător sărutului lui Iuda.

Dar…,

Schimbarea la Față i-a ajutat să ajungă în Momentul "Grădina Ghetsimanai".

Şi să se simtă apoi vinovați de prinderea Domnului Iisus Christos şi de răstignirea Lui.

Pentru că astfel, mai târziu să realizeze cu adevărat Învierea Domnului Iisus Christos şi misiunea lor în lume.

De ce au fost aleşi tocmai aceştia să fie martorii direcți ai **Schimbării la Față**?

Fiindcă, se ştie prea bine, Petru şi cei doi frați, Iacov şi Ioan, toți pescari, au fost - odată cu Andrei fratele lui Petru - cei dintâi chemați de Domnul Iisus Christos Însuşi, să devină "pescari de oameni". (Matei 4 / 18 – 22).

Şi, totodată, fiindcă au fost şi cei mai apropiați ucenici ai Domnului, discipolii Lui preferați, de la chemarea lor şi până la **Înălțarea** Lui.

Iar rolul lor ulterior, ca apostoli, a avut o însemnătate covârşitoare pentru existență şi răspândirea creştinismului în lume, pentru naşterea religiei creştine însăşi.

E suficient să ne amintim că:

Petru a fost desemnat de Domnul Iisus Christos Însuşi să fie conducător al Bisericii în lume (Matei 16 / 15 – 19 şi Ioan 21 / 15–17). Iar Ioan este ucenicul cel mult iubit de Domnul, cel care şi-a sprijinit capul pe pieptul Domnului la **Cina cea de Taină**; şi care a fost luat de Domnul la El (Ioan 21 / 20 – 22). Precum tot el este Ioan Evanghelistul, autorul celei de a IV-a Evanghelii (personal o consider cea mai importantă din punct de vedere teologic şi filosofic), dar şi al celebrei Apocalipsa. Iar Iacov este considerat şi celebrat ca sfântul protector al Spaniei. Pelerinajele la Iacov au fost cele mai însemnate pelerinaje creştine ale Evului Mediu.

Aşadar, pentru aceşti oameni, viitori apostoli şi viitori sfinți creştini, cei mai iubiți ucenici ai Domnului şi, practic, **conducătorii discipolilor Domnului Iisus Christos, Schimbarea la Față s-a produs având asupra lor exact acelaşi efect, ca şi "arătarea" Lui Dumnezeu pe Muntele Horeb, asupra lui Moise.**

Cu alte cuvinte, **Schimbarea la Față a fost prima inițiere în Misterul Epifaniei, deci al Întrupării de Dumnezeu în Iisus Christos – inițiere fără de care Evanghelia nu ar fi fost posibilă aşa cum am primit-o şi cum o ştim până în ziua de azi.**

Iar Sfântului Apostol Petru nu i s-ar fi încredințat cheia Porții Raiului…

PILDA FIULUI RISIPITOR

(Luca 15 / 11–32)
Este parabola perfectă despre ateul sau agnosticul în căutare de Dumnezeu şi de regăsire de sine.
Aproape fiecare bun creştin a debutat prin a fi un fiu risipitor.
Mulțumesc, Doamne.

A FI ÎNTRU LUMINĂ

Uitându-mă în jurul meu, dar şi la mine însumi în acest an 2001, de foarte multe ori am fost şi sunt încă obligat să constat cu mare amărăciune că totuşi, după două mii de ani de Credință creştină, nu sunt prea mulți cei a căror umbră este într-adevăr umbra.

Domnul Iisus Christos oftează:
Aşa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mari trebuie să fie întunecimile!
(Matei 6 / 23)

ÎNVIEREA LUI LAZĂR

(Ioan 11 / 1–46 / Moartea şi învierea lui Lazăr) este **cel mai important miracol al Evangheliilor**, î**nfăptuit de Domnul Iisus Christos înainte de Învierea Sa.**

Şi, totodată, este **cea mai frumoasă şi cea mai dramatică poveste a Evangheliilor**, î**nainte de Răstignire**.

Cel mai important miracol al Domnului înainte de Învierea Sa – pentru simplul motiv că: dincolo de importanță şi semnificațiile covârşitoare ale demonstrației învierii din morți înfăptuite de Iisus "din Nazaret", dovedindu-se El astfel întru toată puterea şi harul Său a fi Însuşi Christosul (Ioan 11 / 23 – 27; 40), nu numai în fața discipolilor, dar şi în fața mulțimii de iudei, dintre care mulți intenționau să-l ucidă cu pietre (Ioan 11 / 8); aşadar, dincolo de această demonstrație a Epifaniei, în acest episod biblic:

Domnul Iisus Christos înfăptuieşte pentru Sine şi pentru martorii Săi – repetiția actului Învierii Sale.

Pentru Sine, fiindcă înainte de a înfăptui învierea lui Lazăr mort de patru zile şi pesemne intrat în putrefacție deja (Ioan 11 / 39), Iisus Christos S-a înfiorat în Duhul Său, S-a tulburat şi a plâns (Ioan 11 / 33; 35; 38).

Apoi, ridicându-Şi ochii spre cer, a rostit tot pentru Sine:

"**Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat."** (Ioan 11 / 41)

Iar pentru discipolii săi şi ceilalți viitori martori ai Răstignirii, Morții şi Învierii Sale, apoi ai Înălțării Sale:

"Ştiam că totdeauna Mă asculți, dar vorbesc astfel pentru mulțimea care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis." (Ioan 11 / 42)

Repetiția actului Învierii Sale, aşa cum apare în "Moartea şi învierea lui Lazăr" (şi aşa cum a fost completată prin evenimentele ulterioare ei, de la Intrarea în Ierusalim şi până la Învierea propriu-zisă, urmată de Înălțare şi de Coborârea Sfântului Duh), este deci în mod evident, **cel mai important miracol înfăptuit de Domnul Iisus Christos în fața mulțimilor -** deoarece datorită acestui miracol, **la nivel de subconştient individual şi colectiv, Învierea Lui Christos devine un act absolut posibil pentru Cel care S-a dovedit a fi Fiul Lui Dumnezeu.**

Mai mult decât atât, prin repetiția actului Învierii Sale, **la acelaşi nivel subconştient se creează deja starea de aşteptare a Învierii lui Christos** (care poate să însemne deja începutul aşteptării Parousiei).

Totodată, repetiția Învierii Domnului, a determinat în mod decisiv şi profetic decizia preoțimii iudeilor de a-L ucide pe Cel care le amenința puterea şi privilegiile, pe Cel în care ei au recunoscut cel mai repede Christosul, Fiul Unic al Lui Dumnezeu.

"… Caiafa, care era mare preot în anul acela, le-a zis:

'Voi nu ştiți nimic; nici nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru popor şi să nu piară tot poporul." (Ioan 11 / 49 – 52), **astfel împlinindu-se Evanghelia.**

"Moartea şi învierea lui Lazăr" **- cea mai frumoasă şi cea mai dramatică poveste a Evangheliilor**, **înainte de Răstignire** …

Deoarece, niciunde în această Evanghelie, dar nici în celelalte, nu îl vei mai găsi pe Domnul Iisus Christos chiar înainte de Intrarea în Ierusalim aşa: nu-L vei afla pe Domnul tulburat, înfiorat, cu lacrimi în ochi auzind **deja**, trăind **aievea**: "**Răstigneşte-L! Răstigneşte- L!**" (Ioan 19 / 6)

GRIJA ZILEI DE MÂINE

"Deci nu vă îngrijorați, zicând:

Ce vom mânca? sau: Ce vom bea? sau: Cu ce ne vom îmbrăca?, fiindcă pe toate acestea ne-credincioşii le caută. Tatăl vostru Cel ceresc ştie că aveți nevoie de toate aceste lucruri.

Căutați mai întâi Împărăția Lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Nu vă îngrijorați deci pentru ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei." (Matei 6 / 31 – 34)

Domnul Iisus Christos ne spune clar, simplu, fără echivoc ca suntem dintotdeauna în posesia dreptului de a decide cine vom fi şi cum vom trăi.

Aşadar, **liberul arbitru a existat şi va exista mereu pentru om!**

Sfântul Ioan Damaschin (cca 675 - 750) avea perfectă dreptate concluzionând astfel:

"**Dumnezeu prevede totul, dar nu predestinează totul!**" (Dogmatica II / 30)

Iar omul nu prevede nimic, însă luptă din răsputeri să predestineze totul…

Ne-credința omului îi spune omului: eşti Dumnezeu!

Într-adevăr: ajunge zilei necazul ei!

ATRIBUTELE LUI IISUS CHRISTOS

În timpul vieții sale ca om şi Dumnezeu, Iisus Christos a înfățişat lumii patru atribute decisive pentru împlinirea Genezei Evangheliei (ca şi Cuvânt creator-divin şi salvator al Domnului; apoi ca document fundamental al viitoarei dogmatici creştine şi al Bisericii; şi extrem de important, ca istorie a vieții pământene a Domnului / modelul uman exemplar / continuând existența evenimentelor cheie ale apariției creştinismului **–** cum sunt Naşterea, Schimbarea la Față, Cina cea de Taină, Răstignirea, Moartea, Învierea şi Înălțarea Domnului, dar şi anunțarea Coborârii Sfântului Duh).

Aceste patru atribute sunt:

Iisus vindecător
Iisus ocrotitor
Iisus călăuzitor
Iisus Mântuitor = Iisus Christos.

Odată cu apariția şi manifestarea ultimului chemat dintre apostoli, singurul inițiat direct de către Domnul Iisus Christos după Înălțarea Sa la Dumnezeu Tatăl, deci inițiat în "Ceruri" (II Corinteni 12 / 1 – 9), desigur este vorba despre Sfântul Apostol Pavel (Paul), supranumit şi Apostolul Neamurilor, dar şi Primul Teolog al Creştinismului, aşadar, odată cu apariția epistolelor pauliniene (scrise între anii 58 - 63 d. Christos) ("…documentul cel mai vechi şi cel mai important al Bisericii primitive…" **–** Mircea Eliade, Istoria Credințelor şi Ideilor religioase, vol. II, cap. 28: 221 **-** Naşterea Bisericii), şi datorită lor, însă, în egală măsură, dacă nu cumva chiar mai mult decât se crede îndeobşte, şi datorită "Evangheliei după Ioan" (scrisă între anii 96 – 98 d. Christos), dar şi "Apocalipsei" (scrisă de acelaşi autor între anii 94 – 95 d. Christos), **deci după Înviere, Înălțare şi Coborârea Sfântului Duh, atributele Domnului Iisus Christos devin, sunt şi rămân veşnic acestea**:

Iisus Christos – Domn Biruitor al Răului
Iisus Christos – Domn Biruitor al Morții
Iisus Christos – Domn al Învierii
Iisus Christos – Domn al Luminii
Iisus Christos – Domn al Vieții
Iisus Christos – Domn al Înțelepciunii
Iisus Christos – Domn al Păcii
Iisus Christos – Domn al Speranței
Iisus Christos – Domn Mântuitor

Iisus Christos – Domn al Salvării
Iisus Christos – Domn al Slavei
Iisus Christos – Domn al Credinței
Pe scurt, reamintindu-ne cuvintele Domnului Iisus Christos Însuşi:
Eu şi Tatăl una suntem. (Ioan 10 / 30)

♓ ♓

METANOIA

Cuvânt provenit din grecescul "metanoia" = schimbare de sentimente; remuşcare; regret; căință.

Ca noțiune bisericească (în conformitate cu explicațiile dicționarelor), **metanoia** este definită astfel: … schimbare a spiritului, înnoirea minții; orientarea fundamentală a vieții, prin care se ajunge la îndumnezeire.

Eu încerc altfel:

Metanoia nu este, cum mulți îşi imaginează, starea de grație dumnezeiască în care se află ascetul, sfântul sau martirul.

Aceasta stare de grație dumnezeiască va fi asupra ta, numai dacă izbândeşti să înalți până la Dumnezeu Credința ta. Şi asta doar Domnul Dumnezeu ştie când, cum şi dacă se va întâmpla. Dacă e "da", vei afla şi tu. Doar tu. Dacă e "nu", vei afla şi atunci. Tot aşa.

E drum lung şi anevoios tare până la starea de grație dumnezeiască…

Metanoia este însă cu siguranță, aşa cum Sfântul Apostol Luca, în Evanghelia sa, ni-L înfățişează pe Domnul Iisus Christos în Ghetsimani:

"**Şi fiind în luptă grea, Se ruga şi mai fierbinte. Şi sudoarea I se făcuse ca nişte picături mari de sânge, care cădeau pe pământ**." (Luca 22 / 44)

Metanoia este dorința, voința şi lupta de a te naşte a doua oară – întru Iisus Christos.

Şi nu numai sfinții recunoscuți de Biserică sunt aceia care au cunoscut **metanoia.**

Fiindcă, totuşi, în cele din urmă, **metanoia este şi o stare a rugăciunii întru Credință.**

Iar Credința este eminamente individuală şi neîmpărtăşibilă.

Şi nu doar sfinții din calendar se roagă Domnului.

PSALMUL 50

(Un psalm al lui Asaf)

Este această cântare, de fapt, un mesaj concis despre Parousia.

Îl consider, **singurul** între toți psalmii, astfel conceput.

Chiar mai direct şi mult mai tăios decât faimosul Psalm 22, în care se vesteşte deja Naşterea, Viața pământeană, Răstignirea, Moartea, Învierea şi Re-venirea Domnului Dumnezeu Iisus Christos.

Psalmul 22, fiind cântarea lui David, unde, dintr-un bun început (pre)auzim tragicul strigat al Domnului pe cruce chinuit:

"**Eli, Eli, lama sabachthani?"** (Matei 27 / 46)

Psalmul 50 este în schimb, chiar mesajul Lui Dumnezeu Tatăl despre Mântuire şi Parousie.

Şi, prin Cuvântul Lui Iisus Christos poate fi uşor regăsit / confirmat în Evanghelii: Matei 24; Marcu 13; Luca 21 / 5 – 36, Ioan 14 / 3; 18; 28 şi 17 / 24. Dar îl aflăm şi în Apocalipsă, subliniat anume în capitolul 1 / 7 – 8 şi 22 / 7; 12 – 13.

Psalmul 50 începe astfel:

"**Dumnezeu, da, chiar Dumnezeu,**
Domnul a vorbit…" (Psalmul 50 / 1)

Şi sfârşeşte simplu şi limpede – dumnezeieşte:

"**Cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela Mă preamăreşte; şi celui ce îşi pune în rânduială calea, îi voi arăta Mântuirea Lui Dumnezeu**." (Psalmul 50 / 23).

Iată cum, pentru toți aceia care înțeleg Cuvântul Domnului şi Îl trăiesc, Îl practică, aceste spuse ale Domnului Iisus Christos:

"**Nu vă voi lăsa orfani, voi veni la voi**." (Ioan 14 / 18) capătă miez, lumină şi se vor împlini.

De fapt, se şi împlinesc.

PROOROCII MINCINOŞI

Spune Domnul Iisus Christos:
"**Vedeți să nu vă înşele cineva!**
Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, zicând:
'Eu sunt Christosul!'
Şi vor înşela pe mulți." (Matei 24 / 4 – 5; Marcu 13 / 5 – 6; Luca 21 / 8)
"**Se vor scula mulți prooroci mincinoşi şi vor înşela pe mulți**." (Matei 24 / 11)
Aşa este.
Acest început de Mileniu III este o dovadă mai mult decât elocventă.
Începând cu predicatorii diverselor culte şi secte, aceia care plini de râvnă şi de farisei ca exaltare se dau de ceasul morții gesticulând şi răcnind cu Biblia în mână în fața microfoanelor, asurzind mulțimile adunate pe stadioane.
Continuând cu alții care citează din Vechiul şi Noul Testament şi comentează Scripturile de parcă ei şi numai ei, fiecare dintre ei ar fi autorul de necontestat al sfintelor texte; de parcă fiecare dintre ei este posesorul legitim şi de necontrazis al adevărului despre lume şi Dumnezeu, în vreme ce zeloşii lor sponsori şi producători de televiziune şi alții din tagma lor, din mafia lor depun milioane de dolari prin băncile americane şi elvețiene.
Şi terminând cu politicienii, leaderi sau nu, dar bine, temeinic secondați şi binecuvântați de înalte fețe bisericeşti, fără a-i uita însă pe prelații consacrați şi bisericile lor tradiționale, iată, acest an 2001 abundă în mărturii despre dreptatea cuvântului christic al Evangheliei privind proorocii mincinoşi.
Dar, mă vei întreba:
- Bine, bine, dar cum să-i recunoaştem?! Fiindcă nu o dată, dar aproape mereu sunt extraordinar de convingători. Vezi bine, sunt mii şi sute de mii de oameni, mulțimi întregi care îi ascultă şi îi urmează. Doar vorbesc în numele Domnului, nu-i aşa?
Iar eu te voi povățui aşa:
- Caută un loc de linişte şi pace. Undeva sub cer senin şi înconjurat de liniştea pădurii, dacă se poate. Sau altundeva. Dar să ai linişte şi pace. Şi, mai ales, să fii singur. Dacă ai ajuns să respiri uşor şi împăcat în acel loc, atunci încearcă să te întrebi ce este şi cum arată **smerenia întru Dumnezeu.**
Dacă vei afla cam ce este şi cam cum arată **smerenia întru Dumnezeu** vei şti că, **acesta este semnul clar şi distinctiv şi de neconfundat al proorocului adevărat.**
Dar nu cumva să uiți, am zis "cam ce este şi cam cum arată", fiindcă: **smerenia desăvârşită n-a avut decât Unul Iisus Christos, Fiul Lui Dumnezeu.**

ÎN VIDUL NECREDINȚEI

Întru Domnul Dumnezeu Iisus Christos, trăind zi de zi, vei fi până la urmă copacul din mijlocul câmpiei: mai devreme sau mai târziu, da, vei fi lovit de fulger.

Şi vei vedea Lumina abia atunci.

Mistuit de flăcări.

"UCENICUL PE CARE-L IUBEA IISUS"

(Ioan 21, 20 - 22) este fiul pescarului Zevedeu şi fratele Sfântului Apostol Iacov, deci, Sfântul Apostol Ioan Evanghelistul.

De ce însă, cel pe care-l iubea Domnul, în mod evident mai mult decât pe ceilalți?

Un preot american a răspuns simplu:

"…pentru că aşa cum arată Evanagheliile, oriunde este pomenit numele lui Ioan, în toate acele momente evanghelice, cruciale dealtfel pentru orice creştin, Chemarea primilor ucenici, Schimbarea la Față, Cina cea de Taină, Trădarea lui Petru şi Judecata Sinedriului, Crucificarea, Învierea şi Ultima întâlnire cu ucenicii la Marea Tiberiadei – ei bine, Ioan nu face nimic deosebit… Da, nimic deosebit în afară de a fi permanent în prezența Domnului…"

Într-adevăr, nimic deosebit, în afară de: A FI PERMANENT ÎN PREZENȚA DOMNULUI.

E suficient.

Ioan nu are întrebări de pus, nu are rugăminți, nu are împotriviri şi aşa mai departe.

Dintr-un bun început, încă de la alegerea sa ca ucenic de către Domnul Însuşi, Ioan lăsa totul şi sta lângă Domnul. Mereu sta aşezat alături. Şi cu dragoste necondiționată. Practic, n-are nevoie de cuvinte sau de altceva. Ştie că Domnul îi dă totul. Iar Domnul ştie să răsplătească acest devotament al iubirii întru Credință.

A fi permanent în prezența Domnului este a trăi permanent întru Iisus Christos.

Da, e suficient.

Şi Domnul te va iubi ca pe Ioan.

Vei fi: **ucenicul pe care-l iubeşte Domnul Iisus Christos**.

Crezi ca e imposibil?

OMUL TEHNOLOGIC

Predominant în acest nou mileniu, atotputernic şi părintele legitim al cyber-omului, ştie prea bine că întreaga lui tehnologie de vârf nu înseamnă nimic când natura se-nfurie, de cele mai multe ori, uite-aşa din senin. Şi, fie că e pregătit, fie că e luat pe nepregătite, omul tehnologic cu toată tehnologia sa de vârf de fiecare dată nu se poate împotrivi, nu poate contraataca nici măcar o simplă furtună, darămite un uragan sau un tsunami, ori un cutremur.

Toate sunt însă în Puterea Domnului Dumnezeu.

Dovezi?!

Din plin. Şi în Scripturi, şi în istorie sau diverse literaturi, dar şi în realitatea zilnică.

Caută şi vei afla.

Dar în Evanghelii, capitolul "Potolirea furtunii" (Matei 8 / 23-27; Marcu 4 / 35 – 41 şi Luca 8 / 22 –25), după ce este trezit din somn ucenicii speriați de moarte, că se vor scufunda, şi după ce mustra scurt, autoritar vântul şi valurile năpustite cu furie asupra corabiei, potolindu-le "ca prin farmec", Domnul Iisus Christos întreabă:

"**Unde vă este Credința?" (**Luca 8 / 25)

Întreb şi eu astfel:

Astăzi, în anul 2001, câți dintre noi aprind o simplă candelă întru Credința lor, înainte de a apăsa pe butonul "Start" al telecomenzii televizorului?

Vă imaginați cum va fi când comenzile pentru televizor vor fi telepatice…?

CLONARERA LUI IISUS CHRISTOS

Dincolo de faptul că, şi fără nici o demonstrație sofisticată, vorbim despre o apostazie în carne şi oase, "Clonarea lui Iisus", sau "Proiectul T2K" al grupului ocult "The Second Coming Project" (cu site pe Internet **www.clonejesus.com**, unde puteți afla că un ADN, presupus a fi fost al Lui Iisus şi extras din relicvele sfinte, va fi injectat în ovulul unei fecioare, în 26 aprilie 2001, iar astfel Iisus va reveni pe Pământ în 25 decembrie 2001), este pur şi simplu imposibilă fiindcă:

Dumnezeu este Cel care este. El este. (Exod III / 14)

Iisus Christos este epifania Lui Dumnezeu.

Ori epifania a fost posibilă prin imaculata concepțiune datorată Sfântului Duh.

Ori Sfântul Duh este de la Dumnezeu şi de la Iisus Christos, Fiul Său Unic.

Deci, **doar Dumnezeu Însuşi se poate (auto) întrupa.**

Ar mai fi de adăugat că:

Pentru agnostic – Dumnezeu este incognoscibil. Iar pentru ateu – Dumnezeu nu există.

Aşadar, "Proiectul T2K" este total irelevant pentru ei.

Până la urmă, avem de a face deci, cu o gogomănie fără seamăn…?!

Spune însă romanul, "…e proşti, dar e mulți!" şi mai râde: "…prostul nu e prost destul, până nu e şi fudul!"

Aşa e. Dar mie nu-mi prea vine să râd. Aceste două remarci populare surprind perfect două realități sinistre: fascismul şi comunismul.

Care, la început, au părut a fi nişte "gogomănii fără seamăn"…

"**Vedeți să nu vă înşele cineva!"** ne avertiza Domnul Iisus Christos. (Matei 24 / 4)

DOMINUS JESUS

16 Iunie 2000, Vaticanul aproba documentul "Dominus Jesus – Despre Universalitatea şi Unitatea Mântuitoare a Lui Iisus Christos şi a Bisericii."

36 de pagini în care, de fapt, se proclama ca definitivă, irevocabilă şi infailibilă Doctrina Romano-Catolică. Şi, odată cu toate aceste atribute "divine", fireşte, se reafirmă Biserica Romano-Catolică ca fiind unică şi suverană deținătoare a adevărului Credinței în lume.

Pe scurt, tot ce nu e Vatican, e Biserică doar cu îngăduința Vaticanului, sau în caz contrar este erezie, New-Age etc.

Spre exemplu, Biserica Ortodoxă şi cea Anglicană (această ultima, în mod clar şi declarat, de fapt tot, romano-catolică), cu suverană compasiune sunt îngăduite şi recunoscute ca Biserici, doar pentru că, "în conformitate" cu voința divină, ei bine, Vaticanul se consideră Biserica Lui Christos **lucrătoare şi în** aceste două Biserici (cel puțin la fel de vechi şi la fel de bogate, valoroase în tradiție teologică, istorie şi importanță precum şi Biserica Romano-Catolică).

Iată că, Marea Schismă (1054, când Biserica Română şi Biserica Bizantină s-au anatemizat şi s-au excomunicat reciproc) e mai vie ca oricând.

♓ Iată că, nici Inchiziția n-a murit deloc, doar a hibernat un pic. Fiindcă acest document a fost conceput şi emis de către "Congregația pentru Doctrină şi Credință" (din cadrul Vaticanului), instituție care înlocuieşte, în fond, "Sfântul Oficiu", adică Inchiziția. ♓

Iată astfel că, de 2000 de ani rămân la fel de dureroase, chiar tragice, adevărurile răspicat rostite de Domnul Iisus Christos - acuzând prelații acelor vremii, dar şi profețind pentru succesorii lor de astăzi: "**Vai de voi! Pentru că zidiți mormintele prorocilor pe care i-au ucis părinții voştri. Prin aceasta mărturisiți că încuviințați faptele părinților voştri; căci ei au ucis pe prooroci iar voi le zidiți mormintele**." (Luca 11 / 47 – 48; Matei 23 / 29; 31)

"Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați luat cheia cunoştinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei care voiau să intre, i-ați împiedecat." **(Luca 11 / 52; Matei 23 / 13)**

"**Vai de voi, cărturari şi farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele care nu se văd şi peste care oamenii umblă fără să ştie."** (Luca 11 / 44; Matei 23 / 27)

QUO VADIS, DOMINE?

"Faptele lui Petru" (scriere din tradiția creştină, apărută în jurul anului 190 şi care, pare-se, l-a inspirat şi pe prozatorul polonez, laureat al Premiului Nobel pentru literatură, Henryk Sienkiewicz când a creat în 1896, faimosul său roman "Quo vadis?" tradus în mai toate limbile Pământului), povestesc că, un anume vrăjitor, Simon Magul s-ar fi înfruntat cu Sfântul Apostol Petru (Simon) în fața Curții imperiale a lui Nero. Vrăjitorul pare-se ar fi încercat să imite prin levitație Înălțarea la Cer a Domnului nostru Iisus Christos.

Sfântul Apostol Petru, se spune că, l-ar fi lăsat să leviteze până la o anumită înălțime, după care, prin Puterea Sfântului Duh l-ar fi prăbuşit pe "fachirul" lui Nero, zdrobindu-l de pietre (Petru = piatră, stâncă = Petros / petra în greceşte; după botezul Domnului, care a înlocuit Simon cu Kephas / în aramaică = piatra).

Desigur, Nero l-a condamnat la moarte pe apostol. Nu oricum, ci prin crucificare.

Dar, Sfântul Apostol Petru n-a stat prea mult pe gânduri şi a încercat să-şi piardă urma.

Adică, să-şi salveze viața dând bir cu fugiții.

Pe drum i se arată însă, Domnul Iisus Christos păşind în sens contrar direcției în care tare se mai grăbea, el, apostolul Domnului.

Sfântul Apostol Petru se opreşte totuşi şi Îl întreabă nedumerit pe Domnul: **Quo vadis?**

Domnul Iisus Christos îi spune cu tristețe că se îndreaptă spre Roma, unde va fi din nou răstignit, însă acum de Nero, pentru a spăla ruşinea ucenicului său. Cel căruia, după cum bine ştim, nu numai că îi încredințase ferm "mieluşeii" şi "oile" Lui (Ioan 21 / 15 –17), dar îl şi prevenise, îl pregătise să înfrunte moartea ca martir creştin, apostol şi fost ucenic de mare încredere al Domnului (Ioan 21 / 18-19).

Sfântul Apostol Petru se întoarce la Roma şi se predă crudului Nero.

Este crucificat în circul lui Nero.

Dar – aşa cum ceruse el - însuşi – cu capul în jos.

Pentru că, îi spusese el lui Nero, nu merită cinstea de a muri precum Mântuitorul şi Domnul nostru Iisus Christos.

De atunci avem Crucea Sfântului Petru.

Superbă poveste.

Aproape stranie: căci, mulți, foarte mulți dintre noi, cei care Îl vor întâlni, chiar din întâmplare, pe Domnul nostru Iisus Christos păşind în "sens contrar" direcției în care îi grăbeşte nevoie mare viața lor, tare mă îndoiesc că vor fi destui aceia, cei care vor fi dispuşi, vor avea curajul să-L întrebe: Quo vadis, Domine?

BERTRAND RUSSELL

În cartea sa, apărută în 1927, "Why I am not a Christian" (De ce nu sunt creştin), Bertrand Russell (1872 – 1970), matematicianul, filosoful şi laureatul Premiului Nobel pentru literatură, neobositul luptător pentru pace declara:

"**Pot afirma cu toată convingerea că religia creştină, aşa cum este organizată în bisericile ei, a fost şi este încă principalul duşman al progresului moral în lume**."

Aşa cum bine sesizează în "Dicționarul său de Mitologie generală", Victor Kernbach, aceasta este declarația unui **ateu afectiv.**

Fiindcă, în adevăr, Bertand Russell nu a negat nicicând în mod clar, explicit şi definitiv existența Lui Dumnezeu, implicit a Domnului Iisus Christos. Dimpotrivă, în cartea sa, "Problemele filosofiei" singurele **propoziții** care-i pun probleme, care scapă logicii demonstrațiilor sale, sunt **propozițiile despre Credință**. Şi Bertrand Russell, recunoaşte asta în scrierile sale.

De aceea cred totuşi că Bertrand Russell a fost ceea ce s-ar putea numi mai degrabă, un **agnostic sceptic jucând în rolul unui ateu afectiv.**

Luând în considerație doar două "mărunte" informații biografice ale acestei personalități accentuate, extrem de creatoare şi de iconoclastă toată viață ei, şi anume: faptul că Bertrand Russell a fost crescut şi educat într-o familie aparținând înaltei aristocrații britanice (societate a cărei viață era de neconceput fără Credință şi Biserică, fără Capela familiei şi preotul familiei), fiind chiar nepotul binecunoscutului om politic, liberalul Lord John Russell (autorul vestitei Legi a Reformelor Sociale din 1832, lege liberală, dar creată în deplin spirit şi morală creştine) şi, având el însuşi titlul de Conte Russell; apoi, faptul că formarea şi primele sale creații / performanțe notabile ca matematician şi filosof s-au desăvârşit la faimosul colegiu "Trinity College" (Colegiul Trinității **-** evident, este vorba despre Sfânta Treime creştină) al Universității Cambridge; şi că tot la acest colegiu (unde a fost coleg cu nu mai puțin celebrii filosofi G. E. Moore şi Ludwig Wittgenstein) a devenit mai întâi cercetător**–**asistent, iar mai târziu profesor şi cercetător, având astfel toate oportunitățile să-şi creeze valoroasa operă matematică, filosofică şi literară, şi iată că, doar aceste două simple informații biografice dovedesc fără tăgadă că Bertrand Russell este şi el unul dintre acei oameni de excepție creați de vechi şi tradiționale familii creştine; precum şi de vechi şi tradiționale universități creştine; care, la rândul lor, sunt creații ale unei vechi şi tradiționale societăți creştine, în cazul lui, aristocrația britanică creştină.

Dacă cineva descoperă vreo vină morală a religiei creştine în toate cele mai sus amintite; dacă vede cum Biserica a funcționat ca duşman al progresului moral în toate acestea care țin de educația şi performanțele profesionale ale lui Bertrand Russell, sincer îl rog să-mi deschidă şi mie ochii…

Iar "Premiul Nobel" pentru literatură, cu care a fost onorat Bertrand Russell, i-a fost acordat de Academia Suedeză pentru Literatură **-** a Regatului Suediei, regat creştin **-** prestigioasa instituție despre care nu țin minte să fi fost fondată de ne-creştini suedezi…

Şi care academie, în spiritul moralei şi toleranței creştine, a dăruit prestigiosul premiu la atâția şi atâția artişti declarați atei sau botezați în alte religii.

Pe de altă parte, instituțiile cu care Bertrand Russell a colaborat, s-a ajutat efectiv şi eficient în luptă sa pentru pacea mondială, tot instituții creştine au fost, sunt şi vor rămâne aşa. Instituții care au acționat şi acționează în spiritul moralei creştine. Cel puțin eu aşa ştiu. Nu am ştire despre colaborarea lui Bertrand Russell, spre exemplu, cu instituții musulmane pentru promovarea păcii în lume.

Chiar dacă Biserica este, ca instituție un organism cu multe şi grave păcate (şi niciodată nu am ezitat să critic această stare, nu am şovăit să lupt împotriva acestor malformații), totuşi, nu putem vorbi cu mâna pe inimă, nu putem argumenta onest despre o morală a ei malignă, a-socială, distrugătoare de progres moral în lume.

Aşa cum a definit-o Însuşi Domnul Iisus Christos, Biserica este un organism viu, în continuă evoluție.

Biserica este un organism viu, evolutiv, creat pentru oameni şi din oameni, de Dumnezeu întru Fiul Său Domnul nostru Iisus Christos prin lucrarea Duhului Sfânt.

Deci, **prin însăşi definiția ei este exclus ca Biserica să fie o frână pentru progresul uman în totalitatea să, dar cu atât mai mult pentru progresul moral al omenirii**.

Asta chiar în ciuda păcatelor ei ca instituție. Iar oamenii, numai din greşeli învață. Da, acesta este un truism, recunosc. Dar este un truism atât de necesar – mereu.

Mie declarația lui Bertrand Russell nu îmi apare ca fiind neapărat amorală, dar în mod absolut evident este lipsită de orice **fair-play.** Oricare ar fi pro-domo-ul său.

Bertrand Russell ca matematician şi filosof a fost toată viață fidel principiului filosofic al lui William of Ockham, principiu supranumit şi "Briciul lui Ockham", care spune: "**Entities are not to be multiplied beyond necessity**." (Entitățile nu trebuiesc multiplicate dincolo de necesitate.)

Din nefericire, atunci când a acuzat Biserica, implicit, religia creştină ca fiind principalul duşman al progresului moral în lume, Bertrand Russell nu a înțeles că acest "brici" este la fel de bun şi pentru conştiința lui, pentru morală sa ca om măcar; dacă nu este de folos conştiinței şi moralei lui de matematician şi filosof şi pacifist celebru, aşadar, pentru acea persoană publică având acute responsabilități morale şi sociale.

Deşi cartea care conține această gravă acuzație a fost publicată când autorul avea frumoasa şi matura vârsta de 55 de ani, eu încă tot o mai consider doar dovada unui teribilism infantil, accidental.

Un accident mai ciudat în biografia unui mare matematician filosof şi artist. Doar atât.

Şi Domnul Îşi iartă întotdeauna copiii.

Cu precădere pe cei furioşi şi teribilişti şi de geniu.

CRUCEA CREŞTINĂ

Crucea – simbol arhaic complex, existând încă în anul 3500 înainte de Christos, probabil originar din Sumer.

Aşa afirmă dicționarele.

Altfel, fie cruce simplă, fie cruce cu brațele frânte şi rotița în sens **invers** mersului acelor ceasornicului (svastika indiană, din sanscritul "svastika" = cruce frântă, spre deosebire de svastika hitleristă, rotița în sensul mersului acelor ceasornicului – înspre, în pământ, deci), **crucea a fost mereu simbol arhetipal al spiralei nesfârşite către şi întru Dumnezeu.**

Crucea creştină apare sau se autodefineşte ca simbol creştin, când în 312 după Christos, înaintea unei bătălii cu Roma, împăratul Constantin cel Mare al Bizanțului, a văzut pe cer o cruce inscripționată astfel: **in hoc signo vinces!** (Sub acest semn vei învinge!)

Şi a învins categoric.

De atunci începând, acestea au fost cuvintele înscrise pe majoritatea flamurilor şi blazoanelor, emblemelor creştine.

Teilhard de Chardin (într-o scrisoare din 1952, despre un viitor eseu "Le Sens de la Croix"), observa: "…Crucea care devine – fără a înceta, dimpotrivă, să fie semn de expiere, compensatoare a Răului – simbolul specific şi complet al Evoluției / o Evoluție 'deschisă şi personificată' /".

Dar dincolo de toate acestea, datorită jertfei Domnului nostru Iisus Christos pe cruce, crucea creştină este şi va rămâne, prin facerea semnului crucii (gestul de descriere al semnului crucii asupra ta-însuți, dar şi asupra celor înconjurători şi înconjurătoare), **actul de recunoaştere, acceptare şi reiterare / retrăire continuă a jertfei Domnului Iisus Christos pe cruce.**

Facerea semnului crucii aşadar, semnifică acceptarea şi afirmarea Mântuirii prin Harul Domnului Iisus Christos; deci, existență Noului Legământ cu Dumnezeu, Legământul Iubirii Christice.

Etern.

RUINA

Starea de ruină a unui om nu e altceva decât **o stare de ne-încredere** în Domnul Dumnezeu Iisus Christos.
Deci, este **o stare de ne-Credință**.
Poate fi un simplu status quo.
Sau, o permanență.
Permanența se obține uşor: pactul cu diavolul.
Conservarea acestei permanențe este ladul. în viață, şi după moarte.
Dar, **starea de ruină a unui om, sau chiar a mai multor oameni, nu înseamnă nicidecum starea de ruină a Omului.**
Dacă citim cu atenție "observația" Sfântului Apostol Pavel (Paul):
"**Dar legea a intervenit ca să se înmulțească greşeala; iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo Harul s-a înmulțit şi mai mult; pentru că, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot aşa şi Harul să stăpânească prin dreptate, dând Viața Veşnică prin Iisus Christos, Domnul nostru."** (Romani 5 / 20 - 21), vom realiza că ni s-a oferit oportunitatea ideală (prin posibilitatea de concretizare a acestei oportunități în toate planurile existenței noastre) să eliminăm definitiv starea de ne-Credință.
Se poate afirma deci, că **starea de ruină a Omului este imposibilă**.
Atâta timp cât există Iisus Christos.
Iisus Christos este veşnic.
Doar cheamă-L.
Să locuiască în tine – veşnic.

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

(Luca 24 / 51; Marcu 16 / 19; Ioan 6 / 62; Faptele Apostolilor 1 / 9) de pe Muntele Măslinilor, în a 40-a zi de la **Învierea Domnului**, este actul divin fără de care, 10 zile mai târziu, **Coborârea Sfântului Duh (**Faptele Apostolilor, cap. 2) trimis de la Tatăl Însuşi întru şi în Numele Domnului Iisus Christos Însuşi (Ioan 14 / 15-26, **Mângâietorul**), nu ar fi fost posibilă.

Fără Înălțarea Domnului, urmată de Coborârea Sfântului Duh datorată Domnului Iisus Christos creştinismul nu ar fi fost posibil. Pentru simplul motiv că, altfel, fără cele două miracole christice ulterioare crucificării, discipolii săi ar fi fost lipsiți de puterea şi ghidul spiritual întru Domnul Iisus Christos.

Lipsiți deci, de Harul de la Tatăl-Dumnezeu, dăruit de Iisus Christos Fiul Unic al Lui Dumnezeu-Tatăl.

Fără acest Har (botezul christic cu foc) – misiunea lor în lume (ființarea creştinismului) ar fi fost imposibilă. Ei, ucenicii fără de acest "botez" fiind ce altceva? decât simpli oameni. Ca atâția alții fără de Dumnezeu.

Aşadar, slava **Înălțării Domnului Iisus Christos la Tatăl!**

Ar trebui să ne bucurăm şi să celebrăm fiecare a şasea joi după duminica Paştilor, în fiecare an. Aşa cum îşi îndemna Domnul Iisus Christos ucenicii: "**Ați auzit că v-am spus: Mă duc şi voi veni la voi. Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că Mă duc la Tatăl, fiindcă Tatăl meu este mai mare decât Mine. Şi v-am spus aceste lucruri acum, înainte de a se întâmpla, pentru ca atunci când se va întâmpla, să credeți**." (Ioan 14 / 28 – 29)

Ar trebui să ne bucurăm şi să celebrăm…

Astăzi însă, noi am cam uitat ce au înțeles până la urmă ucenicii Domnului…

Mai ales că această zi de joi e o zi a săptămânii… lucrătoare…

Pentru mai toți dintre noi, astăzi, în 2001 – această a şasea joi de la **Înviere,** nu e decât o zi oarecare.

Iar eu îmi aduc aminte şi celelalte cuvinte ale Domnului: "**Nu voi mai vorbi mult cu voi, căci vine Prințul lumii acesteia şi el n-are nimic în Mine**." (Ioan 14 / 30).

Iartă-ne, Doamne.

LEGĂMÂNTUL FAUSTIC

Goethe a trudit 60 de ani, plămădind cu inima, sufletul, cugetul şi cu toată puterea ființei lui poemul filosofic "Faust", ca pe o fantastică şi neprețuită mărturie despre ce înseamnă a te lepăda de Credința ta întru Domnul Dumnezeu.

Mai precis, despre ce înseamnă legământul de sânge cu Mefistofeles, alias Satan.

Deşi este o capodoperă a culturii umane din toate timpurile şi peste timp, se poate ca "Faust" (pumn, în limba germană) să facă prea rapid knock-out înțelegerea omului obişnuit. Mai ales astăzi, la început de mileniu III, când a citi cap-coadă o carte de bună şi adevărată beletristică (nicidecum geniala dramă filosofică sculptată de Goethe) ei bine, ăsta-i adevărul, o astfel de lectură a devenit o performanță cam ciudată şi de neinvidiat.

Atunci, eu îți propun avertismentul simplu al Domnului Iisus Christos:

"**Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ține numai la unul şi va disprețui pe celălalt. Nu puteți sluji Lui Dumnezeu şi lui Mamona**." (Luca 16 / 13, dar şi Matei 6 / 24)

Fiindcă, ultrauzitatul şi repede, mult prea repede îmbrățişatul îndemn: "Fă-te frate cu dracul până treci puntea!" (îndemn care nicicând nu a avut şi nu are semnificația lui "**Fiți dar prudenți ca şerpii şi fără răutate ca porumbeii**" (Matei 10; 16), sfat dat de Iisus ucenicilor trimişi în apostolat), a fost, este, va fi veşnic întotdeauna şi fără putință de scăpare doar atât: **Da, treci puntea, dar plătind prețul unei frății fără de sfârşit!**

Şi e suficient atât.

Deoarece necazurile pot apărea mereu, din te miri ce, şi e atât de comod să poți trece puntea imediat, fără prea mare bătaie de cap …

Doar ce mare scofală?

O mică înțepătură în deget şi cu amărâta aia de picătură de sânge îți mâzgăleşti numele pe un petic de hârtie…

Şi gata! Ai şi trecut puntea! Ori de câte ori vrei, nu-i aşa? Lumea e a ta!

A FOST a ta.

Darul de bucurie a lui Satan e mai vremelnic decât o clipită. Dar se reînnoieşte veşnic.

Darul de bucurie al Domnului e veşnic.

Dar se obține doar prin Credință.

Iar Credința…?

Îți mai aduci aminte cum a murit Iisus pe cruce?

FAPTUL ISTORIC

Având ca motivație mult implicată (şi discutabilă mereu) onestitate şi, idem, corectitudine – ştiințifice amândouă, iată, în mai toate dicționarele istorice, enciclopediile, dicționarele mitologice şi chiar cele religioase, când se scrie despre Domnul Iisus Christos apare subliniată vizibil absența faptului(elor) istoric(e) care să ateste indubitabil existența istorică reală a Mântuitorului.

Evangheliile sinoptice, evident, din punct de vedere ştiințific, nu sunt luate în discuție ca mărturii autentice şi credibile, deci ca fiind biografii ale Domnului Iisus Christos.

Identic se procedează şi în cazul textelor care cuprind "Faptele Apostolilor" precum la fel sunt considerate mărturii subiective toate "Epistolele".

Toate acestea, în ciuda faptului că în nici o altă religie majoră a lumii, nici în islamism, (deşi, dintr-un anumit punct de vedere, anume, cel al existenței textului filosofic, excepție poate face totuşi confucianismul), în timp atât de scurt **–** în nici 100 de ani de la moartea "profetului", altfel spus, de la dispariția creatorului acelei religii **–** nu s-au produs texte: **atât de numeroase şi atât de unitare în date istorice şi tematică; atât de echilibrate în structura lor epică şi limbajul literar folosit; dar şi atât de coerente şi unitare în ideatica religioasă şi conținut doctrinar; atât de inteligibile, dar şi simple / practice în ritual, cum sunt textele Noului Testament, avându-L ca axis mundi pe Domnul Iisus Christos.**

Iar aceste texte ne-au rămas neschimbate vreme de aproape 2000 de ani.

Şi vor rămâne astfel veşnic.

Neobosiților şi oneştilor şi corecților căutători de fapte istorice concrete care să dovedească existența umană reală a Domnului nostru Iisus Christos, le voi pune doar trei întrebări:

Există Dumnezeu?

Care este biografia Lui Dumnezeu?

Dacă nu a existat Epifania (Dumnezeu în şi întru Iisus Christos pământean odată cu şi prin Sfântul Duh), cine sunt creştinii care reprezintă peste 28% din populația Terrei şi a căror civilizație reprezintă civilizația actuală, dominantă a Terrei de cel puțin trei secole?

GENOCID

Prin comparație cu celelalte secole ale istoriei omenirii, din zorii existenței sale şi până azi, în anul 2001, Secolul XX poate fi considerat **–** pe bună dreptate **–** părintele legitim al genocidului.

E suficient să vizitezi în Washington DC, Muzeul "Holocastului"; sau să citeşti, ori să vezi filmele documentare despre "Arhipelagul Gulag"; ori să reuşeşti (datorită dificultăților excepționale pentru obținerea vizei de intrare), chiar şi numai ca simplu turist, să vizitezi ultimele redute ale comunismului, Coreea de Nord şi Cuba, ca să accepți fără nici un fel de comentarii, rezerve şi alte ezitări, că fascismul şi comunismul (în fond şi de drept, amândouă ideologii "holocaustiene", prima fiind creatoarea şi educatorul celeilalte) sunt dovezile irefutabile şi suficiente pentru a recunoaşte aceasta: Secolul XX este neîndoielnic părintele legitim al genocidului.

Dar s-a scris atâta literatură pe tema asta (având la capetele diametrului său: vinovăția şi nevinovăția, a cui, cum, când şi unde…) încât poate fi înecat Oceanul Pacific cu munții de pagini tipărite… Sau nu, Încă?

Întrebarea este însă aceasta:

Acum, la început de Mileniu III, există, sau nu, măcar propuneri pentru o soluție însemnând eradicarea pericolului producerii de noi genocide?

Eu cred că **–** da.

Trebuie să vrem doar atât: **înțelegerea şi practicarea păcii şi a reconcilierilor care decurg din ea, atât la nivel individual, cât şi național, dar fireşte şi internațional, având ca fundament pacea şi reconcilierea christică.**

Logosul (divin) întrupat este Iisus Christos.

Iar Dumnezeu nu poate fi decât bun.

Singurul **–** bun. (Matei 19 / 17; Marcu 10 / 18; Luca 18 / 19).

Domnul nostru Iisus Christos ne cheamă astfel:

"**Vă las Pacea, vă dau Pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.**" (Ioan 14 / 27)

DISCONFORTUL LIPSEI DE CREDINȚĂ

Pe măsură ce scriam aceste simple cugetări creştine, le-am trimis în stânga şi-n dreapta, la diferite persoane, în jur de 100, nu mai multe.

Oameni aparținând unor categorii sociale diferite, având desigur educație diferită, slujbe şi afaceri diferite, pasiuni diverse, necazurile şi bucuriile lor şi aşa mai departe.

Am trimis uneori acelaşi text, alteori texte diferite la simpli muncitori sau mărunți funcționari, dar şi la medici, ingineri, businessmani, psihologi, politologi, ziarişti, profesori, artişti şi preoți, în sfârşit, diferiți intelectuali.

Unii, ca fiecare dintre noi – oameni obişnuiți. Alții, personalități accentuate sau chiar staruri.

Şi, fireşte, au existat reacții diferite – răspunsuri, replici diferite.

Evident, doar o minoritate au fost acele răspunsuri care, deşi nu mereu în acord cu mine, au fost totuşi indiscutabil întru credința în Domnul Iisus Christos.

Evident, a existat şi minoritatea neutră, de genul: cred, O. K.; cred, dar nu comentez, că nu mă pricep la cele religioase; hai că, nu contează părerea mea etc.

Evident, majoritatea (dar totuşi inferioară sumei celor două minorități), au fost aceia care s-au declarat fie atei, fie agnostici, fie de altă credință.

Unii dintre cei aflați în această majoritate mi-au dat chiar replici violente, acuzându-mă în fel şi chip: ba, că sunt misionar; ba, că s-au săturat de bigotisme d-astea; ba, că încep să miros a sectant; ba, că habar n-am eu ce nenorocire e creştinismul pentru omenire; ba, că nu-l citesc pe Nietzsche şi nu ştiu ce pierd; ba, că nu e nici o diferență între comunism şi creştinism; ba, că Dumnezeu, dacă există cumva, să-şi vadă de treaba Lui cu Christos cu tot; ba, m-au numit ironic "băi, tovarăşul mistic"; bă, ia să nu le mai dau eu lor lecții despre Credință, că ei merg la Biserică şi le-ajunge chestia asta, şi oricum Biserica e un business mai tare şi mai mafiot decât altele; ba, că Iisus a fost un biet tâmplar care n-are nici o vină c-a ajuns Christos şi Regele Iudeilor etc. etc. etc.

Au fost şi câțiva, nu mulți, trei-patru care, din cauza cugetărilor mele, au rupt orice relație de prietenie sau amiciție cu mine.

Multă amărăciune mi-a picurat acest "dialog" sui-generis despre Credință.

Frământat bine şi nu rareori de-a dreptul nedumerit, sau stupefiat de aceste reacții (a celor din ultima categorie), într-o bună zi, telefonic, am încercat o mică discuție lămuritoare, am căutat să aflu vreun răspuns despre aceste amărăciuni, de la bunul meu prieten, eminentul politolog american şi rafinatul eseist, filosof Volo Tismăneanu. Atunci, el

mi-a vorbit clarvăzător, fără ocolişuri şi profund despre un anume disconfort resimțit de acei oameni… Îți mulțumesc fain, dragul meu Volo. Căci, meditând la cele spuse de tine am descoperit ceea ce eu numesc acum:

DISCONFORTUL LIPSEI DE CREDINȚĂ.

Ce înseamnă asta?

Nu voi încerca să vă propun propria-mi definiție. Îl citez doar pe filosoful danez Soren Kierkegaard care (scriind despre cele 3 stadii ale existenței umane: omul estetic, omul etic şi omul religios) afirma simplu:

"… **omul începe să existe prin Credință**."

Şi-mi amintesc atunci acestea:

"**Iisus le-a vorbit din nou şi le-a zis**:

Eu sunt Lumina lumii. Cine mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea Lumina Vieții." (Ioan 8 / 12)

Astfel, fiecăruia dintre cei care vor citi aceste simple cugetări creştine, fiind deja ei sărmanii, îmbolnăviți de **disconfortul lipsei de credință,** fiecăruia îi ofer spațiul rămas mai jos (nu e nevoie de mai mult, credeți-mă!) din această pagină a cărții mele, pentru a-şi defini (altfel nu e cale!) cu sinceritate pe albul ei curat, pata albă imensă şi rece, şi nefiresc mutilantă a vieții sale, creată de: **disconfortul lipsei de credință.**

♓ Întru Domnul nostru Iisus Christos, eu vă doresc să vă vindecați singuri (mai jos aveți pagina cea albă…): ♓

CÂTEVA CONFIRMĂRI…

Spunea Domnul Iisus Christos:

"**Cerul şi pământul vor trece, dar Cuvintele Mele nu vor trece nicidecum."** (Matei 24 / 35)

De aceea, pentru cititorii acestor simple cugetări creştine, cititori care, precum oricare om ca mine, ca tine şi atâția alții, vor avea îndoielile lor în privința adevărului acestor meditații, le dăruiesc (alese după criterii pur personale şi, fireşte, fără pretenția de a le constitui într-o bibliografie "ştiințifică") câteva cărți, mărturii şi confirmări despre acest adevăr şi ale acestui adevăr. Al nostru. Cel al Credinței. Iată-le:

BIBLIA (Vechiul şi Noul Testament)

***

Evanghelia după Toma / / / Origen – "Scrieri alese I - IV" (Bucureşti, 1978 – 1984) **/ / / Sfântul Ioan Damaschin – "Dogmatica"** (Bucureşti, 1943) **/ / / Zoharul (Sepher Ha-Zohar, Cartea splendorii) / / / Sfântul Thomas Aquinas – "Summa Theologiae"** (Opera Omnia, New York, 1948) **/ / / Thomas a Kempis – "De imitatione Christi" / / / Soren Kierkegaard – "Sau – Sau"; "Conceptul de angoasă"; "Stadii pe calea existenței"; "Discursuri creştine**" (Kierkegaard Anthology – Princeton University, 1946) / / / **Dumitru Stăniloaie - "Iisus Hristos sau restaurarea omului"** (1943) / / / **Pierre Teilhard de Chardin – "Christianisme et Evolution"** (Paris, 1945) **/ / / Nicolae Steinhardt – "Dăruind vei Dobândi"** (Episcopia Ortodoxiei Române a Maramureşului şi Satmarului, 1992)

***

Mircea Eliade - "Istoria Credințelor şi Ideilor Religioase" (Paris, 1978) **/ / / Josy Eisenberg – "Iudaismul"** (Paris, 1989) **/ / / Theofil Simenschy – "Cultură şi Filosofie Indiană în texte şi studii"** (Bucureşti, 1978) **/ / / Swami Atmananda – "Relatările unui discipol despre Maeştri Spirituali din Himalaya"** (Bucureşti, 1994) **/ / / Eliphas Levi – "Curs de Filosofie ocultă"** (Bucureşti, 1994) **/ / / Mircea Eliade şi Ioan P. Culianu – "Dicționar al Religiilor"** (Bucureşti, 1993) **/ / / Vladimir Tismăneanu – "Fantasmele Salvării"** (Bucureşti, 1999)

***

Fiodor Dostoievski – "Frații Karamazov" / / / Thomas Mann – "Iosif şi frații săi" / / /
Nikos Kazantzakis – "Ultima Ispitire a Lui Christos"

Desigur, mai există multe alte inestimabile mărturii, **şi nu neapărat cu caracter religios**, cărți şi cărți, autori şi autori. Precum există şi mărturiile de Credință superbe, profunde şi de neuitat ale pictorilor **Hieronymous Bosch, Goya, Van Gogh, Victor Brauner,** ca şi cele ale sculptorilor **Michelangelo şi Constantin Brâncuşi,** dar şi acelea ale lui **Bach, Mozart, Mahalia Jackson, Miles Davis, Jan Garbarek** ori **Beatles** şi mărturia operei rock **Jesus Christ Superstar,** sau acelea dăruite nouă prin filmele misticului de geniu **Andrei Tarkovski** ori prin "**Jesus of Nazareth**", creația hăruitului **Franco Zeffirelli,** sau prin capodoperele lui **Ingmar Bergman**… Mă opresc aici. Şi închei mărturia mea, cerând ajutorul Domnului: **"… dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea."** (Ioan 16 / 33)

ÎN LOC DE EPILOG

Am încheiat facerea acestei cărți la începutul anului 2001.

În acelaşi an – 11 septembrie 2001, "911" cum l-au botezat cu durerea inimii lor americanii.

În meditația mea "Genocid" vorbeam despre cei doi frați buni, de sânge, nazismul şi comunismul.

Iată-l, nu dintr-o dată, căci istoria a mărturisit despre el mereu, totuşi: iată-l acum în toată înfricoşata sa înfățişare şi pe cel de-al treilea frate bun, de sânge al nazismului şi comunismului: terorismul islamic.

Nazism=Comunism=Terorism islamic= RĂUL.

Acelaşi oriunde. Oricând.

Acelaşi împotriva Lui Dumnezeu… Mereu împotriva Domnului.

În acest august 2003, în Orientul Mijlociu s-a declanşat aşa-zisul Jihad anti-american, "războiul Sfânt", islamic împotriva creştinilor şi evreilor…

Ce poate fi Sfânt în aşa ceva?

Ce poate fi Sfânt în uciderea de către islamicii arabi a toți acei arabi copii, femei şi bărbați – chiar islamici fiind şi ei?

"Război Sfânt" împotriva propriei tale religii?

"Război Sfânt" împotriva civilizației creştine şi în acelaşi timp iudeo-creştine (căci Iisus evreu s-a născut şi evreu a murit, ca om; iar originile Creştinismului sunt iudaice, dincolo de orice îndoială), civilizație care astăzi este cea a întregului Pământ (înțeleasă ca fiind astfel cel puțin pentru faptul că… spre exemplu, există pretutindeni şi pentru islamici, desigur, automobilul, avionul, televizorul, computerul etc., dar există şi societățile democratice, nu-i aşa?)

"Război Sfânt" pentru ce? Pentru reinstaurarea unor mentalități tribale şi rasiale sălbatice…şi simultan a noi dictaturi, a noi tiranii sângeroase?

Şi nu mai continui.

Dar fiindcă sunt creştin şi nu pot să nu recunosc că şi noi avem vina noastră, vreau să vă reamintesc spusa Domnului Iisus Christos:

"**Ferice de cei care aduc Pacea, căci ei vor fi chemați Fii ai Lui Dumnezeu."**

(Matei 5 / 9)

De aceea şi nu altfel, vreau să vă mai reamintesc "ceva".

Citiți şi cugetați singuri:

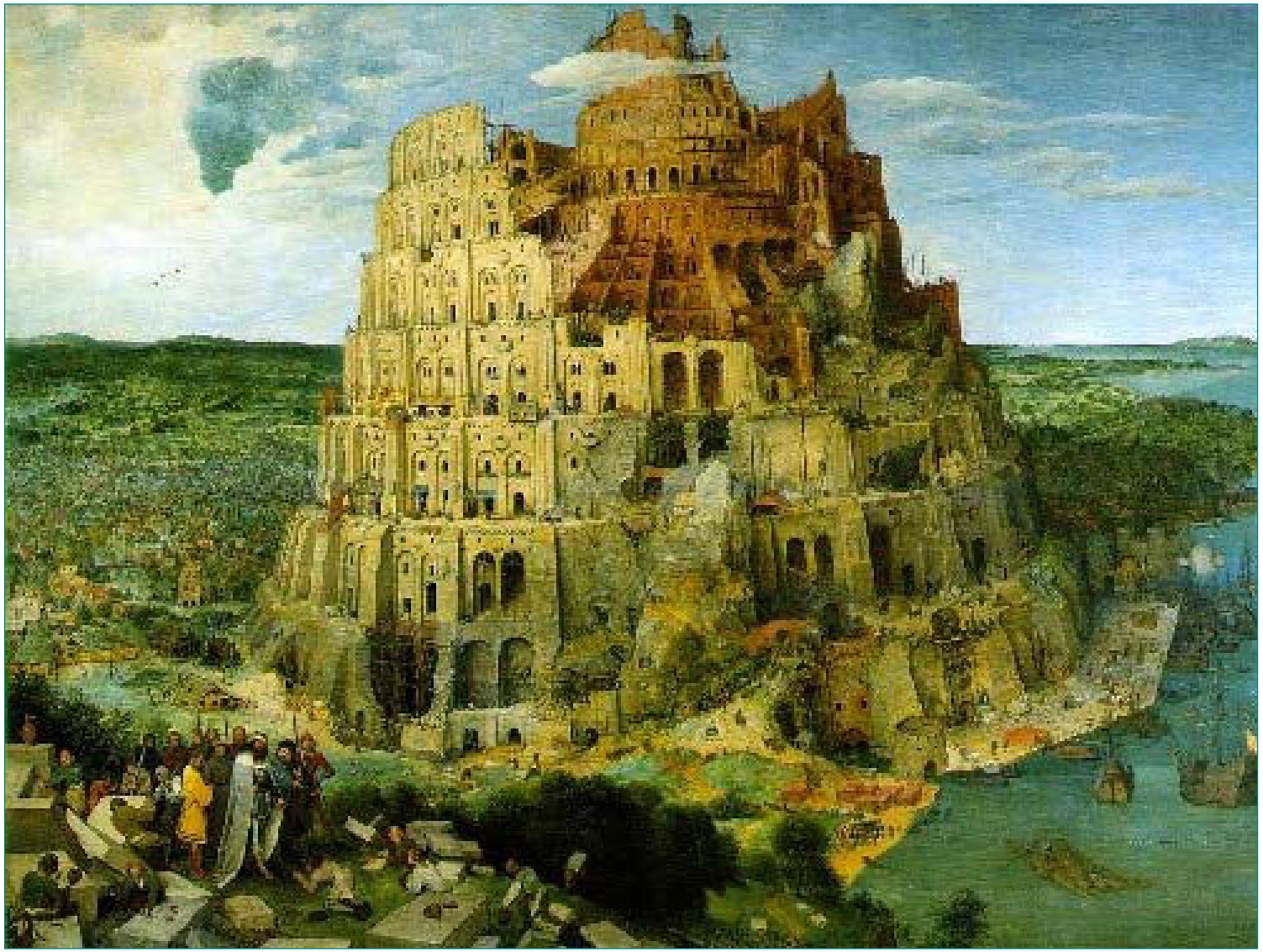

O POVESTE DESPRE HOLOCAUST

În Boston există un monument închinat Holocaustului.

Straniu monument.

Sunt şase turnuri de veghe, rectangulare, din sticlă transparentă. Cerul se uneşte mereu cu ele şi de jur împrejur sunt oameni vii… Umblă, se agită, vorbesc… îi vezi aievea. Sunt liberi.

Sunt şase capele de aducere aminte şi rugă: Auschwitz-Birkenau, Belzec, Chelmno, Majdanek-Lublin, Sobibor şi Treblinka. Cele şase lagăre de exterminare naziste din Polonia… Citeşti aceste sinistre amintiri pe fiecare prag… Şi calci – peste. Cu fior.

Capelele acestea stranii sunt ca nişte porți… Dintr-una într-alta… Abia păşeşti…

Deasupra cerul. De jur împrejur oamenii vii. Şi liberi.

La intrare, în stânga ta, pe partea inimii e o placă de marmură neagră. Cu litere albe săpate, adâncite în ea pe scurt, sec şi la obiect – definiția nazismului şi istoria nazismului. 1933 – 1945, 12 ani? Sau dincolo de timp măsurabil?

Înlăuntrul fiecărei capele păşeşti pe un grătar metalic din care se înalță un abur alburiu, cald… Mereu.

Pe pereții exteriori – numere. Pe sticlă. Milioane de numere. Milioane de evrei şi odată cu ei alții mii şi mii, slavi, preoți catolici, țigani… Exterminați. În aceste lagăre. Nu altundeva. Nu. Citeşti numere - nu nume. Numere până la cer înălțând scări de durere.

Pe punțile de piatră dintre capele, de o parte şi de alta a lor, dacă nu eşti atent poți călca pe acele două-trei propoziții durate în piatră, ce-ți vorbesc despre cei 500.000 de copii evrei uciși: acolo.

Dar şi despre Puterile lumii atunci, încă din 1942, ştiind despre Holocaust.

Însă refuzând să vadă, să audă… Precum şi despre tot ce a însemnat jertfa unor evrei – puțini şi neajutorați - luptând atunci, în lagăre, împotriva călăilor naziști. Precum şi despre cumplita indiferență a majorității… Dacă nu eşti atent păşeşti pe sânge, pe eroi şi pe gropi comune imense…

În interiorul fiecărei capele, pe sticla transparentă poți citi poveşti.

Trei dintre ele sună cam aşa:

"Într-o dimineață, în curtea lagărului, lângă baraca noastră, am găsit o boabă de zmeură. Am ascuns-o în buzunar. Seara am pus-o pe o frunză şi am împărțit-o cu prietena mea, cu mare grijă şi teamă, ascunzându-ne în spălător. Vă puteți închipui o lume în care tot ce ai este doar o boabă de zmeură pe care o împarți cu prietenul tău… pe ascuns?" (Mărturia unei supraviețuitoare.)

Sau: "După ce am fost eliberați din lagăr, am fost martor la deschiderea uneia dintre gropile comune ale lagărului. Între zecile de cadavre i-am putut recunoaşte şi pe toți membrii familiei mele." (Mărturia unui supraviețuitor.)

Ori: "În curtea lagărului, deodată, am zărit ceva negru şi lucitor. Părea o piatră, dar era altceva. Am luat acel obiect şi l-am pipăit… Era dur şi l-am simțit oarecum ciudat. Doamne, mi-am spus brusc, este o bucată de os… Atât rămâne dintr-un om, Doamne?!

A doua zi am ales un loc ferit şi cu iarbă şi am îngropat acea rămăşiță dintr-un om." (Mărturia unui soldat american.)

La ieşire – în dreapta ta, o altă placă de marmura… neagră.

Citeşti confesiunea unui pastor protestant care, în 1933 fusese anti-semit convins.

Iar mai apoi l-a mulțumit Lui Dumnezeu că a scăpat cu viață dintr-un lagăr de concentrare nazist… Omul îşi mărturiseşte ruşinea. Veşnică. Întru iertare.

Păşeşte pe grătarele metalice dinlăuntrul fiecărei capele. Un abur alburiu şi cald se înaltă necontenit. Miroase a cadavru ars? Sau mi se pare…?

De multe ori am fost aici în aceste capele de rugă şi aducere-aminte. De aducere-aminte şi neuitare prin rugă. Dar parcă niciodată nu a fost ca astăzi. Căci nu mai am sânge în vine. Nici carne pe oase. Iar lacrimile se uscaseră de mult, de mult.

♓ Ca un schelet m-am simțit. Ştiți cum e să te simți un schelet? Într-o groapa comună?

Aceasta este povestea mea despre Holocaust.

Când veți trece prin Boston, vă rog amintiți-vă povestea asta care, ca şi mine, stă mărturie împotriva oricărui holocaust născut şi îngrijit de naziști, comuniști sau islamicii-terorişti.

Din nefericire, nu istoria se repetă – noi suntem cei care repetă istoria.

"**Ferice de cei care aduc Pacea, căci ei vor fi chemați Fii ai Lui Dumnezeu."**

(Leonard Oprea, 12 August 2003, Boston)